

GATE AVISA

Nummer 162 (2/98) Aargang 29 Pris 25 kroner

TIL HELVETE
MED RESTEN!

POLITIVOLD • ANTI-MANSON • KOMMUNIKASJONGERILJA

Revolusjonens Røst

Kommunisme og nazisme er to ideologier hvor det hersker et ekstremt fiendeforhold. Så ekstremt har dette fiendskapet vært at Hitler og Stalin inngikk en ikke-angrepspakt med hverandre i 1938, ett taktisk trekk fra begge disse to slue revene. I Norge har kommunisme og nazisme ennå gode vekstvilkår. Idag fenger kommunisme ennå an til en viss grad blant akademikere, forfattere, kunstnere og andre likesinnede fra middelklassen, mens nazisme er mer populært hos filleproletariatet, arbeiderklassen og hos andre gatetroverdige. Mens Norge har vært et nazistisk land under Quisling, har vi aldri i historien hatt noen kommunistisk statsledelse. Kanskje er det derfor vi ser på nazisme som noe grufullt fordi nordmenn har følt dette totalitære åket på kroppen, mens kommunismens teori er forlokkende for noen fordi man aldri har opplevd proletariatets diktatur i sin grufulle konsekvens. Med en nærmest «White Man's Burden»-lignende europeisk koloniasisme kan visse apologeter si at kommunistiske regimers utryddelse av mennesker i Asia og Russland er «interessante eksperimenter» fordi utenom-europeiske liv er billigere enn oksidentale. Hadde samme elendigheten skjedd i Vest-Europa, ville kanskje de politisk korrekte salongfrøene hatt et litt mer skeptisk forhold til kommunisme.

Men hva så med forholdet mellom kommunisme og nazisme i Norge etter krigen? Hva nazisme angår har vi sett både likvideringer, bombeattentater, våpentyverier, våpensmugling, overfall, vold samt alvorlige terrorplaner gjort i dette miljøet. Hva har så skjedd i kommunistiske kretser etter 1945? Ikke mye. For å forstå nazismens vekstvilkår i Norge etter 1945 kan man ikke analysere høyre-ekstremisme alene men man må se på den norske revolusjonære høyre- og venstresides interne forhold, hvilken politisk stillstand disse miljøene seg imellom har dyrket de siste 30 årene.

De fleste mennesker tar i dag avstand fra nazisme og kommunisme. Disse to ideologiene er til sammen drapsfilosofi nummer en i praksis. Hva som er verst av tyske utryddelsesleire eller sibirske konsentrasjonsleire får bli opptil en hver å avgjøre. Men nazisme og kommunisme er ikke så mye historien om organisert grusomhet som fortellingen om det doktrinære sinn, den rigide ideologi, den farlige idealisme, den autoritære adlydelseskultur. Disse fenomenene finner vi i alle totalitære ideologier. Kommunismens herjinger er like grove og alvorlige som nazismens, bare i den forskjell at der hvor nazismen proklamerte raserenhet, så forkynte kommunismen klasserenhet. Derfor måtte millioner av mennesker dø under tortur, sult og ideologisk orienterte henrettelser under de utopiske visjonene til en Mao, en Stalin, eller en Pol Pot. Allikevel fenger både kommunisme og nazisme hos unge mennesker i dagens Norge hvor totalitære ideologier har slått godt an de siste tredve årene. AKP(ml) fra 70-tallet er et godt eksempel. Her ble politiske masse mord forherliget og filosofisk nødvendiggjort gjennom ideologisk pragmatisme hvor Lenin, Stalin, Pol Pot og andre despoter var (og ennå er) de store heltene. Her ble det preket om nødvendigheten av en snarlig revolusjon som måtte bli blodig ettersom man regnet med

«SOS-rasisme i Oslo er så godt som utradert etter et kommunistkupp. De eneste som jubler over det er, ja nettopp – Jonny Olsen og co.»

at makthaverne - borgerskapet - ikke ville gi fra seg makten frivillig. Mange av gallionsfigurene i miljøet rundt AKP(ml) sto på 70-tallet åpent frem og sa at de var klare til å utføre politisk masse mord når som helst bare anledningen bød seg.

Men å prate er en ting, handling er noe annet. Mens det kommunistiske 70-talls miljøet drev sin revolusjonsromantiske voldsglorifisering med studie-sirkler, sjølproletarisering, fortvilte streikeforsøk og annet misjonsarbeid blant arbeiderklassen, drev nazistene i Norge med ting som krevde mindre papirarbeid. De sprengte moskeer, kastet bomber i 1. mai tog og drepte antatte tystere i miljøet. Blant annet. Men i 70-tallets teoretiske kommunistmiljø hadde vi slike «helter» som Lars Gule («Røde» Gule, idag statlig ansatt forsker) som fikk kalde føtter da han skulle opptre som bombemann for PLO i Midt-Østen. Han ville ikke utsette uskyldige mennesker for politisk terror så han da han bakket ut fra å plassere en bombe i et velstående jødisk strøk i en av Israels største byer. En merkelig form for borgerlig humanistisk tankegang hos en revolusjonær sjel hvis miljøes hovedmetafor var at hvis man skulle lage omelett måtte man regne med å knuse noen egg. En annen «helt» var Håkon Høst, en av arbeidslivets AKP(ml)-misjonærer som engasjerte seg i den klassiske striden for arbeiderklassens interesser, uten at det på noen måte inspirerte til lokalstreik, generalstreik eller noen slags påfølgende revolusjon. Også han forsvant inn i byråkratiet og ble borte. Den rettroende Pål Steigan dro på pilgrimsferd til Kampuchea og fikk treffe sin politiske pave, Pol Pot. Noen stor politisk betydning for revolusjonen i Norge fikk ikke dette møtet, unntatt den inspirasjon som miljøet rundt Klassekampens redaksjon eventuelt må ha fått.

Folk fra 70-tallets revolusjonære kommunistmiljø i Norge tenkte og tenkte og tenkte. De tenkte seg om både to og tre ganger før de gjorde noe. Denne borgerlige ettertenksomheten var ikke typisk for det norske nazimiljøet. Hverken en skyteglad Johnny Olsen eller en bombekastende Kyvik hadde slike skrupler. Ikke viste de tegn til anger, bot og bedring heller. Et fengselsopphold kurerer ihvertfall ikke

deres ideologiske standpunkt. Tendensen er tydelig: på den ene siden intellektuelt overbelastete papirtigre, på den andre siden mentalfattige handlingsmannikere.

Hvor revolusjonære er isåfall dagens norske kommunister? Synet av akademikere som lørdagsgateselgere av Klassekampen er like mye et tegn på revolusjonens komme som Jesu tilbakekomst er det ved synet av Jehovas Vitner som selger «Vakttårnet» på gata. Den norske organiserte kommunistbevegelsen har bare revolusjonert miljøbevegelsen; de tonnevis av pamfletter, studie bøker, løpemark og trykksaker som gjennom tredve år er blitt gitt ut, er forlengst havnet i søppelet og blitt resirkulert som nytt papir.

Hvis det å være revolusjonær er å være politisk handlingsmotivert så har det norske høyreekstremistiske miljøet i dag den mest klare revolusjonære profilen. Den historiske linjen er klar: nazister og fascist på 1930-tallet var de første bevegere i et forsøk på revolusjonær samfunnsomveltning. Unge fascist i Italia og unge nasjonalsosialister i Tyskland var ute i gatene og slåss, drepte, kastet bomber, begikk mordbrann og prøvde å styrte det rådende samfunnssystem. Hitlers og hans da lille gruppes patetiske forsøk på et statskupp i Munchen i 1923 er et godt eksempel på det siste. Men dette gikk selvfølgelig ikke upåaktet hen av den daværende kommunistbevegelse fra 1920/30-tallet som svarte igjen med like mye handlingskraft. Men hovedsaklig representerte da kommunistene reaksjonen mens nazistene sto for aksjonen. Det at Hitler, Mussolini og Franco også vant striden, forteller om dette. Svært lite synes å ha forandret seg siden da.

Et politisk engasjement, med et revolusjonært utgangspunkt i teori og handling, er det bare de høyreekstremer idag som er villige til å ta risken på. Enhver ekte revolusjonær må ta sjansen på fengsel, sosial utstøtelse, stigmatisering, utelukkelse fra samfunnet, landflyktighet, slik en Lenin og en Stalin i tiden før 1917 opplevde det. I det norske nazimiljøet har vi idag folk i 20-30-års alderen som sitter fengslet for grove volds- og våpenforbrytelser. Disse menneskene ofrer seg for en felles ideologi uten omtan-

ke for hvor sosialt, juridisk og økonomisk ødeleggende deres individuelle handlinger er for dem selv. Ingen i AKP(ml)-miljøet fra 70-tallet tok slike sjanser. De var gode til å prate, det var alt. Mens Jon Michelet preiket og ble en medialøve, kastet Kyvik bomber og ble fengslet. Symboleffekten på begge vegne er vel heller tvilsom. Hverken Michelets stalinistiske retorikk eller Kyviks bombekastende treffsikkerhet presenterte noen slags fare for en snarlig samfunnsomveltning.

Så mens dagens kommunister prater, handler dagens nazister. Er nazister idag brølet fra kummen så er kommunister pipet fra skrivebordet. Dagens nazister bruker aksjon og vold som middel mens dagens kommunister bruker skrivebordsretorikk og pamflettdoktriner. Nazismen ser ut til å være fleksibel og populistisk tilpasningsdyktig til post-moderne forhold noe som skulle tilsi at arven etter Hitler og NSDAP ennå desverre er i live mens kommunismen forgubbes i monomane tirader om fremmedgjøring, materialistisk-dialektisk utvikling, og kapitalisme-apokalyptiske fantasier, for evig ideologisk nedstøvet i en rigid modernistisk tvangstrøye. Kommunismen er på historiens skraphaug til tross for enkelte forvirrede sjelers oppslutning omkring IS, RU og desslike. De siste krampetrekninger så vi da AKP(ml) begikk den heroiske revolusjonære handling å «kuppe» Klassekampen i et ærefullt prosjekt om å returnere avisen til den doktrinære og ekstremt historisk vellykkete 70-talls marxismen idet de gjør potensielt fremtidige utgaver av avisen om til mer resirkulert og anakronistisk papirgjenvinningsmateriale fra arkivene til Grønmo søppelfylling. Dette Stalin-disco dramaet foregikk samtidig med at P.O.T. hadde klare beviser gjennom infiltrering og dokumentavsløring at det norske nazi-miljøet forberedte seg på krig gjennom våpensmugling og planer om politiske snikmord på bl.a. statsministeren, flere biskoper og pro-innvandrings politikere.

SOS-rasisme i Oslo er så godt som utradert etter et liknende kommunistkupp. De eneste som jubler over det er, ja nettopp – Jonny Olsen og co.

Det er trist å måtte konstatere at i skjæringspunktet mellom liv og lære er det bare nazistene som er villige til å ta en risk. De som åpent erklærer at de vil drepe og utrydde de svake i samfunnet, er også de som beviser det i handling. På den annen side er de som sier at de vil beskytte de svake i samfunnet og hjelpe arbeiderklassen samtidig de som aldri har løftet en finger eller våget å ta en sjanse på å leve som de har talt. Derfor er det skrekksvisjonene åpner seg: den fremtidige sannsynligheten for en Kyvik som statsoverhode er større enn for en Jon Michelet. Hvem som ville ha gjort mest skade, er opp til enhver å avgjøre.

Geir Levi Nilsen

Abonnementstilbud!

Ut året har vi følgende uni-ke tilbud til nye abonnenter:

- 4 nr. for 60,- spenn
 - 10 nr. for 140,- (inkl. boka Anarki og Adel)
- Bruk kupongen på side 30!

GATEAVISA

Futurum Forlag
Hjelmgate 3
0355 Oslo
tlf/fax: 22 69 12 84
epost: gateavisa@online.no
web: <http://wit.no/doogie/ga/>
kontortid: ubegrenset flexitid
abonnement: se side 30
trykk: PDC Tangen
opplag: 10.000

Redaksjon dette nummeret:

Sven Anders Halstensen, Torolf Stålvik, Sverre Toverud.

Sideutforming:

StålTor og Sven AH
Takk til: Alle bidragsyterne (inkl. Rune Borvik – Fia Mia og Robert Sørensen – Lynvald og Garbo). Knut M (vår utsendte i India - hallo Knut!) Øistein, Bård S, Maria HO, Knut B, Per Jakob, OGZJ, Tea og Martin S+kone, Odd

INNHold

GATEAVISA #162

Revolusjonens røst	2
Fleskenakkens sønn	4
Jehovas Vitner	8
Arrestasjons-ABC	9
Kommunikasjonsgerilja	10
Flashback – gir seg aldri	16
Krusesgateokkupasjonen	17
Anti-Manson	18
MOVE	22
Papir, sakser, klokker	24
Opprør i Andeby	25
Ulydighet	26
Mat! - ikke bomber	28
Musikk?	28
Abonnement etc.	30
Mening med leserne	31
Fia Mia	15
Lynvald & Garbo	2 og 25

Arne, Lars H, John Aage, Audun E, Bjørnar K, Thomas H, Brage A, Ragnar B, og til våre Gateselgere...

©copyright er bare oppspinn, vi stjeler der vi kan, og det kan du gjøre også. Men oppgi kilde!
Artikkelforfatterne skriver for egen regning, ikke vår...

Savner du en bestemt artikkel på trykk?

Skriv den ned og send den til oss! Vi tar imot bidrag med takk, men ikke dikt. Send ditt bidrag, gjerne på diskett eller som email. Leve det pengeløse samfunn. Du får din lønn i form av noen gratiseksemplarer eller i himmelen. Manus returneres neppe og dikt brennes!

Redaksjonsmøter:

Vi samles i vårt moderne salmiakduftende lokale onsdager klokka 19.00. Møtet er åpent for alle, og spesielt DU oppfordres til å møte. Er du revolusjonær får du kake. Møtet oppløses av seg selv i sedvanlig forvirring og kaos...

Lynvald og Garbo

Vold og overgrep fra politiets side mot fattigfolk og andre samfunns "kviser" går som en blodig tråd gjennom historien fra Christian Kvart via den beryktede Fleskenakken i Oslo-politiet for tredve år siden, til dagens Uropatrulje og Beredskapstropp. Stein Lillevolden tar her en titt på utviklingen innen voldelige politimetoder og snuser litt på framtidens polititeknologi.

Foto: Anders Aabel. (Legg merke til den noe frekke kølleføringen!)

Møt Charlie Delta:

Fleskenakken var på 60- og 70-tallet Oslopolitiets desidert mest brutale og sadistiske snutemann. Til slutt måtte han sparkes oppover i hierarkiet i håp om å begrense hans tøylesløse politivold. Kanskje han fortsatt finnes der, stuet vekk på et polstra kontor oppe i etasjene på politihuset?

Fleskenakkens voldsregime ble vingestekket gjennom den bygningsmessige modernisering på midten av 70-tallet ved nedleggelsen av Møllergata 19 og dens tunge gang over «Sukkenes bro» til den råtne celleavdelinga, og kondemneringen av den gamle Grønland Politistasjon i Tøyenbekken. I disse mørke og middelalderaktige borgene var systematisk fornedring og trakassering, bank med våte håndklær eller juling på tørre never og påfølgende spyling med vannslange like daglig del av registreringsrutinene som å notere navn og adresse. Skumle celler, mørke ganger, aggressive snut, sursild til alle måltider, rotter... Selv der var Fleskenakkens tilstedeværelse i overkant av alt det uhyggelige.

Med byggingen av det nye Politihuset på Grønland skjedde det også en modernisering og omorganisering av politivolden. Volden forsvant såvisst ikke med de nye lokalitetene, men ble gjort mer effektiv ute på gata og i politibilene, og mindre stedbundet til kammeret og arrestcellene. Politivolden ble mer formålsrettet og avgrenset til de til enhver tid gjeldende hatobjekter. Innenfor disse mer «rasjonelle» rammene var en skingrende gærning som Fleskenakken neppe tilstrekkelig kvalitetsorientert med sitt uutslokkelig hat mot all «slask» – et heldekkende politi-slangord for ethvert fattig menneske som oppfyller de aller norske fordome-

mer om tyver, uteliggere, narkomane, bom, tvilssomme utlendinger, eller helst en kombinasjon av alle fordømtes brennemarker. Fleskenakken var en djevel til å spotte slask, men hans håndfaste inngrep ble nok etterhvert en belastning for kolleger som fryktet å bli dratt med i dragsuget den dagen han virkelig kverka slask. Fleskenakken ble derfor overført til enklere papirarbeid på det nye politihuset, hvor hans skadeverk kunne være langt mer kontrollerbart.

1970-tallet betydde dramatiske endringer av politiarbeidets organisering i skjæringspunktet mellom økte offentlige bevilgninger, ny kontrollteknologi og nye grupper utstøtte mennesker. Politiet tok det endelige skrittet inn i spesialbygde politibiler og ble utstyrt med mobil og bærbar radiokommunikasjon som muliggjorde sentralisering av arbeidets organisering. Og det norske samfunnet utviklet et nytt og altomfattende fiendebilde: Narkotika! I løpet av få år opplevde politiet en teknologisk og oppgavemessig omveltning som spesialiserte maktutøverne. Det moderniserte, gemanipulerte avkommet av Fleskenakkens gammel-dagse knyttneveløsninger kan vi for eget hats skyld gi dekknavnet Charlie Delta. Han er kanskje ikke akkurat utstyrt med Licence to Kill, men har hvertfall romslige rammer for sin svært målrettede voldsbruk. Charlie er dekknavnet for Uropatruljen og Delta kjenner vi bedre til som Beredskapstroppen. Tilsammen dekker de et vidt spekter av maktinngrep mot sosiale problemer. Uropatruljen skal være spydspissen mot narkomane, mens Beredskapstroppen har fått nedprioritert sine ter-

rorberedskapsoppgaver til fordel for å bli selve jernneven innenfor Ordenspolitiet. Helt til slutt i denne artikkelen skal vi såvidt lukte på neste generasjon polititeknologi: Kriminalitetsetterretningen – som kommer til å endre politiet like grunnleggende som oppfinnelsen av politibilen, politiradioen og den narkomane hovedfienden.

Kanonskudd rett i åra

Alle byplanleggeres konge, Christian Kvart, anla etter bybrannen i 1624 den nye kjøpstaden Christiania som en forlengelse av festningeverket rundt Akershus Festning, og oppkalte i all beskjedenhet ruklet etter seg selv. Kvartingen var bestemt på at fattiglemmene ikke skulle ha noe selvfølgelig tilhold i dette nye, norske byggverket. De kunne dengang som nå, holde seg i Gamlebyen, og Christian konstruerte derfor de nye gatene så snorrette at det lå til rette for å

– Fleskenakkens sønn!

skyte med kanon mot eventuelle fattigdomsopprør og annet slask.

Ettertidens herskere og byplanleggere har også arbeidet brutalt for å tvinge fattigdommen ut av Oslo sentrum. Christian Firetalls kanonskyting i gatene ville vel etterhvert fremstå noe forstyrrende for middagsroen, men de siste tyve års metoder for å drive dopfolk fra Slottsparken og ned hele Karl Johan med grov politivold ville nok ha fått Kvarten til å vinke anerkjennende med kniplingene.

I tillegg til den systematisk politivolden mot de ikke helt duggfriske i Oslo sentrum, har dagens fjerning av fattigdommen på og rundt Karl Johan blitt overlatt til mer strukturell vold, der døden kan fremstå som selvpåført. Norsk narkotikapolitikk dreper junkier, mens den fremstilles som en innsats mot narkotika. Nesten hver eneste dag dør en fattig og nedkjørt narkoman på eller i nærheten av Karl Johan, men døden blir klassifisert som et uunn-gåelig resultat av narkotika og slett ikke resultatet av norsk politikk, verdivalg og kontrollgalskap. Et kanonskudd rett i åra er så mye mer diskret fattigdomsbekjempelse enn å skyte med kanon oppover Karl Johan. Og mye mer effektiv! Norsk narkotikapolitikk har drept langt flere fattige enn Christian firetalls kanoner.

Simpel renovasjon

I løpet av de siste trede år maktbruk og krig mot rusmiddelbrukere har renovasjonen av Karl Johan kostet omtrent 2000 liv, dog ikke samfunnsmessig aksepterte liv, men bare 2000 foraktelige junkie-liv. På trede år har man klart å presse byens mest for-hutlede mennesker fra Slottsparken til Egertorvet, fra Egern til Domkirke, fra Kirkeristen til døgnapo-teket og deretter ned til parken ved Østbanen. Det er forholdsvis forutsigbart at presset fra turbuss-operatørene og reiseselskapene der nede bak Østbanen vil føre til nye «uro»-aksjoner. Nede ved Bjørvika skal Thon bygge hotell og Arbeiderpartiet sosialdemokratisk opera, så er vel neste stopp rett i havnebassenget. Trede år har kilometeren fra Slottet til Oslo S tatt, og 2.000 utstøtte og forhatte menneskeliv har gått med på veien, et tall som øker med over 100 overdoser i året, de fleste med sin daglige knegang i Oslo sentrum.

u.f.b.

Tidligere var denne selektive politistaten mot fattige juridisk hjemlet i Løsgjengerloven, en klassepara-graf som betød at titusenvis av arbeidsløse og boligløse (På politinorsk: u.f.a. og u.f.b. for at kon-stablene skulle slippe å lete så mye rundt på tasta-turet for å skrive Uten fast arbeid og Uten fast bolig), de fleste med varierende grad av alkoholpro-blemer, ble internert i egne tvangsarbeidsleire. Først i 18 måneder og deretter i 36 måneder (3 år!) ved hver gjentakelse. Dette medførte at utrolig mange fattige og utstøtte, syke og boligløse var internert i fengsel det meste av deres liv uten å ha utført noen forbrytelse. Denne fattigdomskrigen hvor politiet og fengselsvesenet var gitt frie hender for de groveste overgrep mot fattige, varte frem til 1971 da en endring av Løsgjengerloven ble presset frem av KROM og aksjonister fra selve «løsgjenger-miljøet» i.

Tusenvis av nervesmadrete krigsseilere fra 2. verdenskrigs torpedohelvete og svartelistede kom-munistiske sjømenn som var ofre for den kalde kri-gen, ble på femti- og sekstitallet internert og knust etter løsgjengerloven. Grovere og mer systematiske overgrep mot fattige mennesker har knapt vært gjennomført siden middelalderen. Men omtrent samtidig som løsgjengerloven ble fratatt sine grov-este overgrepssparagrafer, begynte straffetiden for

brudd på narkotikalovgivningen å løpe fullstendig amok. Utstøtte mennesker møtte nye rusmidler og enda strengere straffebud. Den norske innlåsing av fattigdommen fikk nye krefter, ny selvtilitt, nytt for-mål og enda flere ofre.

Charlie

Narkotikahysteriet har vært tidenes mest effektive døråpner for mer politi, ny teknologi og mer inngripende politimetoder – og medfølgende dra-matisk økt politivold. Under Arne Huuses regime som sjef for Narkotikapolitiet i Oslo på 70-tallet ble Uropatruljen opprettet etter modell fra politiet i København. Onde tunger vil ha det til at Uro-patruljens dekkmerke, Charlie, er en aldri så liten tributt til deres helt Charles Bronson, skuespilleren med figurer som må ta loven i egne hender fordi «forbryterne er beskyttet av så mange rettigheter». I så måte helt på linje med Arne Huuse i en debatt om rettssikkerhet på et KROM-møte for mange år siden, der han kom med gullkorset: «Det er vel og bra med rettssikkerhet, bare det ikke blir for mye av det...»

Sterke ord fra en jurist som faglig burde vært drillert i rettssikkerhetsbetraktninger. Arne Huuse har alltid visst å posisjonere seg i forhold til opp-rustning av politimetoder, og har de siste trede årene vært en så brutaliserende drivkraft at han langt på vei har spilt den samme rollen som Jonas Lie hadde i mellomkrigstidens politiopprustning. Mange trodde Huuse begynte å trappe ned til pen-sjonsalderen da han ble sjef for KRIPOS, men det var før vi visste at KRIPOS nå skal fungere som den operasjonelle kontakten til Schengen og Europol. Huuse posisjonerer seg alltid til der nye politiinn-grep forberedes! Mannens overspente karriere har vært en vandrende katastrofetilstand i politiover-grep. Hans brutale etterforskningsmetoder i Liste-saken og Ikkevoldssaken, formgivingen av narkoti-ka-politiet og Uropatruljen og deretter hans renova-sjonskampanjer og «ti på topp»-lister over tilbake-fallskriminelle i Oslo mens han var kriminalsjef og visepolitimester, står som milepæler i utviklingen av kriminalitetsetterretning og utvikling av et mer bru-talt politi. Nå sitter Arne Huuse som øverste kon-taktperson til Europol, Interpol og Schengen. En farlig mann i en farlig politiutvikling.

Kontrollhverdag

Uropatruljen skryter gjerne av at de står for opp-imot en fjerdedel av alle innbringelser i Oslo i løpet av ett år. I stil med resten av det fordekte i denne typen politiarbeid er antallet ansatte i Uroen hemmelig, men antas å være et sted mellom 30 og 50 lurvete utseende sivilsnutt i Oslo. Når denne lille prosenten av det store antallet ansatte ved Oslo Politikammer faktisk står for nesten hver fjerde arrestasjon i byen, så er dette et ganske håndfast tall på den særegne kontrollterroren det forholdsvis avgrensede brukermiljø-et utsettes for. Kontrollhverdagen for dopfolk overstiger alt noen som helst andre mennesker i Norge utsettes for. Ofte fremstilles det som Uroene må opptre i sivil og i for-kledning for å kunne komme inn i narkoti-kamiljøene. Dette er en gedigen bløff bare til glede for m e d i a , for alle

dopfolk blir så grundig utsatt for Uroenes kontroll hele tiden at de like gjerne kunne gått rundt med blålys på hodet og full uniform. Deres fordekte opptreden er bare til for å skjule omfanget av kon-trollen og trakasseringen av narkotikamiljøet for oss utenforstående.

Selvstyrt spesialstyrke

Uropatruljen er den dominerende delen av narkoti-ka-politiet i Oslo, og den setter stil og prioriteringer med sin bokstavig talt urovekkende macho-opptre-den og som et «usynlig» politi utenfor offentlig kontroll. Uropatruljens selvstyre forsterkes av at narkotikapolitiet opererer med sitt eget lukkede samband, dvs. scrambled politiradioer som ikke kan avlyttes av annet politi, presse eller annet publi-kum. Selv om det i Norge, i motsetning til Danmark og Sverige, er forbudt å være i besittelse av politira-dioer, er det ikke tvil om at for eksempel pressens forholdsvis systematiske avlytting av sambandet er en slags «offentlighetens kontroll» med politiarbei-det. Narkotikapolitiets og Uroenes lukkede sam-band gjør dem farlig selvrådende og dekker over deres systematiske overgrep.

Personforfølgelse og trakassering, stripsearchs på gata, razziaer der alt knuses, ulovlige avlyttinger og voldelige overfall er Uropatruljens skjulte dags-orden. Arne Huuse uttalte om sitt Uro-hjertebarn tidlig på 80-tallet at «deres fremste mål var å samle informasjon fra siste stasjon på markedet; altså der hvor narkomane ferdes og skaffer seg stoffet. De skal kartlegge omfanget av miljøet og omsetning-en. De skal avdekke de personer som tilfører miljø-ene stoffet. De skal uroe markedet, spre det, holde det i uavlatelig bevegelse...»

Narkotiakademien er mer skremmende be-skrevet i Norge enn Satan sjøl, og opprettholdes aktivt med propaganda og selvgoede myter om at norske myndigheter skal ha klart å demme opp mot en påstått narkotikaflom gjennom et av verdens høyeste straffenivåer og en superintensiv

«Det finnes
mange lykter som
har langt bedre lys
enn MagLite, men de er
ikke så fine å SLÅ med.»

«Uropatruljen skal være spydspissen mot narkomane, mens Beredskapstroppen har fått nedprioritert sine terrorberedskapsoppgaver til fordel for å bli selve jernneven innenfor Ordenspolitiet.»

Foto: Anders Aabel

politiinsats. Overraskende nok er det ikke innført dødsstraff for omgang med narkotiske stoffer i Norge – kravet er riktignok fast gjenganger i Aftenpestens leserbrevspalte – men den norske narkotikakontrollen er en dødbRINGende aktør i en krig som utrydder flere narkomane enn noe land vi gjerne sammenligner oss med. Det er typisk norsk narkoman å være død!

Uropatruljen har langt på vei klart å sprengte og atomisere det avgrensede nødvendighetskollektivet som har oppstått av utstøtte narkotikabrukere i Oslo sentrum, slik at ingen kan stole på hverandre og det blir umulig å få roen til å kontrollere renheten av stoffet før du har det i åra. Når stoffet stadig beslaglegges og jaktes, blir flere tvunget inn i et livsfarlig blandingsmisbruk med legale medisiner som Rohypnol, Valium etc., noe som gjør at grensen mellom en tilstrekkelig dose for å overleve og en livsfarlig overdose blir ugjennomskuelig og uberegnelig. Narkotikapolitiet hevder hele tiden at det stadig økende antallet overdosedødsfall i Oslo skyldes at det nå er veldig mye stoff tilgjengelig, fallende priser på heroin og mye renere stoff. I Amsterdam eller København kan hvilken som helst dopskalle kjøpe så mye og så rent stoff denne bare vil, uten at det dør tilnærmedesvis så mange som i enden av Norges paradegate.

Voldelige spesialiteter

Demoniseringen av narkotika har gjort at det norske samfunnet mangler ryggmargsreflekser mot overgrepene og trakasseringen av de narkomane. I det moralistiske, men akk så idealløse Norge får Uropatruljen operere som en hemmelig politistat mot de foraktelige. Uroerne har i sin lille fordekke agentverden utviklet en rekke spesialiteter i vold og menneskeforakt. Stripsearchs og fornedring på gata har jeg allerede nevnt. En annen fiks, men klart ulovlig detalj er halsgrepet. Du kan alltid gjenkjenne en Uro på strupetaket. De «kyniske» narkomane påstås å oppbevare stoffet sitt i munnen, for å svelge det ved politiaksjoner. Derfor kan du ta en dag ved Oslo S og se på Uroene når de plutselig kommer løpende, griper en sliten person med et kvelningsgrep rundt halsen, for så å brette opp kjeften. Noen ganger finner de en pose eller to, men de fleste gangene er det feilslag. I første tilfelle, hvor litt dop blir beslaglagt, har de loven i ryggen for sin vold ut fra retten til å benytte de nød-

vendige maktmidler for å hindre et lovbrudd – men alle de gangene de ikke finner noe dop med bruk av deres brutale halsgrep, er dette faktisk klart ulovlig politivold!

Lysende vold

Kontroll er smittsomt, og Charlie har hatt urovekende farlig påvirkning på alt annet politi. Uroene har sammen med Beredskapstroppen vært hovedsmitekilden for mer vold og machostil i Oslo-politiet. De svarte lærhanskene som omtrent alle snut nå drar på seg i aksjon, så man i begynnelsen bare hos Charlie-spanerne og Delta. En annen diskret penisforlenger som har spredd seg til hele politistyrken i Oslo er bruken av MagLites som langkøller. MagLites er i politivarianten en tre kilos amerikansk stavlykt dreiet av et eneste massivt jernvirke. Hvis du har lurt på hvorfor politiet så ofte ses med en lang, svart stavlykt selv på høylys dag, med et godt tak rundt hodet på lykta – den delen andre vil ha fremmad når man skal lyse på noe – så skal du vite at denne lykta er et mye mer vanlig våpen i politiet enn bruk av langkølle. Praktiske, fordi de er så totalt fri for irriterende restriksjoner som Våpeninstruksen, og effektive, da stavens tyngde og hårdhet gjør at skadene blir så mye alvorligere enn fra et vanlig kakk med kølla. Det finnes mange lykter som har langt bedre lys enn MagLites, men de er ikke så fine å slå med.

Det var Uroene som innførte MagLite i KingSize-format under sine brutale narkotikarazziaer der lyset i mistenktes leilighet gjerne kobles ut, og deretter stormer bøllegjengen inn. Da er det greit med en lykt man både kan slå og lyse med. Dessuten ser det mye mer uskyldig ut enn langkøller og batonger. Etterhvert har denne lysskye bruken av MagLites smitta over på resten av politistyrken. Det klaskes nå løs med disse massive jernrørene i langt større grad enn med langkøller. For noen måneder siden ble en jente fra Blitz påført alvorlig hjernerystelse og måtte sy 12 sting etter at en politimann slo henne i hodet bakfra med en slik 3 kilos stavlykt.

Deltagjengen og opprørspoliti

De siste 25 år har det skjedd en betydelig militarisering av politiet. Med militarisering menes ikke at endringen i hovedsak har skjedd gjennom bruk av mer våpen, men heller en utvikling der politiet opptrer mer i organisert tropp, med tilsvarende organi-

sert voldsbruk. Politiets beredskapstropp mot eventuelle terroranslag, Delta som de heter på politinorsk, har hatt en fremskutt plass i utviklingen av en opprørspolitistrategi i Oslo, der de sammen med Ordenspolitiet trener på å opptre i samlet formasjon for å spre skrekk og skade gjennom kølleslag og fysisk maktbruk. Formålet er ikke først og fremst å pågripe eventuelle lovbrutere, men en taktikk for massetjenesten der kontrollen beveger seg mot den reneste avstraffelse på stedet. Dette er en omlegging av politiinsatsen som ikke har kostet så mye på utstyrsfronten, men hovedsaklig er en endring av trening og taktikk for mer organisert politivold.

Bruken og integreringen av Beredskapstroppen i det vanlige ordenspolitiet har styrket politiets volds-potensiale, men også viljen og innstillingen til å angripe i samlet formasjon. På 80-tallet var det særlig mot Blitz at opprørspolititaktikken ble rendyrket, mens vi i dag er supplert med nye grupper som for effektens skyld kalles «gjenger», uansett hvor få de måtte være. Innvandrer-gjenger, HipHop-gjenger, Tagger-gjenger, A-gjengen, B-gjengen og jeg-vet-ikke-hva-gjengen er distanseringsspråk som utløser det helt store apparat av hjelmer, langkøller og mannskap. Til og med på Blitz har vi opplevd å få medias navneskifte til Blitz-gjengen.

Gjensyn med fagre Maridalen

Uroene og ordenspolitiet har i de senere år så smått gjenopptatt praksisen med å kjøre uønskede folk

opp i Maridalen igjen når de ønsker å avstraffe noen de ikke har legalt grunnlag for å taue inn. Det begynner etterhvert å bli mange år siden Maridals-saken, men uroene har vært de rene stifinnerne for ordenspolitiet i å finne også andre kjekke steder å kjøre irriterende folk. Deportasjonene har grepet om seg og stadige nye områder utprøves. Noen er heldige og får beholde skoene, mens andre har aller vennligst blitt etterlatt barbeint på Bygdøy eller ved Sesam Stasjon ute på Lørenskog, uten at Max Mekker later til å reagere det minste.

Aliens

Fremmedpolitiet har også blitt kraftig rustet opp, fått kodenavnet India og en langt mer fremtredene plass i det daglige norske politiarbeidet. Tidligere var overføring til Fremmedpolitiet sett på som en nådeløs degradering, der en håndfull intilbeins og støvete snut med eggeflekke på slipset fylte arbeidstiden med dyneløfting i ekteskap med en utenlandsk, dvs. svart ektefelle, nitid telling av tannbørster og sjekk om de hadde undertøy til begge kjønn i skapet. Høydepunktet i karrieren var å avsløre et proforma-ekteskap og få den svarte part utvist. Slik overkikador-virksomhet er selvfølgelig fortsatt noe prioritert, men med den kongelige norske statsmakts nye fiendebilder i svarte utlendinger i Norge, har Fremmedpolitiet blitt tilført nye ressurser og arbeidsoppgaver som nesten har blitt rent for mye for dem.

Alien-avdelingens små, fettede kartotekkort med opptegnelser over raseblandede husstanders antall tannbørster, kvinnebenklær og manneundertøy type lang og kort, har blitt erstattet med topp moderne dataanlegg koblet opp mot politiets egen utgave av Internet: FREMKON (Fremmedkontrollregisteret) KRIPOS med videre tilgang til Interpol, Schengens SIS og SIRENE-register, Europol og dessuten InterTransport for utvisninger, og alt annet teknisk isenkram for å opprettholde den internasjonale apartheid. Utlendingsdirektoratet har overtatt de mer byråkratiske delene av den daglige trakasseringen av utlendinger i Norge, slik at Fremmedpolitiet kan konsentrere seg om mer spennende oppgaver som trikkekontroller og gatesjekk av alle med flere pigmenter enn den akseptable norske svinefarven. Oslo Sporveier er antagelig det eneste kollektivtransportsselskapet i verden, i hvertfall siden apartheids fall i Sør-Afrika og borgerrettighetsbevegelsens Sit-Ins på bussene i USAs syd-stater, som har med seg politi for å sjekke om passasjerer med mørk hudfarve har oppholdstillatelse i landet, i tillegg til om de har betalt for Oslos dimunitive og totalt overprisede kollektivtilbud. Uten billett eller legitimasjonspapirer er veien kort inn til glattcelle og «sjekk på dataen» mange timer

«Innvandrer-gjenger, HipHop-gjenger, Tagger-gjenger, A-gjengen, B-gjengen og jeg-vet-ikke-hva-gjengen er distanserings-språk som utløser det helt store apparat av hjelmer, langkøller og mannskap.»

senere. Fremmedpolitiets sivile India-patruljer er et ubehagelig rasistisk uttrykk for prioriteringene i det kongelig norske nøtteskallet.

Den sorte fare

Det norske politiet har blitt grunnleggende skadd av sine rasistiske kontrolloppgaver. Ikke engang i USA kan man høre ordet «nigger» brukt i en etterlysning, mens Grønlandsleiret nærradio stadig bringer meldinger som at «gjerningsmannen oppgis å være neger», og deretter er det fritt frem å sjekke alle med ulike grader av mørkere hudfarve i området. Beskrivelsen «gjerningsmannen var trønder» utløser neppe samme sjekk av legitimasjon, lommer og rett til å være på stedet av alle lyserøde (med bart) i området.

I fjor ble en bil helt uten foranledning angrepet av en forstyrret mann i krysset Schweigaardsgate og Platousgate, og fikk blandt annet frontruten knust. En politipatrulje kom tilfeldig til stedet og begynte å oppta forklaring av sjåføren og medpassasjerer. Disse peker noe sjokkskadd og opphisset ut retningen gjerningsmannen løp, men patruljen er bare opptatt av å sjekke ofrenes førerkort og om de har oppholdstillatelse. Den uheldige bilisten var nemlig svart! Politiet trodde lite på at en svart mann kunne være prest slik han sa, eller at han hadde lovlig opphold i Norge, slik at det var nok best å slenge fysaken på glattcelle til det hele var sjekket med Fremmedpolitiet. SEFO — det Særskilte etterforsningsorganet for politisaker som denne juridiske kulissen kalles i propagandaformål, fant selvfølgelig intet å kritisere politiet for. Politiet skal jo sjekke om utlendinger har rett til å være her i landet! Slik ulikhet for loven er ikke en erklært apartheid, men med den gamle norsk politisedvane å behandle alle som er ansett som et problem annerledes, står vi foran en statlig rasisme: Alle er like, men nordmenn er likere enn andre.

Oscar-prisen

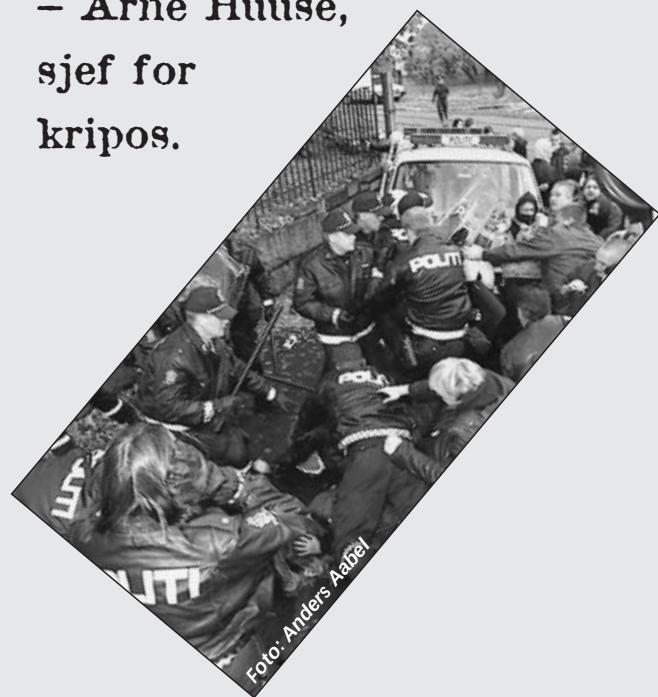
Politiet har i all stillhet utstyrt seg med et nytt dataregister de kaller PO-sjekk, som står for PersonOpplysninger. Dette er et fullt utbygd etterretningsarkiv. PO samkjører nå det gamle strafferegisteret STRASAK med opplysninger fra politiets fortløpende innsamling av viten om personens kriminalitetsmodus, omgangskrets, kjøretøy, hvem som var i dennes bil sist den ble stoppet for kontroll og alle mulige andre dagligdagse informasjonen som ikke ville fremgå av politiregistre over utført kriminalitet. PO-arkivet har vokst frem i skjæringspunktet mellom den formidabelt økte datakapasiteten som nå finnes, og en ny og høyt prioritert politistrategi som kalles kriminalitetsetterretning. Dette må ikke forveksles med det Overvåkningspolitiet (med det muntre dekknavnet Oscar) skal drive med, men er likevel Overvåkningspolitiets arbeidsmetoder overført til vanlig kriminalitet. Dette er et kontrolltattisk metodeskifte som er like betydningsfullt for politiets fremtidige utvikling som da oppdagelsen av fingeravtrykkteknikken eller oppfinnelsen av politibilen endret alt politiarbeid.

Kriminalitetsetterretning er et skifte fra tradisjonelt politiarbeid der inspektør Snusen er på sporet av å løse en krimgåte, til et etterretningsperspektiv der informasjonsinnsamling på forhånd av en oppdaget forbrytelse skal kunne forhindre denne kriminaliteten. Dette høres kanskje fornuftig ut, men prisen er ganske sikkert at det vil øke kriminaliseringen av uønskede mennesker og grupper. De vil være mistenkelige selv om de ikke har gjort noe når de først er utpekt som etterretningsobjekt, og kan man ikke påvise noen ulovlige handlinger hos overvåkningsobjektene, blir dette bare et uttrykk for

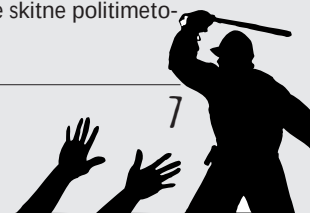
deres fordekthet og kynisme, og da kreves det enda mer overvåkning og etterretning. De arbeidsmetoder som var klassiske for kontraspionasje og avsløring av spioner og agenter, smittet tidlig over på bekjempelsen av narkotikakriminalitet og såkalt internasjonal terrorisme (som gjerne er frigjøringskamp). Deretter ble det innført mot økonomisk kriminalitet under dekke av antatt hvitvasking av nar-ko-penger, for så å ta skrittet helt over til den mest tradisjonelle og banale kriminalitet som vold og tyveri — og kanskje enda verre, beveget seg inn på et område som ikke har vært kriminalisert tidligere; flyktnings rett til asyl.

Jeg skal avslutte min bekymring for politiutviklingen her, helt uten å gjøre noe retorisk poeng av at vår gamle kjenning Arne Huuse igjen var tungt tilstede også i det såkalte Metodeutvalget for nye etterforskningsmetoder, der kriminalitetsetterretning ble fremholdt som veien å gå for norsk politi. I Oslo har politiet allerede gjennomført en omorganisering av landets største politikammer og etablert en egen etterretningsenhet med hele 100 polititjenestefolk. En markant endring i prioriteringen av politiarbeidet som kommer til å få dramatiske føl-

«Det er vel og bra med rettssikkerhet, bare det ikke blir for mye av det...»
– Arne Huuse, sjef for kripes.

ger for dem som er utpekt som et kriminalitetsproblem. Denne nye metoden for kriminalisering — kriminalitetsetterretning — kommer ganske sikkert til å bli en evig selvpoppfyllende profeti, fordi politietterretningsens kontroll vil gjøre situasjonen så vanskelig for de utsatte at det kan bli få utveier utenom kriminalitet. Lund-kommisjonen har med all tydelighet vist hva Overvåkningspolitiets etterretning har betydning av svartelisting og menneskelige tragedier de siste femti år. Myndighetenes svar på dette er altså å innføre de samme skitne politimetoder mot all antatt kriminalitet!

Vakttårnselskapet har i alle år etter krigen forsøkt å framstille seg selv som de eneste som kompromissløst stod imot Hitler og hans naziregime. I det siste året har Vakttårnselskapet benyttet store mengder penger og energi på å forsøke å imøtegå de fakta om saken som etter hvert har kommet offentligheten for øret, ikke minst via Internett. Her i Norge har de i som-

mer hatt en vandreutstilling som skal fortelle Jehovas Vitners historie i Hitler-Tyskland. Men, som vanlig er, forteller de bare deler

av historien. La oss se litt på noen fakta

Vakttårnet velger å ikke fokusere på.

Av Kent Steinhaug

Om

Vakttårnet,

Hitler

og det

3. Riket

Vakttårnet er f.eks. fullstendig tause om årsaken til at Jehovas Vitner ble forbudt av Hitler i 1933, og hvordan det hadde seg at regimet i Tyskland satte i gang forfølgelsen av dem. Forbudet mot JV som de tyske myndighetene kom med den 24. juni 1933 var et resultat av en feilvurdering gjort av de samme myndighetene, en feil Jehovas Vitner i dag burde være svært pinlig berørt over. Vakttårnselskapet var nemlig fullt beredt til gå på akkord med sine egne prinsipper...

Fram til i dag har Jehovas Vitner framstilt sin historie på en svært positiv måte, noe den omtalte vandreutstillingen er et typisk eksempel på. Men sannheten er i svært mange tilfeller en helt annen enn JVs versjon. Og årsaken til dette er at Vakttårnets toppledelse, som hevder å være «Guds representanter på jorden» – ja sogar den eneste kommunikasjonskanalen mellom Gud og mennesker – har vist seg å være svært kompromissvillige for å tjene sine egne interesser. (Et eksempel på det siste er at Vakttårnet nylig inngikk en avtale med myndighe-

tene i Bulgaria om at Jehovas Vitner der i landet kunne motta blod – uten noen restriksjoner fra Vakttårnets side. Dette for å oppnå status som religionssamfunn i landet. I Norge fordømmes blodoverføring på aller sterkeste vis.)

Som nevnt grunnnet forbudet mot JV i en feil begått av tyske myndigheter, her er noen fakta:

I mai 1933 ransaket Gestapo hjemmet til Ewald Vorsteher. Der fant de skriv og pamfletter som kompromissløst fordømte antisemittismen og det inhumane systemet til Hitler-regimet. Skrivene sa at nazistene gjorde bruk av de mest ondssinnede løgner som noensinne var framsatt av noe politisk parti, og at Hitler, Göring og Frick var blodtørstige Nazi-ministere, Nero-lignende monstre, hvis uttrykte mål var å slakte sine opposenter. De lidelsene enkelte grupper i det tyske samfunn ble utsatt for ble klart fordømt i disse dokumentene.

Ewald Vorsteher kjempet for kristne verdier og menneskeverd, og han var villig til å svømme mot strømmen og Hitler – og mot Jehovas Vitner. For faktum er at Vorsteher slett ikke var noe Jehovas Vitne lenger på dette tidspunkt. Rett nok hadde han arbeidet på avdelingshovedkontoret i Barmen, men han ble utstøtt i 1923, etter at han nektet å akseptere diverse diktat fra Vakttårnets alkoholisererte president, "Dommer" Rutherford. Men han ble likevel ansett som et Jehovas Vitne av de tyske myndigheter, og forbudet mot Vitnene ble innført som et resultat av de beslaglagte pamflettene i leiligheten hans.

Jehovas Vitner var på sin side ille berørt av Vorstehers aktivitet. I stedet for å være enige med ham i hans høyst rettfærdige angrep på nazistene, tok de sterkt avstand fra ham. Og i et brev til Nazi-hovedkvarteret den 28. januar 1935 gjorde en av Vakttårnets representanter – Hans Dollinger – det klingende klart at Vakttårnet ikke ville ha noe som helst med Ewald Vorsteher å gjøre. Dollinger skrev flere brev til de tyske myndighetene. 19. januar 1935 skrev han bl.a. «Jeg kan naturligvis forstå at den nasjonalsosialistiske stat ikke vil finne seg i noe slikt» – mens han henviste til Vorstehers anti-nazistiske skrifter.

Vakttårnselskapet forsøkte faktisk offisielt å flørte med Hitler og nazistene. På et stort stevne i Berlin i 1933, som ble avholdt i Berliner Sportshalle (som for anledningen var pyntet med hakekorsflagg, og hvor man sang "Rikets sanger" etter melodi av "Deutschland, Deutschland über alles"), ble det vedtatt en "resolusjon" som ble sendt myndighetene. Denne resolusjonen har Vakttårnet i ettertid framstilt som en "kraftig protest" mot Hitlerregimet. Men de faktiske realiteter er også her fullstendig annerledes. I

denne resolusjonen støttet Vakttårnet Hitler og hans politikk, bl.a. hva jødepolitikken angikk. Vakttårnets president

Rutherford var

på dette tidspunkt klart antisemittisk, og hans hatefulle angrep på jødene var selvsagt ment til å blidgjøre Hitler – som ikke falt for dette i det hele tatt. Bl.a. kan vi lese (dokumentet er gjengitt i Jehovas Vitners årbok for 1934): «Det er fremmet løgnaktige beskyldninger fra våre fiender om at vi har mottatt økonomisk støtte fra jødene. Intet er lenger fra sannheten. Fram til denne time har ikke den minste bit av penger blitt gitt til vårt arbeide av jøder. (...) Det er de forretningsdrivende jødene i det britisk-amerikanske imperiet som har bygget opp og videreført storfinansien som et middel til å utnytte og undertrykke mennesker fra mange nasjoner. Dette faktum gjelder særlig storbyene London og New York, storfinansens høyborg. Dette faktum er så åpenbart i Amerika at det er et ordtak angående storbyen New York som sier: "Jødene eier den, de irske katolikkerne regjerer den, og amerikanerne betaler regningen"». * I resolusjonen sa de også: «I stedet for å være mot prinsippene de tyske myndigheter går inn for, står vi helt og holdent inne for slike prinsipper», og man lovet sogar at Jehova gjennom Jesus ville sørge for å sette Hitlers drømmer ut i livet.

Senere har det også vist seg at de tyske Vakttårnlederne forrådte sine trosfeller så snart de kunne. Erich Frost og Konrad Franke var to toppledere som ifølge Gestapos avhørsprotokoller anga alle kjente. Disse ble likevel på nytt toppledere etter krigen.

Det er liten tvil om at mange Jehovas Vitner ble fengslet og forfulgt, og at de fleste av disse var standhaftige og nektet å handle mot sin overbevisning. Men disse var på langt nær så mange som Vakttårnet hevder. En av historikerne som fulgte med vandreutstillingen/PR-turneen hevdet at «nær 10.000 ble fengslet, og de fleste drept» – hvilket er renspektet vår.

Vakttårnet oppga selv disse tallene i sin årbok for 1974: 6019 Jehovas Vitner ble arrestert, 2.000 sendt i konsentrasjonsleir, 635 døde i fengsel, 253 dømt til døden, 203 henrettet.

Vi skal huske at Vakttårnets arkiver til enhver tid vet nøyaktig hvor mange Jehovas Vitner som finnes og hva de gjør i hele verden, og dagens forsøk på å score politisk gevinst på de få trofaste Vitnene som lot seg fengsle for sin tro er ikke bare direkte smakløst. Det er et frekt forsøk på å hvitvaske seg selv og sitt eget forsøk på å inngå kompromiss med nazistene i 1933. Et kompromiss ikke engang Hitler fant å kunne like smaken av.

* (Originaldokumenter kan finnes på <http://watchtower.observer.org/hitler/hitlerengindex.asp>)

Web: <http://watchtower.observer.org/norsk/hitler/hitler.asp>

«Vakttårnselskapet forsøkte faktisk offisielt å flørte med Hitler og nazistene»

I beistets klør

Når uhellet er ute, og lovens lange labb legger sitt klamme grep på deg, lønner det seg å være forberedt, og å kjenne de få rettighetene du faktisk har. Snuten kommer neppe til å fortelle deg dem. Vi bringer deg den essensielle viten.

ALT DU NOENSINNE TRENGER Å FORTELLE POLITIET:

Dette plikter du å fortelle, ikke noe annet, og mer bør du heller ei si:

Navn - ikke kallenavn

Adresse - si gjerne at du ikke har et sted å bo.

Fødselsdato - personnummer husker du ikke

Yrke - ikke hvor du går på skole/jobber

HVA KAN POLITIET KREVE AV DEG?

- At du fjerner deg fra offentlig sted.

- At de får rote i lommene dine.

- At du etterkommer politiets ordre.

- At du blir med dem på stasjonen.

HVA KAN DU KREVE AV POLITIET?

Du kan kreve å få oppgitt tjenestenummeret deres. Hvis du er heldig, får du det.

STÅ OVER ET KAST OG GÅ DIREKTE I FENGSEL:

I snutebilen kan du prøve deg som amatørtryllekunstner - det er utrolig hva som forsvinner. Framme i resepsjonen blir du ransaka og stort sett tatt i fra alle løse gjenstander (prøv gjerne å smugle inn klokke eller røyk) og satt på glattcelle. De har rett til å holde deg i fire timer, uten noen spesiell grunn. Etter de fire timene skal du enten i avhør eller ut. Denne regelen gir de som oftest jamnt faen i, men det kan nytte å begynne å mase etter at fire timer har gått. Som oftest vil de holde avhør og slippe deg ut noen/endel timer over fristen.

Er du derimot siktet for en mer eller mindre alvorlig forbrytelse med strafferamme over 6 måneder, kan de holde deg i inntil 24 timer, for så å framstille deg i forhørsretten for varetekstfengsling, eller slippe deg ut. Fristen løper dessverre ikke på helligdager.

Snuten har plikt til å ringe arbeidsgiver/ samboer o.l. for deg for å si ifra at du er taua, hvis du ønsker det.

Går saken så langt som til retten, trenger du en advokat. Du har krav på å ringe/velge din egen navngitte advokat (det kan være lurt å be denne kontakte andre for deg). Hvis du ikke gjør det, vil du få oppnevnt en. Politiet velger ikke nødvendigvis en bra advokat for deg, og på småsteder kan det være lurt å velge advokat fra et annet sted, den lokale advokaten kan være litt for gode venner med snut og aktor.

MINDREÅRIGE:

Er du mindreårig, og blir taua, ringer politiet foreldre/foresatte automatisk. Hvis du blir taua i Oslo, blir du sendt inn til barnevernsvakta. Alle saker mot mindreårige her i landet blir automatisk oversendt barnevernet. Det er ulovlig å hive barn/ungdom under den kriminelle lavalder på 15 år på glattcelle.

AN EVENING WITH THE SPANISH INQUISITION:

Det er en vanlig misforståelse at man har plikt til å

forklare seg for politiet. Du har rett til å nekte å avgi forklaring (også med advokat tilstede) og det er en rett du bør gjøre deg nytte av. Det eneste du behøver å svare på er de fire punktene nevnt ovenfor. De aller fleste som blir dømt her i landet, blir det på grunn av egen forklaring i avhør. Det er sjelden lurt å prøve å jukse. En har lett for å vikle seg inn i et nett av løgner, som det kan være svært vanskelig å surre seg ut av igjen, og det er fort gjort å plumpe ut med noe om eventuelle andre som er taua. Dessuten er det viktig å huske på at politiet vanligvis er godt trent i å foreta avhør, og de kan bruke mange utpekulerte metoder for å få deg til å røpe deg. Ikke innlat deg på noen småprat, hold avstanden; uansett, hvorfor koseprate med fienden? Typiske løgner de serverer er at du blir sittende lenger hvis du ikke preiker, at de andre har preika, at politiet allerede vet alt, og at du bare gjør det verre for deg selv ved å ikke forklare deg. Faktum er at de som oftest vet lite eller ingenting, og er avhengige av din forklaring for å få deg dømt. Du gjør det ikke verre for deg selv ved å nekte å avgi forklaring, snarere tvert imot. Det er en god sjanse for at saken blir henlagt, og du har uansett en langt bedre mulighet til å forklare deg i retten (noe du også kan nekte). Husk også at det ikke betyr noe hva politiet tror eller vet, bare hva de kan bevise. Nok en gang: *Ikke forklar deg!*

FORELEGG:

Aldri vedta bøter på stedet. Du kan ta betenkningstid. Hvis du ikke vedtar boten, må saken din opp i retten. Der kan det godt hende at du blir frikjent, eller får boten nedsatt.

FOTO, FINGERAVTRYKK, BLODPRØVE, STRIPPING OG LOVENS LANGE PLASTHANSKELEDTE ARM:

Nekt! De må ha en rettslig kjennelse for å kunne tvinge deg til det, og det er langt fra sikkert at de

gidder å ta seg bryet med å skaffe en. Stripping skal kun utføres på stasjonen, og i likhet med kroppsvisitering skal det kun utføres av snut av samme kjønn. Blodprøving og ransaking av "kroppslige hulrom" skal kun utføres av kvalifisert legepersonale.

Foto og fingeravtrykk (såkalt signalering) skal bare taes hvis du er sikta for en forbrytelse med strafferamme 6 måneder eller mer.

SKULK MED STIL:

Hvis du blir kalt inn til avhør, kan du bare la vær å møte opp, det er lov. Det er heller ikke straffbart å ikke møte opp til soning, sesjon eller til rettsak mot deg, så lenge de ikke kan bevise at du vet at du skal være der. Det er ikke nok at de har sendt deg et brev. Du må ha skrevet tilbake, snakket med dem, eller på annen måte gitt lyd fra deg for å ha oppmøteplikt. Retten kan ikke dømme deg i ditt fravær, eller straffe deg for ikke å ha møtt opp, så lenge du "ikke visste" om en eventuell rettsak.

Et vanlig triks mot skulkere er å sende et anonymt rekommandert brev - ikke hent det. Bieffekter av lengre skulking av rettssaker kan være nedsatt straff eller henleggelse, men også Gestapo på døra.

HUGS:

Politiet er langt i fra så allmektige som de kan virke når du sitter der i fangehullet deres så liten og alene - la deg ikke skremme av tomme trusler og skremmelsespropaganda. Sørg for å ha pugga rettighetene dine, bruk dem, insistér på dem, men bli for all del ikke overrasket hvis politiet driter i dem.

Vær vrang - hvorfor gjøre det enkelt for dem, når du kan strø sand i maskineriet?

Rådene i denne artikkelen må ikke tas som annet enn det de er; råd. Du må selv vurdere ut i fra situasjonen hvordan det lønner seg for deg å handle. Sist, men størst - la dem aldri knekke deg!

Av H.M. Rafens Kongle

Håndbok i KOMMUNIKASJONGERILJA

INTRODUKSJON:

For drøyt ett år siden kom det på tysk ut noe som kaller seg *Håndbok i kommunikasjonsgerilja*. Her finner man bl.a. en oversikt over ulike grupper, strømninger og prosjekter som i løpet av de siste 30-40 åra (ja, forsåvidt over lengre tid, jfr. *Dada*) har praktisert det man i mangel av noe bedre kunne kalle politiske intervensjoner innenfor det kulturelle området (eller som forfatterne har kalt «kommunikasjonsgerilja»), og da ut fra tanken om at «kulturen» har en viktig rolle å spille for hvordan det kapitalistiske samfunn blir produsert og reproduert. Det eksisterer forsåvidt ganske mange slike grupper, hvorav kanskje Situasjonistisk Internasjonale er den mest kjente og betydeligste, men forfatterne er vidtfavnende og har tatt med f.eks. *Provoene*, *Yippiene*, de italienske *Byindianerne*, *A/Traverso*, *Radio Alice*, *Billboard Liberation Front*, *London Psychogeographical Association*, tilogmed *Chumbawamba* - og naturligvis en del tyske fenomener som kan være mindre kjent her nord, undertrykte som vi er av den angloamerikanske kulturimperialismen. (Stort sett dreier det seg riktignok om ganske korte presentasjoner, og forfatterne er klar over at de slik ikke får vært tilstrekkelig rettferdige overfor kompleksiteten ved de ulike tilnærminger...)

Større plass bruker imidlertid boka på å gi en mer generell oversikt over de kommunikative prinsippene, metodene, teknikkene og verktøyene til «kommunikasjonsgeriljaen» - så som «multiple names», «détournement», «Verfremdung», overidentifisering, kamuflasje, collage/montasje, sniping, subvertising etc., og en god del anstrengelse blir også brukt for å plassere disse ulike metodene innenfor en større teoretisk helhet, og slik begrunne det noe upresise begrepet om en «kommunikasjonsgerilja». På denne måten fungerer boka som mer enn bare som en slags «verktøykasse» eller «håndbok»; ja kanskje det på mange måter er forsøket på å skissere et slags helhetsperspektiv som er det mest interessante. Kommunikasjonsgeriljaen opererer på det forfatterne kaller den «kulturelle grammatikk» og sikter mot dennes undergraving. All right - de er påvirket av poststrukturalismen (*Barthes*, *Foucault*, *de Certeau* etc.), men bruker denne strømningen på en forfriskende og anti-akademisk måte, noe som bare skulle mangle når forfatterkollektivet bl.a. består av «autonome a.f.r.i.k.a. gruppe». (Vi har for øvrig funnet bokas perspektiv så interessant at vi har valgt å oversette deler av de grunnleggende overveielserne rundt den kulturelle grammatikken på de neste sidene.)

Men for det tredje, boka viser også hele veien til konkrete eksempler på kommunikasjonsgeriljavirksomhet - enten det er intervensjoner i bilde-, plakat- eller tegneserieform (det siste var som kjent situasjonistene ganske drevne i), eller mer konkrete politiske aksjoner. Dermed er de fleste av bokas sider delt i tre - fordi disse tre typer tekster presenteres fortløpende gjennom størstedelen av boka...

Nå innvender du kanskje: Men boka er på tysk - et språk som jeg ikke kan/vil lese! Jaha? Da kan du kanskje likevel la deg interessere av bokas siste del, det forfatterne kaller «service-delen». Foruten å omfatte en litteraturfortegnelse, inkluderer den også en omfattende liste over websider, lenker (svært mange på engelsk, faktisk) osv. til grupper og strømninger innefor kulturgeriljaen de har presentert, evt. til lenker som presenterer materiale om de samme. Videre henviser de til noe de kaller «Das Archiv der Kommunikationsguerilla», som det er planlagt kontinuerlig å ajourføre. Adressen er <http://www.contrast.org/KG>.

Det jeg har hatt foran meg, har vært den første utgaven av håndboka, og jeg har ikke sjekket om linkene etc. som er oppført der fortsatt er å jour. På websidene deres får man imidlertid vite at det i løpet av året som er gått er kommet ytterligere to opplag til av håndboka (det tredje og siste i april 1998). Forhåpentligvis har de samtidig sørget for å oppdatere linkene.

For de som har problemer med tysken, kan det for øvrig opplyses om at det er noe stoff på engelsk på websiden, og at det tydeligvis foreligger planer om mer. (Men sånn som de politiske konjunkturerne er på venstresida i Norden, kan man vel neppe håpe på noen skandinavisk utgave av boka?)

*autonome a.f.r.i.k.a. gruppe, Luther Blissett/Sonja Brünzels:
Handbuch der Kommunikationsguerilla,
Verlag Libertäre Association/Schwarze Risse -
RoteStrasse,
Hamburg/Berlin/Göttingen 1997*

(For den som er interessert i å skaffe seg boka, kan det med fordel gjøres fra den tyske frihetlige postordrebokhandelen AnaresNord, adresse Postfach 2011, 31315 Sehnde, Tyskland. Be samtidig om deres store bokkatalog Vertriebsverzeichnis 1998/99.)

(Anton Autos)

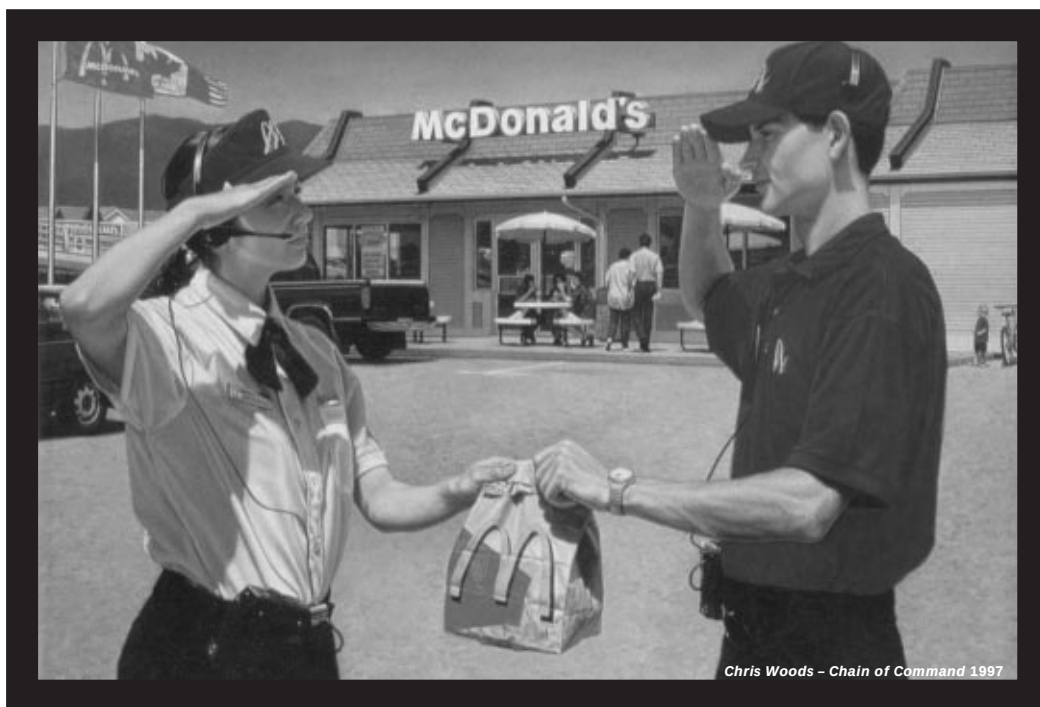
DEN "KULTURELLE GRAMMATIKKEN" OG DENS SUBVERSJON

Hvordan kan det ha seg at mennesker som er underkastet makt- og herredømmeforhold aksepterer det som noe selvfølgelig? Hvorfor blir disse forholdene betraktet som så normale at det ikke blir stilt spørsmålstegn ved dem? Og hvordan kan man forstyrre den konsensus som gjør utøvelsen av makt og herredømme mulig?

INDOKTRINERING

Ulike institusjoner i samfunnet sørger for at man fra barnsben av læres opp til å føye og underkaste seg. Skolen er ett av de viktigste leddene i denne samfunnsmessige sosialiseringen - der lærer man den herskende historieforståelse, den nødvendige allmennkunnskap, et verdi- og normsystem, og elevene får ganske omfattende innføring i hvordan og hvorfor de skal føye seg inn i en normaltstand av herredømme og maktrelasjoner.

Eksempel: Selv om sitteordningen i skolen alltid lar seg forandre, ser det ut til å være tvingende nødvendig å overholde den for tiden gjeldende form. Selv når pultene blir stilt i sirkel eller hesteskoformasjoner viser lærerens autoritet seg i at han alene kan stå og gå fritt omkring og tiltale elevene. En frontal og ensidig kommunikasjonsordning fastlegger hvem som bestemmer undervisningens art - læreren - og hvem som innretter seg - elevene. Streng tidsinndeling i form av skoletimer kunngjøres med lydsignaler. I tillegg kommer den rigide arkitektoniske innretningen med klasserom, lærerværelse hvor elevene ikke har adgang, såvel som elevenes inndeling i alders- og ytelsesklasser i henhold til prøver og vitnemål. Innenfor disse rammene er det vanlig at læreren står foran elevene, og at disse kun får snakke på tidspunkter fastsatt av ham og om temaer fastlagt av ham.

Alt dette fordi vi har formet et inntrykk av at bare denne fremgangsmåten muliggjør et ordnet undervisningsforløp. Slik blir ikke bare autoriteten til den som står foran klassen stadig bekreftet; det blir også slått fast at et autoritært system av underordning er den eneste mulige måten å organisere sosiale relasjoner på.

Innenfor rammen av skolens uskrevne og skrevne regler og konvensjoner praktiserer de som skal lære og de som skal undervise hver eneste dag atferd som også på tallrike andre samfunnsområder tjener til å opprettholde en orden som beror på maktforhold. Helheten av slike regler vil vi betegne som en kulturell grammatikk. Med noen eksempler er det mulig å tydeliggjøre hvordan den kulturelle grammatikkens regelsystem produserer og reproducerer makt og herredømme, og hvordan det gjør hierarkiske kommunikasjonsformer til noe normalt – ikke bare under et press, som i skolen, men like mye i sammenhenger som i stor grad er selvbestemte: Den kulturelle grammatikken blir ikke bare overholdt under tvang, men også bevisst og ut fra egeninteresse.

PRODUKSJON AV KONSENSUS

På foreningsmøter har formannen rett og plikt til å lede arrangementet, noe som manifesterer hans overordnede posisjon i forhold til de andre. Slik blir hierarkiske samfunnsstrukturer akseptable – til slutt organiserer man seg selv på samme måte. Når foredrag blir arrangert er alle tilstedeværende klar over at foredragsholderen er en autoritetsperson som bestemmer hvilke temaer som skal diskuteres, og som i det minste i den første halvdel av arrangementet har enerett på å tale. Tilhørerne er riktignok til stede frivillig, men de forholder seg riktig og uproblematisk kun hvis de sitter tause og oppmerksomme på de stoler som er oppstilt i retning av podiet.

Valgmøter med politikere forløper etter samme mønster som foredrag. Slike politiske arrangementer illustrerer på det mest ettertrykkelige et sentralt element ved det borgerlig-demokratiske herredømme: Dette beror i første linje ikke på åpen vold fra statsapparatets side, men på produksjonen av konsensus. Ved hjelp av praksis opprettholdes fiksjonen om at denne konsensus er oppnådd gjennom likeverdig kommunikasjon mellom herskende og beherskede om herredømmets former og metoder («dialog med borgerne»). Samtidig blir imidlertid herredømmets konfliktfrie virke sikret gjennom måten denne tilsynelatende kommunikasjonen forløper på. Således benytter valgmøtet seg av foredragets kulturelle form, uten at det ved den etter-

følgende spørreunde faktisk finner sted noen innholdsmessig diskusjon. Selve foredragets innhold er relativt uviktig hva angår opprettholdelsen av fiksjonen om den likeverdige konsensusproduksjon; budskapet fra hele arrangementet er først og fremst: Vi lever i et parlamentarisk demokrati hvor alle har rett til å ytre sin mening – så lenge de gjør det på en måte som overensstemmer med reglene for denne type arrangementer, og så lenge de i tema og ordvalg holder seg til aksepterte konvensjoner. At denne retten til meningsytring forblir uten konsekvenser, fordi temaene såvel som den måte de blir diskutert på er forhåndsbestemt og innskrenket, faller ingen inn – fordi disse rammene og reglene er inderliggjort og blir opplevd som normale og naturlige.

Når en statsleder, omringet av beredskapspoliti og livvakter, oversvømmer en folkemengde med øredøvende høytalerlyd, sies han å demonstrere borgernærhet – og til en viss grad fungerer denne fiksjonen. Men det er rent ut latterlig å forstå en slik maktens forførelse som en mulighet for kommunikasjon, dvs. for en gjensidig og likeverdig utveksling. Det hele lar seg mye mer presist fortolke som en iscenesettelse av maktens selvbekreftelse og selvframstilling. Til tross for dette blir ikke slike arrangementer ubetinget oppfattet på denne måten av tilhørerne, for denne utøvelsen av herredømme iscenesatt i den kulturelle grammatikkens former blir som regel ikke lagt merke til som sådan.

De tilstedeværende er ikke alltid kun staffasje for maktens representasjon ved slike ritualer. Ved en offentlig mottagelse tror ikke en gang gjestene selv virkelig på at de er kommet for å lytte til vertens viktige og oppklarende ord. De etterbarberingsvannbestenkede «høyst ærede herrer» i dresser fra Hugo Boss, og de «høyaktede damer» som dufter liksom dyrt i sine beste aftenkjoler, vet meget godt at det dreier seg om den kulturelle grammatikk – dvs. om å se og bli sett, å bære medaljer og utmerkelser, knytte og vedlikeholde kontakter, å bli presentert for betydningfulle personer – kort sagt: iscenesette seg selv på mest mulig fordelaktig måte, og dermed plassere de som har direkte nytte av dette såvel som publikum innenfor maktens skuespill. Deltakelse i ritualer ordnet etter den kulturelle grammatikkens mønster gjør det mulig for publikum ikke bare å bekrefte seg selv, men til en viss grad å delta i maktforholdene.

HVA ER KULTURELL GRAMMATIKK?

Metaforen kulturell grammatikk refererer til språkvitenskapen. Med «grammatikk» betegner vi det regelsystem som ligger til grunn for språket, og som vi lærer uten at vi er oss dette bevisst; det dreier seg om den strukturen som bestemmer bruken av og sammenhengen mellom de enkelte elementer innenfor de språklige utsagn. Uten en grammatikk lar det seg ikke gjøre å uttrykke komplekse sammenhenger, skjønt de færreste mennesker tenker over setningsdelene og konjugasjoner når de taler sitt eget språk. Det er normalt å overholde grammatikalske regler, det er noe det sjelden blir stilt spørsmålsteget ved.

Med «kulturell grammatikk» betegner vi det regelsystem som strukturerer samfunnsmessige relasjoner og interaksjoner. Dette inneholder totaliteten av de estetiske koder og de forholdsregler som bestemmer hva som samfunnsmessig blir oppfattet som passende framtredebilde for objekter og som det normale forløp for situasjoner. Den kulturelle grammatikken styrer de utallige ritualer som gjentas daglig, og som man finner på alle samfunnsområder. Også rom- og tidsinndelinger, som fastlegger bevegelsesformer og kommunikasjonsmuligheter, finner man her.

På tross av sin strenge kodifisering er grammatikken aldri endelig fastlagt – uformell og dagligdags språkbruk finner vei til skriftspråket, subkulturelle slanguttrykk blir stuerene, dialektenes grammatikk tilpasser seg høyspråkene. På tilsvarende vis forandrer også den kulturelle grammatikk seg – ved siden av det som er akseptert og god

KRAAKMUSEET

«Den svarte katt», et hus i Amsterdams historiske sentrum som hadde vært okkupert i årevis, skulle i 1994 nok en gang bli ryddet. Bygningens noe forfallene tilstand ga okkupantene (på nederlandsk kraakere) en idé: De kunngjorde at huset var et museum. De uttalte til media at huset så å si befant seg i originaltilstand, og at dets innredning ikke hadde blitt forandret siden okkupasjonsbegynnelse. Særlig kjøkkenet skulle gi et fremragende inntrykk av et tradisjonelt okkupert hus fra 80-åra.

Til å begynne med kunne museet bare besøkes av «venner», og man måtte gjøre en avtale på forhånd. Deretter kom det flere og flere mennesker; massamedias interesse ble vekket, og til slutt oppdaget også fjernsynsteamene «Kraakmuseet». Tidligere okkupanter donerte «historisk gjenstander» som ble vist fram i utstil-

linger. Adskillige søndager viste en (eks-)okkupant turister gjennom lokalet. De internasjonale masse-

media betraktet «Kraakmuseet» som nok et bevis på at alt var mulig i det liberale Amsterdam. Okkupantene benyttet seg av denne myten idet de kritiserte den forestående ødeleggelsen av museet.

Men til slutt hjalp heller ikke dette – byråkratene var ikke særlig mottakelige for argumenter. Huset ble ryddet av politiets spesialstryker, og ridende politi trampet ned husets ubevæpnede beskyttere. En uventet renessanse for den historiske husokkupantbevegelse hadde funnet sin ende.

(Handbuch der Kommunikationsguerilla)

oppførsel i privatsfæren såvel som i det offentlige rom, eksisterer det subkulturelle og klassespesifikke former for selvframstilling og iscenesettelse, og disse er ikke uten innflytelse på hverandre.

ET KYSS ER IKKE ET KYSS

Den kulturelle grammatikken er fleksibel i språklig såvel som i kulturell betydning, men dens regelverk er på ingen måte nøytralt eller foranderlig, tilgjengelig, lærbart og nyttbart for alle. Den kulturelle grammatikk er tvert imot et uttrykk for maktrelasjoner, og dens regler spiller en viktig rolle for disse relasjoners produksjon og reproduksjon. Som en indre struktur gjennomtrenger den det totale sosiale og kulturelle, offentlige og ikke-offentlige, kort sagt det samfunnsmessige rom. I skoler og foreninger, i forsamlinger og på arbeidsplassen såvel som på samfunnets ikke-institusjonaliserte områder – så som i kneiper, innen familien og i dagliglivets verden – frambringer den kulturelle grammatikken ofte liknende former for sosial omgang, men regulerer på samme tid avskygninger og differensieringer. Den gjør det mulig for menneskene å orientere seg i det samfunnsmessige rom. Den leverer handlingsanvisninger, men framfor alt legger den bestemte fortolkninger på situasjoner, steder, tekster og gjenstander. Betydningen av disse er nemlig ikke fastlagt, men varierer fra kontekst til kontekst:

Ølet ved en høytidsfeiring er forskjellig fra ølet på en fotballkamp. Det ene er en pilsner og blir drukket av glass med stett, mens det andre er fatøl i plastbeger, med pølse i lompe som obligatorisk tilbehør. To politikeres broderlige kyss – noe som nå har gått litt av moten – har lite med et tilnærmelsesforsøk i en kneipe å gjøre, og en mann i miniskjørt vekker helt andre assosiasjoner enn en kvinne som er kledd på denne måten. Den som vil oppføre seg «normalt» må altså holde kontekstene fra hverandre og fortolke kulturelle uttrykksformer med tunga rett i munnen. Dukker du opp på et valgkamparrangement sansesløst beruset oppfører du deg i forhold til dette på nøyaktig samme måte som om du holder deg nykter på en heisatur.

Det er vanskelig å tenke seg alternativer til de hierarkier og maktforhold som allerede fins i hverdagslige omgangsformer. For den kulturelle grammatikk lar ikke bare menneskene bli underkastet de herskende forhold, den gir dem også identifikasjonstilbud. Å akseptere disse tilbudene åpner muligheten for selv å utøve makt, i det minste i noen øyeblikk.

IDENTIFIKASJONSTILBUD

Begreper som herskende og beherskede har mening selv om ikke samfunnsmessige forhold enkelt lar seg forklare ut fra et ovenfor/neden-under-skjema, og slett ikke lar seg personifisere. I et komplekst kapitalistisk samfunn eksisterer det på én og samme tid åpenbare herredømmerelasjoner og hverdagslige, allestedsnærværende former for utøvelse av «mikromakt» (makt i det små). Begge betinger og stabiliserer hverandre gjensidig. Makten fungerer ikke bare ved hjelp av tvang, men også ved hjelp av identifikasjonstilbud: I en dominanskultur hvor samfunnskonflikter først og fremst blir regulert gjennom hierarkisering og følgelig også bare framtrer som løsbare på denne måten, arbeider (nesten) alle med å opprettholde disse forholdene, ettersom alle vil forsøke å styrke sin posisjon i forhold til de som ligger enda dårligere an enn dem selv. Ikke bare klassemotsetninger, men også etnisk hierarkisering såvel som kjønnsforhold fungerer (om enn på ulik måte) gjennom prinsippene om undertrykkelse og selvposisjonering innenfor snevert fastlagte rammer.

Et eksempel er det man kunne kalle en «selv-etnifisering» som resultat av egenskaper samfunnet kan tillegge bestemte grupper mennesker. En slik selv-etnifisering kan riktignok ha et revolusjonært potensiale, ved at grupper som holdes fast i karikerte, fordomspregede stereotyper pålagt utenfra, kan gjøre krav på en egen selvdefinert identitet. På samme tid kan selv-etnifiseringen virke samfunnsstabiliserende, fordi man gjennom å omfavne identifikasjonsmodellen «rase» som er tilbudt av makten, opprettholder nettopp den tildeling av egenskaper som begrunner undertrykkelsen.

IDEOLOGISK HEGEMONI

Den måten herredømmet blir utøvet og opprettholdt på i utviklede borgerlige samfunn – uten at det er nødvendig å utøve vold – lar seg karakterisere gjennom Antonio Gramscis¹ begrep om hegemoni: Borgerklassens herredømme beror ikke alene på dens tilgang til produksjonsmidlene, men blir i vesentlig grad produsert og reproduert på overbygningens område, dvs. gjennom ideologi. Riktignok er det forgjeves å lete etter en entydig og forpliktende herskende ideologi som kan kalles «de herskendes ideologi», for borgerskapet inngår stadig allianser med andre klasser og grupper. Således er elementer av tallrike andre ideologier integrert i den herskende kapitalistiske ordning. Den slik oppståtte konsensus forbinder herskende og beherskede med hverandre på idéenes og forestillingenes område. Den er ikke motsigelsesfri, men forener heterogene, usamtidige elementer, og tillater også konflikter. Den måten slike konflikter «naturligvis» løses på, er imidlertid bestemt i henhold til borgerlige forelegg om de samfunnsmessige relasjoners form. Med sikte på også å la sosiale og kulturelle motsigelser bli bundet inn i den borgerlige samfunnsorden, kommer det som Gramsci kaller for den herskende classes hegemoni til uttrykk.

Hegemoniet installerer seg ikke bare på det verbalt-diskursive området, men også gjennom den måten (borgerlige) sosiale normer bestemmer menneskets hverdag på: Det oppstår ved hjelp av gjennomføringen og praktiseringen av regler og samværsformer, symboler og kommunikasjonsmåter; det oppstår på den kulturelle grammatikkens område. Dermed er kulturelle former vesentlige

MINNESMERKER – DEMONTASJE ELLER MONTASJE?

En viktig type kommunikasjonsgerilja dreier seg som nevnt om å gripe inn overfor makthavernes minnesmerker, enten gjennom slagord hvor man kritiserer det budskap som minnesmerket formidler (som f.eks. å skrive «Uten generaler ingen krig» på sokkelen til statuen av general Moltke i Berlin...), eller i mer tilspissede øyeblikk å fysisk ødelegge minnesmerker som gjengir forhatte personer (slik f.eks. folk under oppstanden i Ungarn i 1956 reiv ned og destruerte minnesmerker av Stalin). Etter «kommunismens fall» i Øst-Europa etter 1989, skulle det for øvrig gå hardt ut over offisielle monumenter av f.eks. Lenin.

Men er minnesmerker alltid av det onde? Kan man tenke seg reelt eksisterende anti-autoritære minnesmerker? Er det mulig å behandle disse med den porsjon ironi et kommunikasjonsgerilja-perspektiv krever? Den tyske anarkistforleggeren Berndt Kramer (i Karin Kramer Verlag) innkalte på slutten av 80-tallet til en konkurranse om et Bakunin-minnesmerke. Alle innsendte forslag er blitt trykt i boka *Bakunin – ?Ein Denkmal!* (Berlin 1996), og er også blitt vist på en utstilling i

Bakunin eau de toilette; sneiper, te og vodka.

Berlins Neue Gesellschaft für Bildende Kunst. Det er mye subtil ironi blant forlagsstillerne, bl.a. «Bakunin eau de toilette», bestående av sigarettneiper, te og vodka, Bakunin som nøtteknekker, og selvfølgelig en skisse til et minnesmerke der sokkelen som bærer Bakunins navn etc. er tom, mens Bakunin som en hvilken som helst uteligger støtter seg til sokkelen og leser i ei bok.

Kramer har nok likevel vært i tvil om hvorvidt boka ville gi opphav til den tilstrekkelige distanse, derfor er den til slutt utstyrt med to kuponger rygg mot rygg, der man på en ene kan melde seg inn i «Vennekretsen til reising av et uoversiktlig antall Bakunin-minnesmerker» (FEUA), og dermed forplikter seg til stadig å arbeide for dette, mens man på den andre siden kan melde seg inn i «Vennekretsen til definitiv ødeleggelse av alle Bakunin-minnesmerker», og forplikter seg til å arbeide for dette prosjektet.

(Anton Autos)

Bakunin nøtteknekker!

bestanddeler i reproduksjonen av de herskende samfunnsforholdene; de er faktisk minst like viktige som det statlige herredømmeapparatets institusjoner.

HVILKEN KULTUR?

Når det er snakk om den kulturelle grammatikken omfatter begrepet «kultur» mer enn den borgerlige kanon av bildende kunst, musikk og litteratur, og også mer enn dennes utvidelse til former for subkultur. Forestillingen om at kulturen finner sted i avgrensede segmenter er (borgerlig) ideologi. I utvidet betydning omfatter kultur alle menneskelige uttrykksformer, betydningstilleggelser, handlinger og produkter av hverdagslivet. Ut fra denne definisjonen beskriver begrepet et bestemt perspektiv på den måten menneskene omsetter, nytter og fortolker bestemmelser, krav og muligheter innenfor samfunnet. De gjør ikke dette som tilfeldige, enkeltstående individer: I tillegg til å være preget av egne selvbilder er menneskenes forhold til samfunnet også preget av de krav samfunnet stiller.

Når kulturen gjennomtrenger hele samfunnet kan ikke kultur og politikk betraktes som atskilte områder. En endring av de kulturelle former har også politiske implikasjoner. På den andre siden artikulterer enhver politisk virksomhet seg i kulturelle former. Politikk er derfor noe mer enn bare statsforvaltningskunst: Den finner sted overalt hvor det blir forhandlet om reproduksjon og stabilisering av herredømmeforhold. Når ministeren ikke får kommet til orde; når medarbeiderne strengt spør sin sjef om hvorfor han kommer for sent; når et tilsynelatende offisielt skriv oppfordrer borgerne til å kaste selvangivelsen i søpla, blir den kulturelle grammatikken forskjøvet, og slike forskjvninger er ikke bare kulturelt, men også politisk subversive.

KOMMUNIKASJONGERILJÆN

Den som ikke bare ubevisst praktiserer den kulturelle grammatikkens regler, men behandler dem på en kreativ måte i sin kommunikasjon, kan bruke dem til sine egne formål, f.eks. instrumentalisere eller fordreie dem ved å fylle dem med avvikende innhold, snike seg inn i de ritualiserte gevanter, til egne seg fremmede roller og dermed i visse tilfeller bli i stand til å tale med maktens tonefall. Men: Vil noen ha mulighet for å forstå det politiske budskapet når det ikke samtidig blir gitt noen klartekst, noen entydig forklaring? Hvem vil i en morsom forestilling av kommunikasjonsgeriljaen, når den har latteren på sin side, registrere en kritikk av de herskende forholdene?

Her møter man egentlig spørsmålet om formidling av kritisk innhold, som også reises gjennom den klassiske agitasjon eller opplysning gjennom tekster og taler. Verken i en kommunikasjonsgerilja-aksjon eller i en politisk opplysningskampanje kan man gå ut fra at publikum vil la seg overbevise eller endog bare la seg informere. Hver aksjon har behov for tilkynningspunkter hos adressaten – om det nå er felles politiske standpunkter (som ofte ikke finnes) eller en hverdagskunnskap i Gramscis betydning, som får næring av den enkeltes daglige erfaringer, en fin nese for makt og undertrykkelse. Denne hverdagskunnskapen ytrer seg ofte i mindre grad i diskusjoner, analyser, teorier eller doseringer enn i en spontan latter.

Dette betyr riktignok ikke at de som vil praktisere kommunikasjonsgerilja ikke trenger noen teoretisk samfunnskritikk. For at den politiske dimensjonen ved de herskendes kulturelle grammatikk skal kunne kritiseres, eller angripes, må den først og fremst bli brakt fram i lyset. Også kommunikasjonsgeriljaens aksjoner fungerer bare hvis de utgår fra en forståelse av maktstrukturer. Først med et

kritisk perspektiv blir det eksempelvis mulig å fortolke funksjonen til regjeringsinitierte demonstrasjoner mot «Utlendingsfiendtlighet» (som f.eks. i Tyskland den 8.11 1992 hvor Kansler Kohl og regjeringen gikk bresjen for en demonstrasjon mot rasehat) som framvisning av en konsensus mellom «folk» og «herredømme», og først med den kulturelle grammatikkens begrepsmessige redskaper blir det mulig å bestemme denne skjulte betydning.

Vi setter altså opp aksjoner som dekonstruerer estetiske momenter av herredømme og som skaper virvar i den kulturelle grammatikkens regler – noen ganger også i den regel som sier at intervensjoner kun kan være politisk subversive hvis de taler i klartekst. Slike aksjoner kan forfalle til det rene «spetakkel». Men vi forutsetter imidlertid at gode kunnskaper i kulturell grammatikk beskytter mot å havne i tilfeller av vilkårlighet. Som oftest vil kommunikasjonsgeriljaens intervensjoner finne sted i forbindelse med samfunnsmessig relevante temaer eller hendelser. Det offentlige rom hvor de utspiller seg er allerede forbundet med bestemte assosiasjoner, forestillinger og forventninger. Dette stillas av normaliteter kan veltes overende, avsløres eller settes ut av spill ved hjelp av en uventet aksjon. Enhver offentlig hendelse er også et ritual av former og konvensjoner, og disse sier også noe om tilstanden og selvforståelsen til det samfunn der de finner sted. En intervensjon som relaterer seg til en hendelse kan også uten klartekst kommunisere et budskap som kan oppleves og forstås.

Politisk praksis betyr ikke for oss den forpliktelse som følger av en bedre ideologi. Når vi stiller spørsmålet om hvorfor folk i slik en utstrakt grad aksepterer maktstrukturene i samfunnet må vi også stille dette spørsmålet på den kulturelle grammatikkens område. Når vi gjør våre betraktninger til utgangspunkt for politisk-kulturelle aksjoner er dette ensbetydende med forsøk på, i konkrete situasjoner, å bryte gjennom og gå hinsides de herskendes kulturelle grammatikk. I denne forstand må den sosiale og politiske kamp være en kamp «for en annen virkelighet, som man kan erfare og oppleve blant oss, og som det også lønner seg å kjempe for i morgen» (Autonome L.U.P.U.S.-Gruppe).

STEDER OG ROM

I prinsippet finner man mulige steder for kommunikasjonsgeriljaen i alle samfunnsrom. Dermed går vi ut fra at fysiske rom alltid på samme tid er sosiale rom; i enhver romlig dannelselse antar sosiale forhold form, og likeledes er de betydninger man tillegger rom også alltid strukturert av det som sosialt og samfunnsmessig er foreliggende.

Angrepsspunkter for kommunikasjonsgeriljaens aksjoner viser seg ved at bygninger og innretninger ikke bare har en konkret betydning som svarer til deres bruk, men også en symbolsk funksjon innenfor rammen av den kulturelle grammatikk. Dette kan eksempelvis la seg tydeliggjøre ut fra det offentlige byrom, ut fra byens gatebilde: Bybildet domineres av bygninger som representerer den politiske makten (som f.eks. rådhus), eller som har til oppgave å fungere som forsteinede sinnbilder på kulturelle og samfunnsmessige verdier (som f.eks. museer og gallerier). Enda sterkere enn gjennom disse offentlige bygningene blir byens utseende bestemt av byggverkene og reklametavlene til store firmaer, butikker, banker og forsikringsselskaper: Når Daimler Benz plasserer sin Mercedes-stjerne på tårnet av sentralbanestasjonen i Stuttgart og på Europasenteret i Berlin, fungerer firmasymbolet som offisielt kjennetegn på byen.

Representasjonsbygningenes arkitektoniske beskaffenhet beror på prinsippet om estetisering av den politiske makten. Den moderne arkitektur av betong, stål og glass utbrer en elitær «skremselens

estetikk» i den kulde som stråler ut fra dens funksjonalitet. Med det postmoderne føyes et annet element til: Her vitner riktignok de store bygningene som før om makten ved at de dominerer gatebildet gjennom høye bygninger med store flater, men samtidig blir helheten «forskjønnnet» gjennom mildt tonede natursteinforblandinger eller sydlandsk tiltalende uregelmessig kalkpuss, gjennom små karnapper, runde kikkhull, vakre metallbjelker og annet tilbehør. Mens den «moderne» arkitekturen følger logikken om å besette og beherske rommet, finner det med det postmoderne i tillegg sted en skinnharmonisering, som skjuler markedets dominans gjennom kombinasjonen av lekende elementer

KRITIKK MOT KONSUMSAMFUNNET, OG “GAVEN” SOM ANTIMODELL?

a) Free Shopping Day.

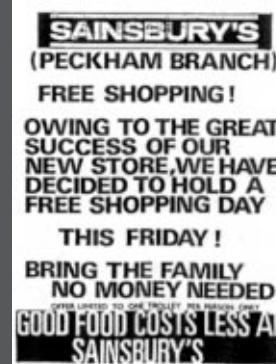
Den engelske anarkistgruppa «King Mob» lot en gang på 60-tallet trykke opp plakater i samme stil som varehusenes reklamesedler, og hengte dem opp på husveggene rundt kjøpesentre og varehus. Plakatene kunngjorde at det i dag var «free shopping day». Hver kunde kunne ifølge plakaten ta med seg en trillevogn med varer gratis. Denne dagen hadde butikketekstiver og butikkspersonale et svert strem med å overbevise hver enkelt kunde om at man virkelig måtte betale...

b) En annen King Mob-aksjon fant sted lillejulaften. Som kjent utstyrer butikker og varehus seg med store mengder kjørlighet-glede-familie-stemming i julesesongen, for å øke folks kjøpebeholdskap. Og her er det julenissen som er den skikkelse som inkarnerer omsetningsmaksimeringen, og som King Mob ønsket å ta alvorlig, samtidig som de ønsket å minne om julenissens opprinnelige bestemmelse, nemlig å gi gaver. Altså delte aktivister forkledt som julenisser i Londons Oxford Street ut gaver fra butikkhyllene til barn og foreldre i et rasende tempo. Butikkdetektiver løp omkring og var nødt til å «stjele» tilbake leketøylene fra skrikende og hylende barn. Og naturligvis forsvant ganske enkelt mange mennesker med sine «gaver».

c) I den hollandske byen Nijmegen overtok aktivister som protesterte mot en reduksjon i sosialstønadene høyttaleranlegget i et stort kjøpesenter, og kunngjorde at «Alle innkjøp i løpet av neste time er gratis».

Enda mer raffinert var et flygeblad som ble spredd i Frankfurt, som knyttet gavetemaet sammen med et utpekulert sikkerhetssystem: «Kjøpesenteret - et opplevelsesenter! Høyst ærede kunder, vi henvender oss i dag til dere med en uvanlig bønn: Prøv ut sikkerhetssystemet vårt - foreta naskingen hos oss!»

(Handbuch der Kommunikationsguerilla)

KREM! KREM! KREM! KREM! KREM! KREM!

Pai og andre kremkaker er et utmerket virkemiddel til å få autoritetspersoner til å jekke seg ned, ikke bare til gulvnivå, men under linoleumen. Vel og merke ved plassering i vedkommendes fjes – i full offentlighet. Belgieren Noel Godin er en veteran i så måte med sin «Pâtisserie Brigade Internationale» som har kremet diverse tryner i Europa siden slutten av sekstitallet. Siste offer var Microsofts Bill Gates i Brüssel i februar i år, neste på ønskelista er Clinton og Paven for å nevne noen. Arge folk i USA bruker også pai og krem til annet enn å dytte i egen mage, sist i oktober i år da selveste «laissez-faire»-profeten Milton Friedman fikk æren av å bli paiet ned. Les pressemelding under:

9. oktober 1998 San Francisco

Biotic Baking Brigade (BBB) slo et slag mot globaliseringen da et av deres aktive medlemmer kastet en pai i ansiktet på den nyliberale økonomen Milton Friedman. Hendelsen fant sted på en konferanse Friedman organiserte om privatisering av offentlig utdanning, som hadde tittelen «School choice and corporate America». Paien ble avlevert nøyaktig klokka 18.30, i det øyeblikk da tidligere utenriksminister George Schultz (under Reagan) skulle til å slå an tonen for konferansen,

«I kampen for å redde Jorda fra det korporative univers, går grensen ved paikasting!» sa Al Decker, 27 år, paikaster og bekymret medborger. Han nærmet seg Friedman mens den noble laubærkransbehengte var i gang med å håndhilse på en gjeng med fans, og sa «Mr. Friedman, it's a good day for pie» i det han slengte en smakfull kokosnøttekrem-pai i ansiktet til Friedman. Decker ble arrestert og anklaget for en rekke mindre alvorlige lovbrudd.

BBB er et biosentrisk kollektiv som arbeider for at folk skal holdes ansvarlig for sitt kriminelle overforbruk. De har hovedkvarteret og bakeovnene sine i Headwater-Redwood-skogene i Nord-California. BBB paiet sist sommer Charles Hurwitz i MAXXAM Corporation, som er ansvarlig for nedhoggingen av Headwater-skogen og for bedrageri mot amerikanske skattebetalere på 1,6 milliarder dollar under the «Savings & Loan Scandal» i 1980. BBB angrep i sommer Darryl Cherney i Earth First! pga. hans upassende oppførsel overfor en medaktivist.

Decker, også kjent som «Spesialagent Apple» fra BBB, erklærte: «vi holder Milton Friedman ansvarlig for forbrytelser mot folket gjennom å organisere denne forferdelige konferansen for privatisering av offentlig utdanning. Friedman er den fremste nyliberale økonomen, og tilhenger av en frihandelspolitikk som har gitt verden fattigdom, nød, sult og økologisk ødeleggelse. Det globale marked har bragt verden til randen av økonomisk sammenbrudd.

Hva har jeg som ung amerikaner å se fram til under en nyliberal økonomisk orden bortsett fra en deprimerende McWorld? Dette hensynsløse økonomiske systemet virker ødeleggende både globalt og i min egen bakgård. Medaktivister har blitt mishandlet når de har blitt arrestert, fengslet, banket, pepper-sprayet og nå nylig drept for å prøve å forsvare Headwaters Forests mot en fascistisk økonomi, dette har jeg vært vitne til.

Milton Friedman, guvernør Pete Wilson og finansmagnat Steve Forbes er alle ventet til denne konferansen, jeg tenkte at de tre syndebyggene

og alle mulige slags lånestykker fra forgangne tider.

At representasjonsbygninger er symbolske besittelser av det offentlige rom, og også blir opplevd som dette, viser seg eksempelvis ved at mange demonstrasjoner regelmessig etterlater seg spor i vinduene til store banker: De symbolsk pålesede bygningene, oppført som «plassholdere» for den økonomiske og politiske makten, blir til brosteinenes foretrukne mål. «Butikkvinduene og husfasadene trekker en samfunnsmessig hellig grense, hvor det som ligger bakenfor koster penger: F.eks. interiører som kun tjener som dekor for varene, som kjøpesentere, forretninger osv., eller de som nettopp i egenskap av rom er til for konsum av bestemte varer, f.eks. museer» (Lutz Bredlow).

Kommunikasjonsgeriljaen søker å bryte gjennom estetiseringen av de offentlige steder og å repolitiserer de sosiale og kulturelle rom ved å gjøre denne estetiseringen på den ytre forms område synlig og angripe den. Maktens strategier er innrettet mot å estetisere det politiske, og derved naturalisere maktforholdene og gjøre dem usynlige. Derimot vil kommunikasjonsgeriljaen bidra til å gjøre disse maktbevarende strategier synlige og mulige å reflektere over.

Eksempelvis lar graffiti seg betrakte fra denne synsvinkelen: Det politiske ved denne handlingen, som straffeforfølges som beskadigelse av eiendom, er ødeleggelsen av den skremmende – eller ved hjelp av estetisering – forsonlige (moderne og postmoderne) virkningen av arkitektur. Jean Baudrillard går så langt som til å fortolke graffiti som et framskritt i teori og praksis, nettopp når det «kun» dreier seg om tags, som ikke formidler noe eksplisitt politisk innhold. Markeringen av en mur eller en vegg med et navn, en krusedull eller et maleri, viser fram tilegnelsen av denne flaten, hvorigenom maktens krav om også å kontrollere og bestemme rommet optisk blir ignorert og kritisert, og egne fordringer om makt blir formulert. Likevel er det grunn til å spørre seg om Baudrillards tilspissing av idéen om kulturell grammatikk stemmer, om det er slik at «det totale angrepet på formen er ledsaget av at innholdene trer i bakgrunnen». Det er nettopp ikke likegyldig om en tag bare sier «Jeg var her», eller om gjenger på denne måten bringer sine krav om å besitte et territorium til uttrykk. Det stemmer imidlertid at også den «upolitiske» graffiti faktisk blir forstått som et angrep på systemet. Bare på denne måten er det mulig å forklare hvorfor sprayere er nødt til å regne med forholdsvis drastisk forfølgelse.

Det er ikke bare bygningene selv som er bærere av betydning, de strukturerer også rommet slik at bygningenes innretning bestemmer størrelsen, formen og verdien av friområder. Dessuten er gater

og plassers stillingsverdi også bestemt av disse flatenes utstyr, dvs. om de er blitt forsynt med praktfulle og dyre belegninger, om gress, busker og trær blir plantet på dem eller vokser vilt. Betydningen til et offentlig rom, som bestemmes gjennom alle disse elementer, har konkrete følger for menneskenes muligheter for å bevege seg der: Hvor kan junkiene og de boligløse oppholde seg? Hvor patruljerer politiet? Hvor kan jeg sette meg på bakken og bare gjøre ingenting i en halvtime? Den Situasjonistiske Internasjonale forsto det som en politisk handling å unndra seg de preformerte bevegelsesmønstrene. Gjennom praksisen med «psykogeografi» og å «streife omkring» (dérive) forsøkte de å tilegne seg byrommet på nytt og på denne måten utstyre det med nye assosiasjoner og betydninger. Michel de Certeau oppfatter gåing som en usynlig skriftpraksis, som alt etter strekning og gangmåte produserer forgjengelige tekster av subjekter-i-rommet.

Forholdsregler for urban bebyggelse, dvs. innretningen og utformingen av bygninger, plasser og gater, kan også vedtas med et bestemt siktemål, nemlig å kontrollere menneskenes bevegelsesmuligheter. Mike Davis² har undersøkt dette når det gjelder Los Angeles (bl.a. i boka City of Quartz). Der er det etter en prosess av «byens militarisering» i stor grad blitt umulig for underprivilegerte byboere overhodet å oppsøke den indre bysone. På samme tid gjenspeiler den arkitektoniske design det politiske program: Mens administrative bygninger både ser ut som fengsler eller festninger og blir bevoktet tilsvarende, tar fengslenes byggestil opp i seg elementer fra representative praktbygninger, og forherliger, til byens stolthet, innesperingens praksis – noe som i Los Angeles har nådd et omfang som er enestående blant de sein-kapitalistiske industristatene.

(Fra Handbuch der Kommunikationsguerilla, s. 14-36)

Noter:

1. Antonio Gramsci

(1891-1937) en av grunnleggerne av, og ledende ideolog for, det italienske kommunistparti. Særlig kjent for å ha tillagt overbygningen en uavhengig rolle i forhold til basis, i sin revisjon av den historiske materialisme. Hans begrep om «hegemoni», eller ideologisk makt, er en videreutvikling av dette.

2. Mike Davis

Av Mike Davis fins på norsk «Festning Los Angeles: Militariseringen av byens rom», i Aspen/Pløger (red.) På sporet av byen, Spartacus forlag 1997, og «Fryktens økologi: adskillelse og overvåking i framtidens storby» i Lønnsslaven nr. 5 (1994)

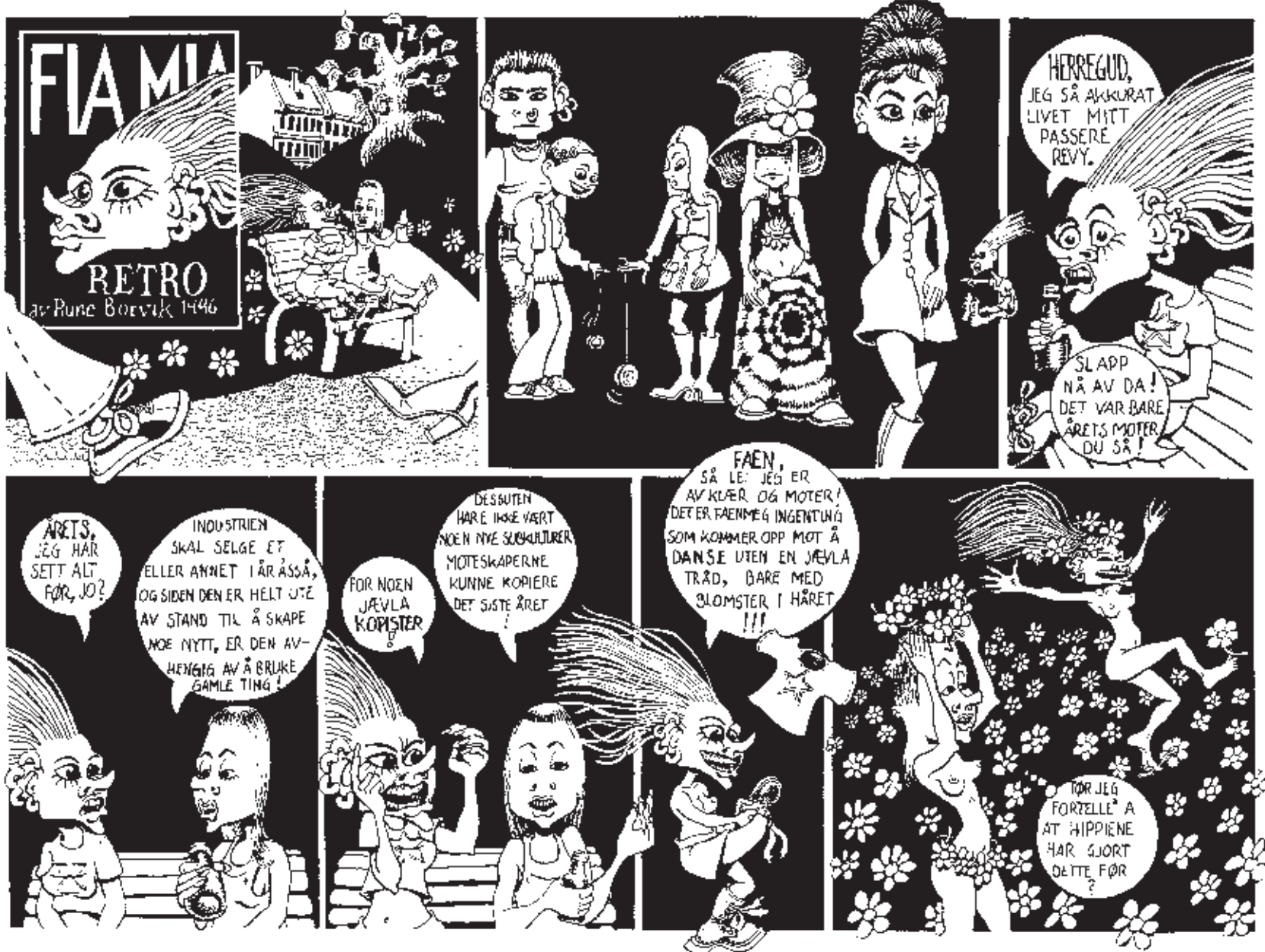
ville like å få en smak av sin egen medisin. Og videre - » sa Decker « - har pai-kastingen en lysende historie i dette landet... it's as american as an apple pie»

BBB tilegner denne aksjonen til The Great American Pie Man, Aron Kay: Takk for inspirasjonen, kamerat. Denne paien er til deg.

(Pressemelding fra A-infos www.ainfos.ca)

4 krempaier møtte Bill Gates i Brüssel i februar i år levert av paikasterbrigaden («Pâtisserie Brigade Internationale») til Noel Godin. Godin sa at Gates' reaksjon var «et slags markedsføringssmil, som mest liknet et smil laget av sand».

Man: 09-10 og 17-18
Tir-Tor: 09-11 og 17-18
Fre: 09-11, 17-18 og 23-06
 23-00: Harold Lloyd
Lør: 12-18
 12-14: Magasinsending
 14-15: Reisebrev fra musikkens verden
 15-16: Supersonisk sommer/Casio
 16-17: Inferno/Tinnitus
 17-18: Stupet
Søn: 20-23
 20-21: Uhørt
 21-21³⁰: Rap på bakrommet
 21³⁰-22: Rasbenji 99,3
 22-23: Magasinsending

RadiOrakel

for menn som tør se sannheten i ørene

DAG OG TID
 Pilestredet 8
 0180 OSLO

Verdas einaste
riksavis på
nynorsk!

Telefon
 22 33 00 97

Telefaks
 22 41 42 10

*Partipolitisk
 ubunden vekeavis
 med brei kultur-
 dekkning og
 fingeren i jorda.*

SVARTLAMON LEVER!

Tilstrekkelig med politikere tok til fornuften i Trondheim til at det ble flertall for ikke å rive de gamle arbeiderboligene i bydelen «Svartlamon» som huser diverse folk av byens alternative skapninger.

Det nytter å kjempe og vi ønsker Norges svar på Christiania lykke til videre, for det er vel nå moroa begynner... En okkupert bydel i hver by, burde være mottoet! Svartlamonittene kan sikkert stille opp som konsulenter.

Ellers kan vi henvise til siste nummer av Giljotin som i sin helhet er viet Svartlamon'n.

Giljotin
 Motkultur. Reportasje. Noe helt annet.
 magasinet **Giljotin**
Nytt nummer ute nå! (Abonnement 120 kroner)

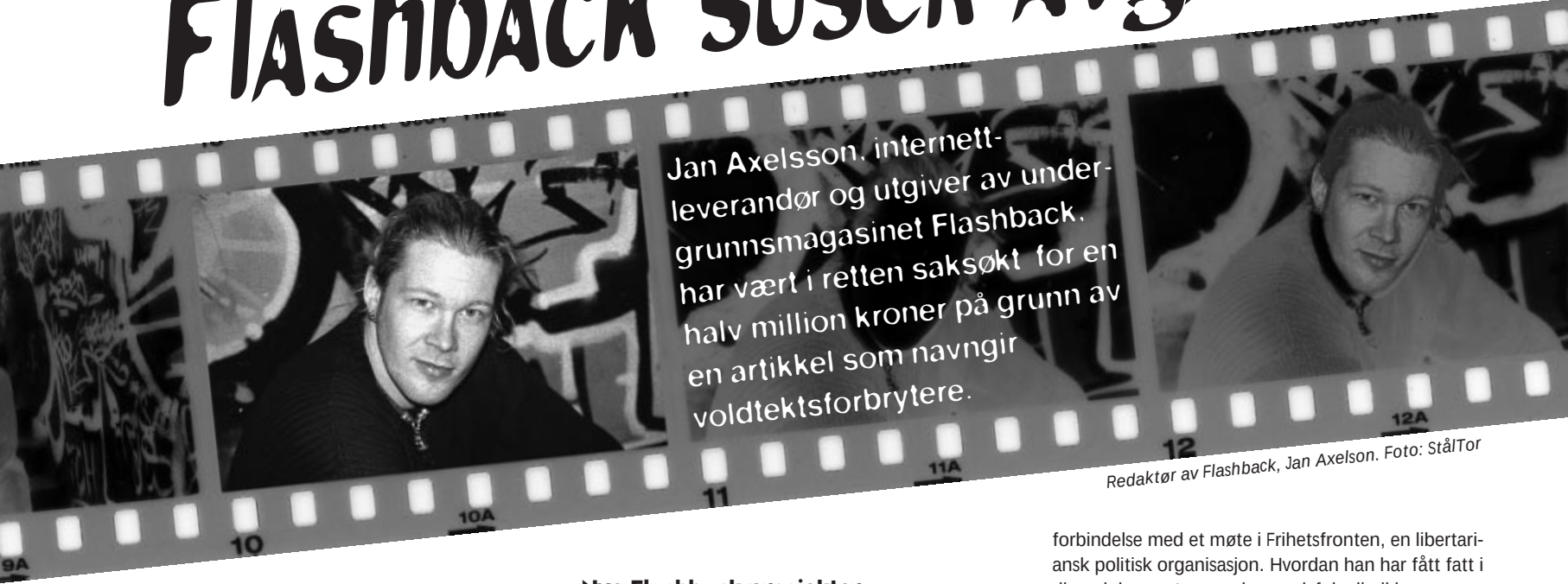
☐ JA! Jeg vil ha abonnement på seks nummer av Giljotin
☐ Jeg vil sjekke ut hva dette er og får gratis prøvenummer i posten.

Navn:.....
 Adresse:.....
 Postadr:.....

Kan sendes ufrankert i Norge
 Giljotin spanderer frimerke

SVARSENDING
 Avtalenr 613143/300
Giljotin
 Postterminalen
 7008 TRONDHEIM

Flashback SUSER AVGÅRDE...

Jan Axelsson, internett-leverandør og utgiver av undergrunnsmagasinet Flashback, har vært i retten saksøkt for en halv million kroner på grunn av en artikkel som navngir voldtektsforbrytere.

Redaktør av Flashback, Jan Axelsson. Foto: Ståltor

I 1995 trykte Flashback en oversikt over alle som ble dømt for voldtekt i Stockholm i perioden 90-91, med navn og bilde av voldtektsmennene, adresse, telefonnummer og en kort beskrivelse av hva de hadde gjort seg skyldig i, tiltalepunkter og hvilken straff de fikk¹. November 97 kunne Stockholms TT² melde at en eldre mann, dømt bl.a. for seksuell utnyttning av psykisk utviklingshemmede jenter, hadde gått til sak mot Flashback. Etter å ha blitt utpekt i Flashbacks artikkel hadde han blitt trakassert og truet av ukjente personer. Jan Axelsson hevdet til sitt forsvar at almenheten har en sterk interesse om å bli informert om sexforbrytere som bor i nærmiljøet. Han ønsket å skape innsyn i rettsvesenet med sin artikkel, og vise hvor liten straff sexforbrytere faktisk får.

Saksøker krevde i tillegg til erstatning også fengselsstraff for Axelsson. Til sammenligning fikk saksøkeren selv betinget fengselsstraff og 4.000 kroner i bot for det seksuelle overgrepet han ble dømt for.

Saken var oppe for retten 22. oktober, og dom faller 5. november. Vi vet derfor ikke utfallet av saken i skrivende stund. Etter rettssaken å dømme blir det neppe fengselsstraff, og evt. erstatning vil nok bli en del mindre enn hva saksøker krever. Axelsson kan også bli idømt saksomkostninger. Uansett utgang vil antagelig en av partene anke saken videre, forteller Axelsson til Gateavisen. Han forsikrer at Flashback i alle tilfelle vil fortsette som før.

Brudd på copyright-lovgivning

Det er imidlertid ikke første gang Axelsson kreves for erstatning, han har tidligere vært nødt til å betale for brudd på copyright-lovgivningen:

- Jeg anvender hele tiden materiale det er copyright på. Jeg tror ikke på tanken om at noen skal "eie" informasjon, så dette lovbruddet er for meg politisk motivert.

- Jeg har allerede betalt 14.000 til en medarbeider i Dagens Nyheter, og hun krever fortsatt en tilsvarende sum for skaden hun er påført.

Artikkelen hun krever penger for handlet om PIN-koder, og ble gjengitt i Axelssons internettnyhetsbrev. "Skaden" er visstnok å ha ufrivillig bidratt til et slikt forum. Axelsson vil ikke betale henne mer enn han allerede har gjort, så saken vil nok med tiden havne i tingsretten.

Nye Flashback-prosjekter

Axelsson er på ingen måte knekt av tiltalene, og fortsetter arbeidet sitt som før. For noen måneder siden ga han ut platen "Uffe was a nazi", der han dokumenterer Ulf Ekberg i "Ace of Base" sin fortid som medlem i nazistiske band. Bildebevis og faksimiler fra den gang han var sekretær i Sverigedemokraterna er med.

Axelsson har også nylig gitt ut boka "Flashback News Agency" i hardcover, den var på 2.000 sider og inneholdt de første 100 utgavene av hans internett-nyhetsbrev, FNA. Opplaget var på 23 eks., prisen nærmere 1.000 kroner, og over 300 meldte seg for å kjøpe boka!

Framover vil Axelsson bl.a. utgi boka "Copyright finnes ikke" av Linus Walleij, som handler om hackerkulturen. Den er distribuert fritt på internett allerede, men Axelsson skal gi ut en nyrevidert og oppdatert versjon. Axelsson mener at boka er så bra at den fortjener å finnes i bokform, være tilgjengelig på bibliotekene og bli bevart for ettertiden på det kongelige biblioteket.

- Boka blir utgitt med copyleft, som innebærer at hvem som helst kan trykke den opp hvis forfatteren aksepterer det, og at utgiver ikke har kontroll over boka, forteller Axelsson.

Han arbeider også med en kommende undergrunnsencyclopedia, som neppe blir ferdig før år 2000. Den skal inneholde en total oversikt over svenske fanziner, oversikt over alle punkband, over personer i motkulturbevegelsen, symboler, spesielle tall osv.

Mer kontroversiell er kanskje hans kommende utgivelse av bokantologien "Pure", med faksimiler av bladet Pure #1 og #2 + den uutgitte Pure #3 vol.1 og vol.2, alt laget av Peter Sotos. Dette er 100% true crime, altså virkelige historier om bestialske forbrytere.

Snart starter han også utgivelse av bladet Vulture Culture parallelt med Flashback. Det skal trykkes i offset i A3-format, og skal utelukkende distribueres til Flashbacks abonnenter. Disse vil få det helt gratis tilsendt som bonus.

Overvåket

På Flashbacks egne nettsider har Axelsson lagt ut dokumenter fra overvåkningspolitiet, som blant annet omtaler overvåking og spaning på Axelsson i

forbindelse med et møte i Frihetsfronten, en libertarisk politisk organisasjon. Hvordan han har fått fatt i disse dokumentene avsløres selvfølgelig ikke.

Med tanke på alle de forskjellige ytringene og meningene Axelsson gir spalteplass til i sine fora er det kanskje ikke så rart at overvåkingstjenesten har blitt interessert i virksomheten hans. Flashback publiserer mye stoff om de autonome, om nazistgrupperinger og anarkister, og lange artikler om f.eks. RAF og IRA har vært trykt. Og da "OS-bomberen", en fyr som sprengte bomber ved idrettsanlegg for å hindre at Sverige skulle få tildelt OL, ble tatt i fjor, så viste det seg at Axelsson tidligere hadde vært i kontakt med ham og intervjuet ham i en helt annen sammenheng i sitt internettnyhetsbrev. Stockholms TT sendte september 97 ut en melding der de beskrev holdningene OS-bomberen hadde gitt uttrykk for i dette intervjuet: Han snakket her under fullt navn om hvordan han helt uhemmet motarbeidet staten på alle måter, nektet å registrere eiendom, adresse eller å betale skatt, om hans hat til politiet osv. «Om alle skulle gjøre som jeg, kommer rettssystemet til å falle sammen», hevdet han. Da han til slutt ble arrestert som "OS-bomberen" ble han tatt med en nesten ferdig fire kilos bombe i ryggsekken.

Men Axelsson virker ikke synderlig bekymret for overvåkinga heller, han bare står på videre. Det ser ikke ut til å være noen ende på planene hans: Han vil lage film, produsere software, og et nytt nummer av Flashback-magasinet er på trappene.

Folk både på venstre- og høyresida i Sverige fordømmer hans ubehagelige bruk av ytringsfriheten, og som en kuriositet kan vi fortelle at de på dette området er i godt selskap: Scientologenes internett-browsere har nemlig filtre som sensurerer internett, slik at medlemmene slipper å se kritisk styggedom som bla. Flashbacks sider!

Gateavisen lover å følge opp rettssakene, kontroversene og virksomheten rundt Flashback i tida framover.

øhh...

For abonnement på Flashback kontakt:

Flashback, Box 676, 114 79 Stockholm, Sverige.

Abo koster 150,- kr. Internett: <http://www.flashback.se/>

Noter:

1. Se forrige Gateavisen for et større intervju med Jan Axelsson om Flashback. Her utdypes og diskuteres også dette oppslaget mer inngående.

2 Tidningarnas Telegrambyrå, et nyhetsbyrå.

Selvaag AS kom i juni i år opp med et omreguleringsforslag av Krusesgate 7 & 9 som blant annet huser det uavhengige kultursenteret Volapük. Villaene har vært okkupert siden 1989 og er vel Norges lengste nåværende okkupasjon. Gateavisa tok en prat med Hans Broch Nilsen; gründer av og fulltidsengasjert ildsjel i Volapük. tekst å foto: Ståltor

Krusesgateokkupasjonen: Selvaag vil rive igjen – Volapük truer med sivil ulydighet

Krusesgate 7 & 9 på Frogner i Oslo har vært i Selvaags eie siden sekstitallet. De har i alle år forsøkt å rive villaene, men har (heldigvis) bare møtt motstand, spesielt i og med okkupasjonen av villaene i 1989. Fra da av har det allmannastyrt "Prosjekt Krusesgate" stått for drift og oppussing av husene. Kultursenteret Volapük leier lokaler i 7'ern og overskuddet av Volapüks arrangementer, som hovedsaklig holdes i 9'ern, deles likt mellom prosjektet og kultursenteret. Alle inntektene til prosjektet går uavkortet til oppussing.

Husene ble i 1991 regulert til bevaring, dvs. husene er rivningsbeskyttet, til Selvaags fortvilelse. Det er denne reguleringen som de nå forsøker omgjort. Selvaag vil rive de store Sveitervillaene til fordel for tre betongterasseblokker. (Les utførlig om Krusesgate 7 og 9 i Gateavisa 152-3/95).

Når starter rivingen?

– Det blir ikke noe riving. Det går ikke an å rive slike hus i 1998, det er umulig...

Men det rives da hus i 1998?

– Ja..., men situasjonen ser lys ut. Alle partiene i bystyret støtter oss, bortsett fra Fremskrittspartiet så klart. Vi er litt usikker på Høyre til tross for at mange ledende Høyrefolk i kommunen er for bevaring. Vi har hele kulturlivet bak oss, kunstnere, artister, forfattere etc. og naboene her går sterkt imot riving.

Bydelen går også mot riving, men de ønsker bydelshus i villaene, og de lover plass til Volapük. Hva sier dere til det?

– Ikke snakk om. Vi skal ha kultursenteret vårt her, egentlig trenger vi mer plass enn i dag. Vi er ikke innstilt på å flytte, Volapük og husene hører sammen.

– Selvaag går også imot at det skal bli bydelshus her. De virker mer realistiske nå og når de får endelig nei til riving vil de prøve få igjen hvertfall det de har investert i eiendommen, det vil si hva de kjøpte den for på sekstitallet. De vil faktisk gå med på ekspropriasjon av eiendommen. Slik vil ansvaret for husene løstes fra Selvaags skuldre.

Ble ikke Selvaag pålagt å utbedre skader og slitasjer i følge bevaringsvedtaket i 1991?

– Jo, og de har hatt en snekker gående her et par somrer, men de helt store utbedringene har ikke blitt gjort på den tiden. Vi i Krusesgate derimot har gjort en masse oppussingsarbeider.

– Vi ser det ikke som utelukket av vi kan kjøpe ut Selvaag av eiendommen og husene, til en pris som gjør at Selvaag blir rimelig fornøyd.

Men vil dere klare en slik millioninvestering, det koster enormt bare å pusse opp?

– Jeg er sikker på at vi vil klare det, pusse opp gjør vi jo på egenhånd uansett. Selv om vi i dag lever på sultegrensen så ser vi fordeler med å bli lovliggjort, altså en slags legalisering. Som fast kultursenter vil vi kun-

ne søke økonomisk støtte fra mange flere steder enn i dag og Volapük vil da ha mer midler som igjen vil komme villaene her i Krusesgate til gode.

– På en måte er Volapük et fast kultursenter allerede; vi har vært en offentlig stiftelse i flere år, får støtte fra kulturrådet, Nordisk Råd og andre – det eneste som mangler er en formell godkjenning av at vi holder til i husene.

Men er det ikke en fare for at Volapük blir overstyrt og kommersialisert ved en "legalisering" som kan innebære mye pengestøtte fra "investorer" innen kulturlivet?

– Volapük vil aldri bli styrt av profittbehov. Helt siden starten for åtte år siden har Volapük vært ikkekommersiell, og upolitisk, idealistisk drevet med hovedformål å være et forum for uetablerte kunstnere innen alle uttrykksformer og å styrke kulturens stil-ling i samfunnet.

– Vi vil gjerne normaliseres, for vi vil leve et normalt liv og ikke på sultegrensen som nå. Det går ikke i lengden. Mye raste sammen da KAJA-ordningen ble borte [støtte fra kommunen til bl.a kulturelle arbeidsplasser, red.anm] i fjor. Det jobber flere her nå og vi har like mange frivillige arbeidere som før, men forholdene har blitt vanskeligere uten den økonomiske sikkerheten KAJA-ordningen innebar. Mens KAJA eksisterte skjedde det enormt mye spennende på den kulturelle fronten i byen, det kokte av engasjement, ideer og arrangementer. Halve Oslos kulturliv kollapset da ordningen forsvant, noe det forøvrig ikke har blitt satt fokus på av pressen i det hele tatt.

Inntil en avklaring på rivingsforslaget og eventuell lovliggjørelse hva skjer framover hos dere?

– Vi har nettopp unnagjort vår firedagers høstfestival. Fulle hus hver dag! Vi kommer til å sette igang konsertarrangementer den andre lørdagen i måneden hvor uetablerte musikere kan komme og spille. Ellers har vi de faste månedlige multikulturelle kveldene siste søndag hver måned, festivaler som følger årstidene... Arrangementsplanen er klar fram til neste sommer. En ny Volapük-Antologi (lyrikk, prosa, noveller... red.anm.) er planlagt og vi oppfordrer alle til å sende inn bidrag før jul!

Er det mulighet for at dere vil vokse ut av Krusesgate, at dere må ha arrangementer utenfor?

– Volapük er en kulturorganisasjon som ikke lar seg begrense av hverken eiendomsgrenser såvel som nasjonalstaten, kulturen er internasjonal!, sier Hans Broch Nilsen noe ubeskjedent. Volapük har turnert i Sverige og Danmark, med støtte fra Nordisk Råd og besøkt en rekke byer som Kongsvinger, Stavanger med flere. Vi har produsert arrangementer for andre, for eksempel Studentsamskipnaden i Oslo, FN-Norge, Stavanger Litteraturfestival for å nevne noen. – Og du kan ta med at vi formidler artister/ kunstnere til arrangementer og liknende, og dét til selvkost...

Hans Broch Nilsen i Volapük foran Krusesgate 7.

Hva vil dere gjøre hvis Selvaag får gjennomslag for omreguleringsforslaget og dere må flytte?

– Vel, vi har ikke lagt noen konkrete planer, men vi vil nok lage et helvete. Vi vil mobilisere kulturlivet, alle som støtter oss, alle som har opptrådt på Volapük etc. og utføre sivil ulydighet!

Så her vil det kunne bli et slags Svartlamoen i Oslo?

– Ja, det kan du godt si. Men jeg tror det vil fortsette som før, Volapük vil fortsette å vokse og vi vil fortsette å pusse opp husene.

Når blir oppussingen ferdig?

– I år 2005! Med det mest prekære hvertfall, skyter Hans raskt inn, – såsom reparasjon av vegger i 9'ern som er ødelagt etter årevis med vannlekkasje fra takluker som ble knust mens Selvaag hadde ansvaret for husene.

Mer info om Volapük: <http://wit.no/doogie/volapuk/> eller ved henvendelse til Volapük, Postboks 3049 Elisenberg, 0207 Oslo. Tlf: 22 43 67 30.

Hva er Charles Manson?

Mest sannsynlig en demonologiens erkebimbo, satanismens svar på Wenche Foss. En undergrunnsmiljøenes illeluktende svarte puddel. I denne artikkelen skal vi påpeke hvordan en fattig sørstatskriminell har snublet blindt inn i mytologiens og demonologiens folkloristiske marerittverden.

ANTI-MANSON

Charles Manson, 14 år og jomfru.

I kveldens spillefilm viser vi dramaet «De Slemme Mot De Snille» hvor skurkene er representert ved Charles Manson, Charles Tex Watson, Patricia Krenwinkel, Susan Atkins, Linda Kasabian, Leslie Van Houten, Steve Grogan, Bruce Davis, og Bobby Beausoleil.

De snille ofrene for disse skurkene er Sharon Tate, Voytjek Frykowski, Jay Sebring, Abigail Folger, Steven Parent (tilfeldig forbipasserende), Leno & Rosemary LaBianca, Gary Hinman.

Vær vennlig og observer det interessante miljøet som knytter sammen disse to gruppene av mennesker!

Charles
Manson

en levende legende. Mannen Manson har forlenget blitt Myten Manson. Manson-saken har alt: Hollywoodstjerner, rockestjerner, narkotika, sex, drap, okkultisme, satanisme, kjendisskandaler, motor sykkelbander, kristendom, konspirasjoner, rasisme, - listen av fenomener er endeløs. Ingen nålevende kriminell har fått så mye presseomtale som Charles Manson. For kristne er han den mest vellykkete satanisten noensinne, en djevelgyrkende sektleder som lyktes med å manipulere mennesker til å drepe for seg. For sensasjonslystne tabloider, TV og radio er han ett funn; inkarnasjonen av det som selger, nemlig frykten alias Fanden selv, en Mefistokriminell som smiler og ler og sier, nei, jeg angrer ikke en dritt. Men i alternative miljøer er den ne Hollywoods Rasputin tolket annerledes. For noen er han en helt, spesielt hos nazister og satanister. For andre er Manson en okkult Messiasfigur, uskyldig dømt for andres synder, et produkt av et rettssystem som forfølger annerledes tenkende. For noen er han en autodidakt filosof, ett upolert geni med en eklektisk visdom tatt fra et sted bortenfor den smale sti. For noen er han en ekte revolusjonær, en billedstørmer som startet en hellig krig mot systemet hvor mordene han er dømt for, må sees som et initierende blodritual.

Av: Geir Levi Nilsen

Det at Manson er så mye for så mange er ett godt eksempel på transcendens: Charles Manson er ikke lenger en person, men en figur, ett ikon, en myte, et symbol. Men er ikke han noe mer også? Er han ikke den mest overpubliserte sjokkdildoen noensinne? Begynner vi ikke å bli lei dette evige gnålet om Manson? Er ikke Charles Manson de teoretiske undergrunnsmiljøenes svar på Wenche Foss - en obligatorisk diva som må dras inn hver gang man skal understreke sin sosiale og kulturelle tilhørighet? Nesten alle rockeband har en låt på repertoaret som omhandler Manson, spesielt såkalte undergrunnsband. Nesten alle fanziner og undergrunnsaviser har en Manson-artikkel så derfor kan det kanskje være på plass med en klar anti-Manson artikkel. Fordi vi vet jo alle sammen hva saken og myten går ut på: Charles Manson - verdens mest onde og farlige menneske. Er vi ikke lei av å høre dette bakstreverske vrøvlet? Klart det. Derfor hopper vi over biografien og tar for oss alt det som kan gjøre Manson til det han egentlig er: En fattig sørstatskriminell som har snublet blindt inn i mytologien og demonologiens folkloristiske marerittverden. La oss mytologisere fyren såpass mye at han ender opp de-mytilogisert.

Manson-saken er mer i slekt med klassisk europeisk demonologi enn den har noe med amerikansk samtidsrealisme å gjøre. Derfor er Manson-saken såpass sjokkerende i USA som den er. I USA er det demoniske ofte individualisert, f.eks. ensomme seriemordere som dreper tilfeldige ofre, mens i Europa er den menneskelige avgrunn kollektivt uttrykt, f.eks. nazistenes jødeutryddelse, etnisk rensing i Bosnia, etc. Etter europeisk mønster er Manson-fellesskapets forbrytelser tradisjonelle og derav ikke så sjokkerende. Men i USA derimot har det vakt frykt og avsky i tre tiår at et gjeng fattige narko-hippies

den 8 & 9 august 1969 drepte to sett med vakre, rike vellykkete mennesker.

Myten og motivet

Det mest interessante aspektet ved Manson-saken er motivet for Tate-LaBianca drapene. Aktoratet i saken, Vincent Bugliosi, mente at drapene var tilfeldige og hadde skjedd fordi Manson ville starte en rasekrig. Bugliosi mente at Manson hadde kalt den planen Helter Skelter, en rasekrig hvor de svarte ville drepe alle de hvite, hvorpå de etterpå ville gi makten over til Manson & co. Bugliosi mente at Manson hadde fått inspirasjon for Helter Skelter gjennom å lytte til Beatles-LP'en White Album som Manson visstnok skulle ha tolket gjennom LSD-visjoner av det apokalyptiske skriftet Johannes Åpenbaring i Nye Testamentet. Konstruert og tåpelig som dette må høres ut, så greide det dyktige aktoratet med dreven retorikk å overbevise juryen om dette.

Helter Skelter-teorien til Bugliosi er en konspirasjonsteori så sinnsvak at den ligger nært opp til fiksjonens verden. Bevisene for Helter Skelter var basert på indisier. Bugliosi satte sammen dette motivet basert på muntlige fortellinger fra fire-fem avhoppere fra Manson-gruppen, mest fra en Paul Watkins. Dette til tross, det er ingen tvil om at Manson kontrollerte og dominerte de tilstedeværende med sin filosofi, det er også hevet over enhver tvil at Manson trodde på Helter Skelter, en rasekrig som ville komme. Men det er lite sannsynlig at han bevisst mente at Tate-LaBianca drapene ville starte den. I så fall: Hvorfor bare to drapsdager (8 og 9 august 1969)? Hvorfor fortsatte de ikke om og om igjen inntil de hadde overbevist hele USA om at, jo det var virkelig en organisert militant afro-amerikansk drapsbevegelse som drepte rike hvite? Skulle i så fall to dagers

drapsorgie være nok? Neppe. Så hvorfor ble Sharon Tate, vennene hennes og ekteparet LaBianca drept?

Leiemord

Det er flere ting som peker mot at drapet på ekteparet Leno og Rosemary LaBianca var et leiemord. Leno LaBianca var en velstående grossist som eide en rekke varekjeder. Dette til tross, uheldige investeringer hadde satt ham i dyp gjeld. Han var også en notorisk spiller med mafiaforbindelser. Rosemary LaBianca klaget til naboer og venner noen uker før hun ble drept at folk hadde vært inne hos dem om natten og flyttet møbler og ting omkring i huset sitt. Dette var noe som Manson og folk fra gruppen hans brukte å gjøre, noe de kalte «creepy-crawly», kledd i svarte kapper brøt de seg inn i folks hus, flyttet på møbler og ting for så å bare dra igjen, uten å ha stjålet eller ødelagt noe. Altså en regulær «stakeout».

En av Manson-fellesskapet, Catherine Share, som i ettertid har blitt kristen, fortalte for noen år siden at det var Manson-morderne Susan Atkins og Steve Grogan som gjorde en «creepy-crawl» hos LaBianca i ukene før drapet. Rosemary klaget også over at vakthundene hennes en morgen befant seg utenfor huset da de hadde vært låst inne kvelden før. Da Tex Watson og Manson brøt seg inn hos LaBianca-ekteparet for å drepe dem, slikket bare vakthundene hendene deres.

LaBiancas stedatter Susan Struthers (idag LaBerge), hadde et konfliktfylt forhold til sin mor og stefar. I 1969 var hun sammen med en person som het Joe Dorgan. Han var medlem av Satan's Slaves, en av de flere motorsykelbandene som hadde et intimt forhold til Manson-gruppen. Charles Manson har i ettertid selv bekreftet at han og Dorgan kjente hverandre, at Dorgan «suste omkring sammen med oss». Det er et faktum at like etter drapene hadde politiet under etterforskningen peilet inn elleve hovedmistenkte. Charles Manson sto nederst på listen. Men over ham sto flere medlemmer av Satan's Slaves som hovedmistenkte.

Satan Slaves og motorsykelbanden Straight Satans hadde et nært samkvem. Samtidig var Straight Satans den motorsykelbanden som hadde et mest nært forhold til Manson-folkene. To medlemmer av Straight Satans, Danny DeCarlo og Alan Springer, tystet på Manson-fellesskapet under oppklaringsfasen og under rettssaken. Med dette brøt de æreskodeksen for lovløse motorsykelbander: Ikke samarbeid med politiet. En dusør på 25.000 dollar var utlovet til de som kunne løse Tate-LaBianca drapsgåten og Springer/DeCarlo var på god vei til å få den, men begge ble borte før utleveringen. DeCarlo gikk under jorden og flyktet, visstnok til Canada, og har ikke blitt sett siden. Springer bare forsvant sporløst, ifølge politiet. De anså det for mest sannsynlig at han hadde blitt likvidert av sine egne.

Manson har i ettertid sagt at da han brøt seg inn hos LaBianca, spurte han Leno etter en svart bok. Leno nektet å gi den fra seg. Etter dette ble han og Rosemary drept av Tex Watson, Patricia Krenwinkel og Leslie Van Houten. Denne svarte boken ble beslaglagt av politiet under etterforskningen, men ble aldri lagt frem som bevismateriale. Til dags dato er det en etterforsker, som like etterpå sluttet i politiet, som har denne boken i sin varetekt. Noen rykter går ut på at LaBianca-ekteparet var involvert i narkohandel. Rosemary LaBianca var i 1959 en fattig kelner som jobbet på en restaurant, da hun traff sin tilb利vende ektemann. Da hun døde ti år etter hadde hun en privat formue på 35 millioner kroner. Det var neppe penger fra kontantstøtte.

Susan Struthers/LaBerge har møtt opp ved prøveløslatelseshøringer for Tex Watson og også stått frem i TV og aviser og sagt at hun tilgir Tex Watson

som hun mener bør frigis. Dette er Tex Watson som drepte hennes mor og stefar og som videre er dømt for seks andre drap. Det er indisier på at Susan Struthers/LaBerge kjente Tex Watson i 1969 før drapene på foreldrene hennes ble begått. Å trekke konklusjoner av ovennevnte faktorer overlates til den enkelte, men at disse faktorene danner et foreløpig puslespill for leiemord er det ingen tvil om.

Voldtekt, barneporno og perversjoner

Hva så med mordene på Sharon Tate og gruppen hennes? Var de også «tilfeldige», et apokalyptisk ritualmord for å starte en rasekrig i USA? Lite sannsynlig. I ettertid har flere sannsynlige motiver kommet frem. Uten at det akkurat fritar Manson for skyld, sa han i selvbiografien sin at «de som dro til Tate-Polanski huset hadde sine egne grunner og motiver for å dra dit».

Ett av motivene går mot filmstjernefriseren Jay Sebring. I 1974 sto en Melody Patterson frem og sa at hun hadde vært med i Manson-gruppen i 68-69. Hun bodde da i Paris og sa at det bare var tre eller fire stykker som visste den hele og fulle sannheten om Manson-saken. Hun hevdet at Manson-gruppen personlig kjente de drepte i Tate-huset. Selv hadde hun bakgrunn i Hollywoods jet-set-miljø og hadde blitt kjent med Manson-gruppen der. Hun hevdet at Jay Sebring hadde plukket opp Patricia Krenwinkel og Leslie Van Houten på Sunset Strip 6. august 1969, invitert dem med hjem, lurt dem i kjelleren i torturkammeret sitt og latt dem få gjennomgå seks timers brutal tortur under store fysiske og psykiske ydmykelser. Sebring hadde fortalt dette videre til en venn av seg som en munter historie. Frøken Patterson ble advart av denne vennen om å fortelle om dette etter drapet på Sebring.

Det er kjent at dagen etter han ble drept, tok flere av vennene hans og ryddet ut ting av boligen hans. Sjef for denne oppryddingen var skuespilleren Steve McQueen. Under etterforskningen ble flere av Sebrings forretningsforbindelser myrdet av leiemordere. Patterson hevdet at Leno LaBianca skulle være Jay Sebrings «gudfar» og hadde hjulpet Sebring med finanser da Sebring åpnet sin første frisørsalong i Hollywood.

Bobby Beausoleil, en av Manson-fellesskapets mest utadvendte medlemmer, som drepte musikeren/narkolangeren Gary Hinman 25. juli 1969, sa i 1973 i et intervju med Truman Capote i San Quentin at Tate-Polanski folkene brukte å plukke opp fattige gatebarn på Sunset Strip i Hollywood, ta dem med seg hjem, utsette dem for grove voldtekter og overgrep samtidig som de filmet dette. Manson hørte gjennom flere Hollywood-kontakter at Polanski hadde kommet seg opp økonomisk ved å produsere barneporno og dyreporno til en skjult pornoring. I et intervju mange år etterpå sa Manson at Tate-Polanski folkene fortjente å dø fordi de var involvert i barneporno. Skuespilleren Dennis Hopper bekreftet etter mordene at Polanski, Sharon Tate og kretsen rundt dem hadde involvert seg med dyreseks og andre perversjoner, bl.a. hadde de like før drapene skjedde invitert folk til en orgie hvor en narkolanger hadde blitt rituelt massepisket fordi han hadde solgt dem dårlig vare. Politiet var klar over disse detaljene men dysset dem ned. De var antageligvis under sterkt press fra milliarddollarindustrien Hollywood.

Det er ikke usannsynlig at Tate-Polanski folkene kjente Manson-gruppen. Manson hadde opparbeidet seg gode kontakter fra tiden i 1967 da han hadde vært involvert i diverse film- og

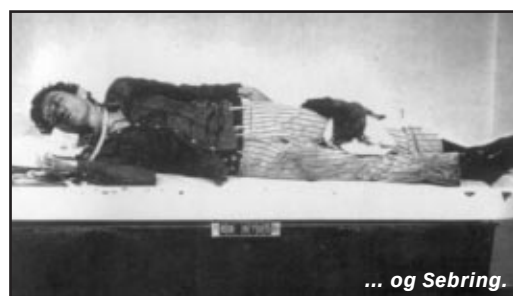
“Etter europeisk
mønster er
Manson-fellesska-
pets forbrytelser
tradisjonelle og
derav ikke så
sjokkerende.”

Rettspatologiske bilder av Sharon Tate, ...

... Frykowski...

... og Sebring.

musikkprosjekter ved Universal Studios i LA. Manson og folkene hans hadde en aura av hippie-chic og ble snart et navn på invitasjonslister på kjendisfester i Beverly Hills og Malibu. Manson pleide disse kontaktene nøye og det er ingen tvil om at han hadde bekjenskaper helt inn i Hollywoods elite. Selv har han til dags dato holdt kjeft om hvem-hva-hvor i så måte, men noen opplysninger har lekket ut de siste årene.

En småkriminell venn av Manson har fortalt at han og Manson brukte å besøke Dean Martin i Hollywood. Manson var mellommann og leverte en pose med kokain til gode gamle Dino i ny og ne. Når Manson var mellommann for slike enere, hvorfor skulle han ikke være det for andre i Hollywood også? Angela Lansbury, som vi i Norge kjenner fra TV-serien «Murder She Wrote», kjente Manson personlig og skrev en autorisert foreldremelding at hennes 13-årige tenåringsdatter Dee Dee hadde tilatelse hjemmefra til å oppholde sammen med Manson og folkene hans. Dee Dee bodde i perioder sammen med gruppen og deltok i Manson-gruppens sexorgier og narkotikabruk. Ifølge Dee Dee var Manson en skikkelig hingst som kunne tilfredsstille enhver kvinne. Ikke bare kvinner. Den biseksuelle Manson var også populær hos skaphomsene i Hollywood. Peter Falk, bedre kjent i Norge som etterforskeren i TV-serien Colombo, skal visstnok ha prøvd seg på ham. Manson ble introdusert for Elvis Presley og skal ha deltatt i ville sexorgier i Beverly Hills hvor også bl.a. Neil Diamond, Nancy Sinatra, Dennis Wilson (fra Beach Boys) og Jane Fonda deltok. Sistnevnte ble sparket ut av kretsen da hun ville ha Manson til å delta i en privat videoinnspilling med dyre- og barneporno.

Narkotikasvindel

Ett annet motiv går på playboyen Wojtek Frykowski. Han var kjent i Hollywood som bruker og leverandør av narkotika. Det samme var Tex Watson. Watson hadde mange seriøse narkotikaforbindelser i Hollywood. Kan Watson og Frykowski ha kjent hverandre? Ifølge visse medlemmer av Manson-gruppen så hadde Linda Kasabian og Tex Watson i ukene før drapene involvert seg i en seriøs narkotikahandel i Hollywood. Ifølge ryktene skulle Watson og Kasabian blitt lurt for flere tusen dollar av noen «kakse-typer i Hollywood» i en handel med det narkotiske stoffet MDA. Da Frykowski ble drept var han på en ti dagers MDA-rus mens Abigail Folger bare hadde tatt en liten dose MDA drapskvelden.

Bobby Beausoleil sa at nøkkelen til drapsmotivet lå hos Linda Kasabian og Tex Watson. Er narkotikasvindel et så usannsynlig motiv? Det er et mønster og et gjennomgående motiv for Manson-gruppens drapsbølge. Før Tate-LaBianca mordene ble begått, ble en afro-amerikansk narkolanger ved navn Crowe (skutt ned av Manson selv) utsatt for mordforsøk og narkolangeren Hinman, drept av Bobby Beausoleil - begge handlingene hevnakter på grunn av narkotikasvindel. Hvorfor skulle ikke dette mønsteret være påfallende?

Crowe var høyt på strå blant den afro-amerikanske narkomafiaen i Hollywood. Ifølge opplysninger skulle narkolangeren Crowe før drapsforsøket på ham ha vært en intim venn av Manson & co. som ofte var innom og gjorde forskjellige handler.

Charles Melton, typen til Linda Kasabian som ble frastjålet flere tusen dollar av henne da hun slo seg sammen med Manson-gruppen, sa at Manson og folkene hans var faste gjester hos vokalistene i sanggruppen Mamas & Papas, Cass Elliot, som bodde i nærheten av Crowe. På Elliots besøksliste var også Wojtek Frykowski og Abigail Folger. Cass Elliot døde i 1974 av et hjerteattakk. Vokalistkollega av Cass Elliot i Mamas & Papas, John Philips, skrev i selvbiografien sin at Cass oppholdt seg i skumle kretser. Han hadde ikke ett godt ord å si om dette miljøet eller Frykowski/Folger/Sebring som hun ofte frekventerte sammen med. Philips hentyder i biografien sin til at det som skjedde med de involverte i Tate-Polanski-huset var resultat av årevis med narkotikasalg, svindel, organisert kriminalitet og seksuelle perversjoner.

Betyr dette at Watson og Manson kjente de involverte? Både Manson og Watson bodde i perioder i Tate-Polanski-huset før Roman og Sharon flyttet inn. Andre medlemmer av Manson-gruppen, som f.eks. Susan Atkins og Catherine Share brukte også å stikke innom, mest for å svømme i det store svømmebassenget i hagen. Og etterpå var Manson to-tre ganger innom på eiendommen, en gang hvor han faktisk sto øye til øye med Sharon Tate i døra.

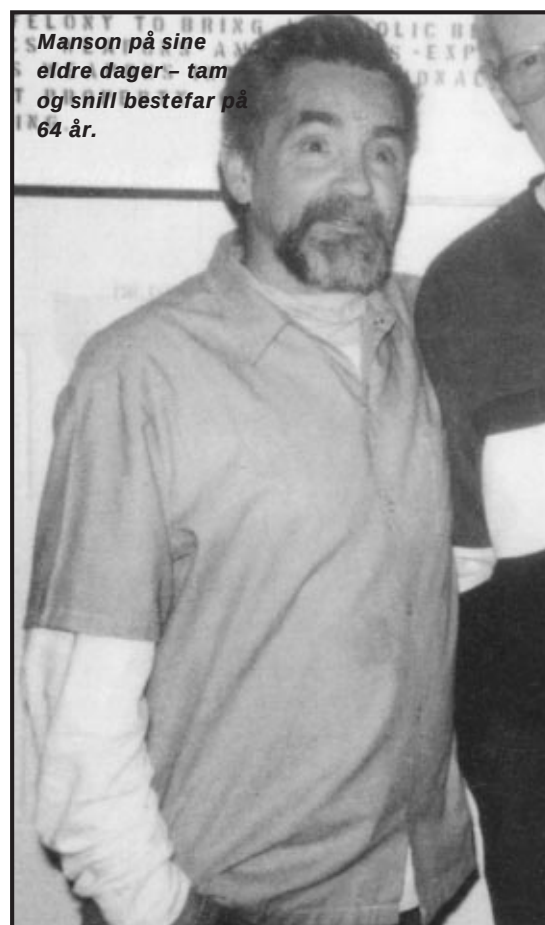
Et medlem av Manson-gruppen, den kleptomane David Lee Hamric, sa at Manson, Tate-Polanski folkene og LaBianca familien kjente hverandre og handlet narkotika i stor stil med hverandre. Et annet medlem av Manson-gruppen, Vern Plumlee, sa at motivet for Tate-drapene var å ta Frykowski. Han sa at Manson & co. kjente Tate-Polanski miljøet og hadde blitt tipset om at Sharon Tate ikke ville være hjemme den kvelden. Dette stemmer også. Sharon hadde egentlig bestemt seg for å tilbringe kvelden hos en venninne, Shelia Welles, men ombestemte seg.

Sharon Tate var også den siste som ble drept, mens Sebring og Frykowski var de første. Av alle tilstedeværende var det Frykowski som fikk den verste behandlingen. Han ble skutt to ganger, fikk 13 slag i hodet med en stump gjenstand og ble knivstukket 51 ganger. En lærepenge? Søt hevn? Manson sa under rettssaken at det sanne motivet ikke hadde kommet frem og at en alvorlig skandale ville følge om så skjedde, noe som Straight Satan-medlemmet Danny DeCarlo samtykket i før han forsvant.

En annen venninne av Sharon Tate, Charlene Cafritz, hadde blitt kjent med Manson og folkene hans gjennom trommeslageren i Beach Boys, Dennis Wilson. Såpass nært bekjente var de at Manson og folkene hans besøkte henne i hennes luksushjem

“Manson ble introdusert for Elvis Presley og skal ha deltatt i ville sexorgier i Beverly Hills hvor også bl.a. Neil Diamond, Nancy Sinatra, Dennis Wilson (fra Beach Boys) og Jane Fonda deltok.”

i Reno, Nevada i desember 1968 hvor frøken Cafritz gjorde flere hjemmelagete filmer med Manson & co. Charlene Cafritz deltok i Sharon Tates begravelse høsten 1969. To år senere døde hun selv av en overdose.

Overnevnte faktorer er indisier som i seg selv er kraftige nok til å indikere at Helter Skelter-motivet til Bugliosi antageligvis var et delmotiv (om det da i det hele tatt var et motiv). Det er mer sannsynlig at det ligger et bekjentskapsledd mellom mordere og ofre i Manson-saken. Også er leiemord/hevmord motivet mer sannsynlig enn noe annet.

Den nøgne sandhed?

Manson-saken er konspirasjonsteoriernes overflødighetshorn. Her kan man vrake og velge i forskjellige konspirasjoner og drapsmotiver som retter fra et frokostbord. Uansett konspirasjonsteorier, vi ser her at kryssreferansene er mange men det felles skjæringspunktet for dem alle er narkotika: Kjøp, salg, svindel. Ifra motorsykelbander, afro-amerikansk narkomafia, Cosa Nostra, individuelle narkoselgere (som Frykowski og Watson), til en kundekrets av dekadente film- og popstjerner i Hollywood og LA, med hentydninger til illegal sex og sær porno. Hvis disse faktorene stemmer, så tar det fullstendig livet av myten om Manson: den dominante Mephisto-guruen som kontrollstyrte sine tilhengere til å ta livet av «the good white rich folks of Hollywood».

At de-mytifiseringen av Manson vil være skadelidende for de mer reaksjonære TV, radio og tabloidmiljøene er klart nok, men hvor fælt er ikke dette mest av alt for såkalte undergrunnsmiljøer hvor den åh-så-onde Manson er et hyppig onani-objekt? Hvor begredelig vil det ikke være om den nakne Manson neppe er en kriminologiens eller demonologiens naturist, men kanskje heller en posør iført keiserens nye klær? Men sett fra dette perspektivet er Manson-saken ikke bare en ekte kriminalgåte men også en true crime/investigate/tabloid sleaze journalist wet dream. Hva var det egentlige motivet bak? Vil man noensinne få vite det? Murphy's lov henger over Manson-saken: de som sitter inne, prater ikke. Forståelig nok, etter som de fleste bare er interessert i å komme ut. De som er på frifot, prater ikke. Forståelig nok, de er ikke interessert i å havne i fengsel. Vil noensinne sannheten komme frem?

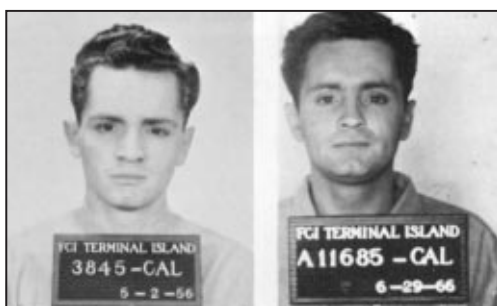
Den mytiske hånden i virkelighetens hanske

Manson-saken er så innpakket i myter at det er vanskelig å skille mellom fiksjon og sannhet. Hvorfor har Manson-saken blitt så stor? I kriminalhistorien har det vært langt flere groteske drap både i antall og grovhet som overgår Manson-saken. Folk som Albert Fish, Peter Kürten, Andrei Chikatilo m.fl. har begått langt mer ekstreme forbrytelser enn Mann-folkene. Likevel er Manson nummer en når det er snakk om massemord/seriemord, enda det ikke er juridisk bevist at Manson selv noensinne har tatt livet av noen. Den mest sannsynlige forklaringen er følgende: Manson-saken har blitt såpass stor som den er, på grunn av ofrene og måten mordene ble utført på.

Hvis vi ser på Bugliosis Helter Skelter teori gjenkjenner vi katolsk-kristen mytologi. En gammel religiøsformet apokalyptisk mytesammenhengende motivhistorie var nok til at Manson og hans tilhengere havnet i fengsel. Hvordan kunne dette være mulig? Hvordan kunne en mordsak utført av noen hjemløse tenåringsdopere bli til en konspirasjon av satanisme ikledd en apokalyptisk ramme?

Svaret er forbindelsen mellom fiksjon og virkelighet, hvordan Manson-saken passer som støpt inn i visse religionshistoriske formularer. Hvis en myte, en demonologi, et eventyr kan sees på som en

fiktiv form så er Manson-saken det virkelige innholdet. Slik en nøkkel passer inn i et nøkkelhull slik passer Manson-saken inn i mytiske fortellinger. Hvis vi ser på den historiske konteksten finner vi med en gang analoge paralleller. Det apokalyptiske skriftet Henoksboken er en fortelling om onde engler som gjør opprør mot Gud. De stiger ned på jorden og skaper kaos og frykt hos menneskene der. Gud svarer med å sende en engleskare som tar opp kampen mot de falne engler og deres leder, en kamp som har en lykkelig slutt. Det gode vinner alltid. Vi ser bildet: en ond engleleder, styrer sine onde undersåtter mot menneskene, Gud svarer med en motoffensiv og vinner kampen mot det onde. I apokalyptiske skrifter ligger kimen til Satanforståelsen slik kristendommen har formulert det: Satan har lett for å herske over mennesker, få innpass på jorden og nyte makt. Til slutt går det for langt, og Gud griper inn. (Med andre ord, Historien, tiden, styres av Gud). Hvis vi ser på Manson-saken finner vi mange historiske apokalyptisk-mytiske trekk, men her er det virkelighet. Charles Manson bodde i et nærmest sektersk fellesskap hvor alle sto utenfor samfunnet moralsk og etisk, hvor man begikk groteske drap, solgte og brukte narkotika, solgte og stjal våpen, begikk tyverier av alle slag, hadde fri sex, laget påståtte snuff-filmer - kort sagt, for de fleste et ondt fellesskap hvor kaos og uorden hersket. Charles Manson blir den

Manson som simpel kriminell på henholdsvis 50- og 60-tallet

onde englelederen som går til angrep mot det gode menneskefellesskap med sine falne engleundersåtter. Selvfølgelig kunne det ikke gå, det gode fellesskap måtte vinne.

Men det er flere paralleller. Den europeiske demonologi ligger godt innpakket i Manson-saken. Folkloristisk sett vet vi at Satan er en ond menneskeforfører som leder menneskene galt avsted. Han har sine demoner til undersåtter som han hersker over, som han angriper menneskene med. Hvis vi ser på aktørene i Manson-saken - forbyrterne og ofrene - vil vi gjenkjenne et demonologisk-dualistisk mønster. Charles Manson, denne såkalte sektlederen, som ifølge den samtidsapokalyptiske fortellingen om ham, sendte ut sine undersåtter (som, visuelt sett, ei heller sto tilbake for et demonisk nærvær) for å drepe den gravide, hvite lysblonde skjønnheten Sharon Tate og hennes rike vakre vellykkete venner (hvor ekstremt polarisert er vel ikke dette bildet av gjerningsmenn og ofre her) - hvor prototypisk er ikke denne fortellingen for europeisk demonologisk folklore? Det er en utrolig sterk visjon: den hvite inkarnasjonen på godheten, blonde Sharon Tate, dronningen i eventyret, blir drept av noen fjernstyrte demoner som utfører en grusom handling på kommando fra Satan, altså Charles Manson. Sharon Tate, gravid i niende måned blir stukket ihjel. Hennes drepte ufødte barn blir symbol på den mest grusomme synd, drapet på den rene uskyld. Det godes kontinuitet blir brutt, det onde vant. Dette smertelige innblikket i en mørk avgrunn hvor grusomhet og ynde, skittenhet og renhet, det svarte mot det hvite, det onde mot

det gode blir utspeilet mot hverandre gjør Manson-saken like aktuell idag som for mange år siden. Mytologisk forankret som den er i folks bevissthet er saken i seg selv udødelig. Dette fordi Manson-saken har så mange typiske trekk fra både mytens og virkelighetens verden at det er vanskelig å vite hvor det ene begynner og det andre slutter. Eller slik som religionshistorikeren Mircea Eliade sier det: «...den eksemplariske kampen mellom Godt og Ondt, helten og skurken (moderne inkarnasjon av Demonen), ...disse universale motiver...».

Demonisk epilog

Charles Manson er i dag et moderne ondskapsikon. Den visuelle identifiseringen med Satan er tydelig. Ansiktet hans ligner et avtrykk av en Satanmaske. Samspillet mellom fiksjon og virkelighet ligger også i forholdet mellom spillefilmen «Rosemary's Baby» som Sharon Tates ektemann Roman Polanski lagde og den virkelighet han selv opplevd kort tid etterpå hvor han nærmest ble offer for sin egen myte, den satanistvinklingen som han presenterte i sin film. Hvis Manson og hans fellesskap var satanister er historien om Polanskis satanistflørt en merkelig fortelling om en selvpoppfyllende profeti. Satanistmyten er Manson-fellesskapet: Barnedrap, bloddrinking, skjult sekt, onde mennesker, ritualofring, endetidslengsel, anti-sosialitet, angrep på hvite gode kristne verdier, sexorgier, påståtte snuff-filmer, våpen- og narkotikahandel. Det er et gruvekkende perspektiv å skue dypt inn i Manson-saken for å prøve å skille ut hva som er mytisk materiale og hva som er faktisk hendelse. Hvis aktor i saken, Vincent Bugliosi, hadde rett, at mord-ofrene var tilfeldige og gjerningsmennene uten selvstendig motiv må man spørre seg om dette er kilden for det mytiske innholdet som er blitt Manson til del.

Religionshistorikeren Mircea Eliade sier: «Myten, i seg selv, er ikke en garanti for 'godhet' eller moral. Dens funksjon er å avsløre modeller og, i å gjøre det, å gi en mening til Verden og til det menneskelige liv.» Ondskap, døden, smerte, vold er integrerte ledd i eksistensen for menneskeheten. Møtet med denne virkeligheten har ofte vært så smertefull at det har blitt mytefortolket. Kanskje er derfor Manson-saken så full av mytisk materiale, den representerer et forsøk på å lage et organisert tankebilde ut av det som er (og var) et kaos. Så grufulle mord, så ekstreme mennesker, så ville handlinger - var dette en tilfeldighet, et resultat av den kaossfylte naturen i oss alle, så er det smertelig å reflektere over. Det setter oss alle sammen i samme bås som Manson & co. Å leve med avgrunnen i seg selv kan ofte bli for mye å bære for den enkelte. Da er det bedre å polarisere virkeligheten mellom oss og «dem» som en falsk renselse. Manson har selv kommentert dette: «I'm only what lives inside of you, each and every one of you...You only reflect on me what you are inside of yourself.» Akkurat, ja - som alle religiøse ledere har prøvd å fortelle oss i årevis: Vi er alle sammen Ett.

Mestparten av materialet til denne artikkelen er tatt fra Bill Nelsons nye bok Manson: Behind The Scenes fra 1997, en av de beste bøkene hva angår undersøkende journalistikk om Manson-saken. Annet stoff er tatt fra Vincent Bugliosi, Ed Sanders, Nicholas Schreck, Johnny Satan, Nuel Emmons, Maury Terry, George Bishop, Truman Capote, Kriminal-Journalen (Melody Patterson-intervjuet fra midten av 1970-tallet), Mircea Eliade (sitater fra boken «Myth And Reality»), John Philips, (pluss at siste delen av artikkelen er egentlig siste kapittelet av hovedfagsavhandlingen min «Satanisme Som Samtidsmyte» fra 1996, om det da skulle ha noen interesse...).

On the MOVE!

Amerikansk politi er berykta for rasisme, brutalitet og korrupsjon. Et av de verste eksemplene på dette har vært politikammeret i Philadelphia, hovedstaden i delstaten Pennsylvania. Frank Rizzo, politisjef fra 67 til 71, bygde en politisk karriere ved å hindre byens svarte minoritet i å organisere seg. Fredelige demonstrasjoner ble brutalt overfalt av politiet, og svarte aktivister ble putta i fengsel ved hjelp av oppdikta bevis. Rizzo ble valgt til borgermester, og under hans ledelse ble en regelrett krig iverksatt mot den radikale svarte organisasjonen MOVE.

Av Gunnar Mathisen

MOVE var en blanding av en religiøs sekt og en revolusjonær organisasjon som hadde blitt grunnlagt av John Africa på begynnelsen av 70-tallet. John Africa lærte tilhengerne sine å leve et «naturlig liv», og la vekt på hardt fysisk arbeid og giftfri mat. Skylda for alle problemene i samfunnet ble lagt på «systemet», det vil si de korrupte myndighetene. Alkoholisme, narkomani, forurensing, arbeidsløshet, konemishandling, barneporno, osv, var symptomer på et sykt system, og MOVE skulle virke som et eksempel på hvordan en kunne unnsnippe myndighetenes korrupte innflytelse.

MOVE er et akronym og betyr akkurat hva det sier, bevegelse – å være aktiv. Når medlemmer hilser hverandre sier de: «On the MOVE!».

Alle medlemmene av MOVE hadde lange dreadlocks og tok etternavnet Africa (også de puertoricanske og hvite medlemmene), etter grunnleggerene John Africa og for å vise at de er én familie, som går i samme retning. Mange av dem bodde i bevegelsens hovedkvarter i Powelton Village i vestre Philadelphia. Her drev de et bilvaskeri og også forskjellige hjelpeprogrammer for lokalsamfunnet. De hjalp pensjonister med å holde hjemmene sine ved like, og iverksatte rehabiliteringsprogram for kriminelle løslatt på prøve. De forsøkte også å megle i konflikter mellom gategjenger og studenter fra det nærliggende universitetet. Folk fra MOVE prøvde å spre sitt budskap ved å møte opp på foredrag og offentlige debatter med kjente personligheter som Jane Fonda, Buckminster Fuller og Walter Mondale.

MOVE begynte å arrangere demonstrasjoner i protest mot den økende politivolden, og dette førte til at de også falt offer for politiets «null-toleranse» mot opposisjonelle. Politiet brukte et hvert påskudd de kunne finne for å arrestere og utøve vold mot medlemmer av MOVE. Verst gikk det ut over MOVEs kvinnelige medlemmer. På den 18. mai 1974 ble Leasing og Janet Africa, begge gravide, så hardt mishandla at begge spontan-aborterte. Et år senere skjedde det samme med Alberta Africa. Sue Africas en måned gamle baby, Life Africa, da Sue ble revet overende og trampa på av en politimann. Sue hadde babyen i armene sine og denne fikk skallen knust. Politiet nekta senere for at babyen eksisterte da det ikke fantes noen fødselsattest.

MOVEs filosofi hadde ikkevold som et sentralt prinsipp, men nå bestemte de seg for å begynne å forsvare seg. De lot seg avbilde utenfor huset sitt bærende på skytevåpen, og erklærte at: «Vi tror ikke på dødbringende våpen, vi tror på livet. Men vi vet at politiet ville ikke være så raske med å angripe oss viss de ble stilt til ansikt med samme midler som de sjøl er så raske med å bruke mot uvæpna forsvarsløse folk.»

I pressen ble MOVE nå framstilt som en sekt med galninger som aldri bada og der sykdommer florerte.

Det ble også gjort mye vesen av at det fantes rotter i MOVE-huset. At hele Powelton Village krydde av rotter, og at dette var en konsekvens av fattigdommen størstedelen av Philadelphias svarte befolkning levde i, ble sjølsagt ikke nevnt av de hvite journalistene. Borgermester Rizzo benytta denne skremselspropagandaen i et forsøk på å kaste MOVE ut av huset sitt. Den 16. mars satte politiet opp en blokadé rundt huset og stengte av vannet. Inne i huset var både gravide kvinner og små barn. Denne blokaden varte i to måneder og politiet arresterte alle som forsøkte å bringe mat og vann gjennom barrikadene. Noen av forsøkene

MOVE begynte å arrangere demonstrasjoner i protest mot den økende politivolden, og dette førte til at de også falt offer for politiets «null-toleranse» mot opposisjonelle.

var likevel vellykka, og den 16. april demonstrerte tusenvis av folk utenfor rådhuset i protest mot denne umenneskelige aksjonen.

I begynnelsen av mai skrev MOVE under på en avtale med byadministrasjonen, etter at administrasjonen hadde gitt opp sitt opprinnelige krav på at MOVE måtte flytte ut i løpet av 90 dager. MOVE lovte å ikke snakke med pressen og lot seg arrestere mot at alle etterpå ble sluppet ut mot kausjon. Politiet gjennom-søkte huset deres, men fant kun ikke-fungerende våpen.

De lokale myndighetene holdt imidlertid ikke sin del av avtalen. Den 2. august avgjorde dommer DiBona at MOVE hadde overskredet fristen på 90 dager de hadde fått på å forlate huset (en frist som MOVE altså ikke engang hadde skrevet under). Arrestordre ble utstedt på samtlige kjente MOVE-medlemmer, til tross for at over halvparten av dem ikke engang bodde i huset de var anklaga for ikke å flytte ut av.

Den 8. august omringa hundrevis av politi MOVE-huset. Ved hjelp av anleggsmaskiner reiv de ned barrikadene MOVE hadde bygd opp og tok seg inn i første-etasje av huset. MOVE-folka hadde søkt tilflukt i kjelleren, og politiet brukte brannslanger til å fylle kjelleren med vann for på denne måten drive folka ut. Vannet steg så høyt at de voksne måtte holde barna

og dyrene i armene for at de ikke skulle drukne. Plutselig åpna politiet ild. Politioffiser James Ramp ble truffet og drept av en enkelt kule. 12 voksne ble arrestert og utsatt for voldelige overgrep av politiet; Delbert Africa ble banka opp framfor kamera, uten at dette førte til noen represalier mot de skyldige politimennene. De 11 barna som var tilstede ble tatt i forvaring av barnevernet.

MOVE-folka var etter eget utsagn uvæpna, og Ramp måtte derfor ha blitt skutt av sine egne. Politiet framskaffet imidlertid en rekke våpen på en pressekonferanse sammen med borgermester Rizzo samme dag. Våpnene hadde blitt funnet i huset, hevda de. Noen av de tilstedeværende journalistene merka seg hvor nye og rene disse våpnene virka, andre lurte på hva dette «bevismaterialet» gjorde på borgermesterens kontor, istedenfor på politiets bevis-lab. Noen fingeravtrykk ble aldri funnet på disse våpnene, og politiet gjorde aldri en etterforskning av åstedet, noe som kunne ha påvist hvor skuddet som drepte Ramp kom fra. Tvert imot ble MOVE-huset jevna med jorda med bulldosere så snart det hadde blitt tømt. En annen merkverdighet var at på den nevnte pressekonferansen fortalte politisjef Joseph O'Neill at Ramp var skutt i ryggen. Minutter delte politiet ut en pressemelding der det sto at Ramp var skutt i brystet...

På tross av at bare en kule hadde truffet Ramp, så ble alle de voksne MOVE-medlemmene kollektivt tiltalt for mord. 9 av dem ble dømt til 30-100 års fengsel, mens Consuewella Dotson «slapp unna» med 10-20 år. Kun to stykker som gikk med på å ta offentlig avstand fra MOVE fikk tiltalene sine droppa. I et innringingsprogram på radioen ble sakens dommer spurt av en innringer om hvem som hadde skutt Ramp.

Dommer Malmed svarte at det visste han ikke. Denne innringeren var en ung svart journalist med navn Mumia Abu Jamal, som vi skal komme tilbake til nedenfor.

MOVE flytta inn i et nytt hus, og konsentrerte nå mye av aktiviteten sin i å få frigitt sine fengsla kamrater. Alle appeller ble avvist, og politiet fortsatte sin følge av organisasjonen. Situasjonen tilspissa seg på midten av 80-tallet og den 11. mai skrev dommer Lynne Abraham under på arrestordre for «ordensforstyrrelse» og terror-trussler. To dager etter omringa tungt bevæpna politi huset deres. Politiet hadde lånt våpen og eksplosiver av FBI, og var bevæpna med M-16 og Uzi maskinpistoler, mitraljøser og til og med en 20mm anti-tank-kanon. Anskaffelsen av eksplosiver var for øvrig stikk i strid både med politiets egne retningslinjer og føderale lover som regulerte distribusjon av sprengstoff. Mellom kl. 6 og 7 om morgenen, pumpe politiet over 10.000 runder med ammunisjon mot huset der de visste at det opphold seg både kvinner og barn. De forsøkte også å sprengte seg gjennom husets forsterka vegger ved hjelp av det militære sprengstoffet de hadde fått fra FBI. Da dette ikke lyktes, så brukte de et helikopter til å slippe ei bombe gjennom taket. Brannen som dermed starta ble ikke forsøkt slukka, og hele blokken brente ned; i alt mista rundt 60 familier hjemmene sine.

Da MOVE-medlemmene flykta ut av det brennende huset, åpna politiet ild igjen. Seks voksne og fem barn døde. Ramona Africa, som overlevde angrepet, ble tiltalt for konspirasjon, voldsomt oppløp, og flere tilfeller av overfall under skjerpede omstendigheter. På tross av at det ikke fantes bevis for at hun hadde vært bevæpna eller avfyrt skudd, så fant en jury henne skyldig, og dommer Michael Stiles dømte henne til fra 16 måneder til 7 års fengsel. I 1995 gikk Ramona Africa til sivilts søksmål mot myndighetene i Philadelphia, og MOVE ble tilkjent erstatning på en halv million dollar.

Etter å ha tilbrakt 20 år i fengsel, døde Merle Africa den 18 mars i år, under hva MOVE kaller «suspekta omstendigheter.» Etter en obduksjon erklærte fengselsmyndighetene at Merle døde av livmorkreft. MOVEs reaksjon er at sjøl om dette skulle være sant - noe de ikke er fullstendig overbevist om - så må likevel myndighetene holdes ansvarlige for hennes død. Merle ville aldri ha fått kreft, hevder MOVE, dersom hun hadde vært fri og kunne fulgt MOVEs naturlige diett, hovedsakelig bestående av rå frukt og grønnsaker og masse hvitløk. Fremdeles er 8 medlemmer av MOVE i fengsel i Pennsylvania. Forfølgninga av dem har fortsatt i fengslet, og flere av dem har sittet flere år i isolat fordi de på grunn av sin religiøse overbevisning har nektet å klippe seg og å gi blodprøver. De har fått beskjed om at de kun kommer til å bli løslatt på prøve dersom de lover å aldri igjen assosiere seg

Mumia Abu Jamal, som ung journalist.

med MOVE. MOVE oppfordrer nå alle interesserte til å skape lokale støttegrupper for organisasjonen, og å sende protestbrev til myndighetene i Philadelphia.

Mumia Abu Jamal (døpt Wesely Cook) hadde som 15-åring vært med på å starte Philadelphia-avdelinga av Black Panther Party, og ble senere lokallagets «Minister of Information.» Jamal var en av de få journalister som prøvde å vise MOVEs side av konflikten med myndighetene, og han fortsatte å dekke saken lenge etter at resten av media hadde mista interessen. Jamal var nå en prisbelønt radiojournalist, og også formann for byens «Assosiasjon av svarte journalister.» Han hadde likevel vanskeligheter med å finne arbeid, og på begynnelsen av 80-tallet ble han nødt å ta seg jobb som taxisjåfør for å spe på inntekta. Natt til 9. desember 1981 hadde Mumia akkurat sluppet av en passasjer da han tilfeldigvis så broren sin midt inne i heftig diskusjon med en politimann. Mumia parkerte drosja og krysset gata for å finne ut hva som foregikk. Hva som nå fulgte er omstridt, men et minutt senere lå både Mumia og politimannen William Faulkner på asfalten, begge blødende fra livstruende skuddsår.

Faulkner døde en time senere, men Mumia overlevde, på tross av at politiet mishandla han på vei til sjukehuset. Det var flere vitner til hendelsen, og de fleste av disse fortalte om en tredje svart mann som hadde flykta til fots etter skuddvekslinga. Noen av vitnene hevda at det var denne personen som hadde skutt Faulkner, som så hadde skutt Mumia. Politiet var imidlertid ikke interessert i å følge opp dette sporet, og konsentrerte istedenfor innsatsen sin om å fabrikkere bevis mot Mumia. Som belønning for å peke ut Mumia som drapsmannen, droppa politiet en lang rekke tiltaler mot den prostituerte Cynthia White. Isteden for å bli putta i fengsel for prostitusjon, kunne nå Cynthia gå på strøket under politibeskyttelse. Ifølge andre vitner var Cynthia en halv blokk unna da skytingen starta, og kunne derfor umulig sett hva som skjedde. En annen prostituert, Veronica Jones, ble tilbudt samme avtalen av politiet. Veronica nektet å vitne mot Mumia, men hun gikk med på å trekke tilbake det tidligere vitneutsagnet sitt om at hun hadde sett en annen mann flykte fra åstedet. Et annet vitne, William Singletary, hadde blitt så skremt av politiet at han hadde flykta fra byen. Mumias bror fant det også tryggest å forsvinne.

Politiets andre vitne var en annen drosjesjåfør, Robert Chobert, som hadde mista førerkortet sitt på grunn av fyllekjøring, og som også var tiltalt for å kaste en molotov-cocktail inn i en skole. Som belønning for å forandre vitnemålet sitt og å vitne mot Mumia, ble denne tiltalen droppa, og Chobert kunne fritt kjøre drosje uten førerkort i 10 år etterpå. Politiets siste vitne var Mark Scanlan, som denne kvelden hadde vært ute og drukket sammen med noen venner. Scanlan pekte

ut Mumia som drapsmannen, men trodde samtidig at Mumia var sjåføren i folkevogna som Mumias bror hadde kommet i, altså den mannen som andre vitner hadde fortalt flykta fra åstedet. Politiet hevda at Mumias revolver hadde blitt funnet på bakken ved siden av ham, inneholdende fem tomme patronhylser. Imidlertid «glemte» de å teste denne revolveren for å finne ut om den hadde nylig blitt avfyrt. Under obduksjonen av Faulkner noterte den medisinske eksaminatoren at Faulkner hadde blitt skutt med en kaliber .45. Mumias revolver var en .38.

Om ikke dette var nok, så dikta politiet opp en «tilståelse» som Mumia skulle ha kommet med fra sykesenga. Det oppsiktsvekkende med denne tilståelsen er at ingen rapporterte den før en måned etterpå. I den offisielle politirapporten for denne natta står det da også at «negeren var taus.» I den påfølgende rettssaken ble forsvaret hindra i å skaffe uavhengige eksperter til å gjennomgå bevismaterialet, og informasjon om vitner som motsa påtalemakta ble underslått. Mumia ble også til slutt nektet å representere seg sjøl, noe han har rett til i følge den amerikanske konstitusjonen. Som et argument for at Mumia burde få dødsstraff, trakk aktor fram artikler Mumia som tenåring hadde skrevet for avisa til Black Panthers. Juryen sa seg enig og Mumia ble dømt til døden.

Pennsylvanias guvernør Tom Ridge skrev i 1995 under på en henrettelseordre for Mumia Abu Jamal som skulle tre i kraft tredje uka i august samme år. Etter en omfattende internasjonal støttekampanje, ble denne datoen utsatt på ubestemt tid. Jamals appell

Pennsylvanias guvernør Tom Ridge skrev i 1995 under på en henrettelseordre for Mumia Abu Jamal som skulle tre i kraft tredje uka i august samme år.

om å få saken sin gjenopptatt ligger nå for Pennsylvanias høyesterett. Hvis det blir avslag her, er det venta at guvernør Ridge vil øyeblikkelig skrive under en ny henrettelsesordre, og Mumias siste sjanse vil være og appellere til den føderale høyesteretten. Hvorvidt Jamal vil få en sjanse til en ny rettssak eller mer et spørsmål om politikk enn jus. Høyesterettsdommerne vet at hvis Mumia blir sent til den elektriske stolen, så kommer dette sannsynlig til å føre til opptøyer og uro. Samtidig er det sterke konservative krefter som krever henrettelsen gjennomført. Igjen er det viktig at folk skriver protestbrev og demonstrerer utenfor amerikanske ambassader og konsulater!

Deler av denne artikkelen er henta fra boka 25 years on the Move. Vil du delta i støttearbeidet for disse politiske fangene eller vil ha mer informasjon, benytt følgende adresser:

MOVE
PO Box 19709
Philadelphia, PA 19143, USA
Tel: 1-215-387-9955, Fax: 1-215-476-7551
Email: movellja@aol.com, Web:
<http://www.movellja.org>

International Friends & Family of Mumia Abu Jamal
Email: mumia@aol.com
Web: <http://www.mumia.org>
(Bruk samme adresse og telefonnummer som for MOVE)

«Paper, scissors, clocks» heter et fanzine fra Minneapolis i USA. Fanzinet er fyldig som en bibel, på hele 136 sider, klippet og limt sammen av én person; Erik Farseth.

Av Ståltor

CLOCKS

[klokker]

SCISSORS.

[sakser]

PAPER.

[papir]

– Dette nummeret er det første jeg trykker. Tidligere har jeg tjuvkopiert i en selvbetjent kopieringssjappe i byen, sier Erik. Det gjaldt fanzinet The J. Cruelty Catalog som han holdt på med i fire år. Nå har han altså gitt ut første nummeret av Paper, scissors, clocks (PSC). Han har tidligere vært med i byens punkebevegelse og i en antimilitaristisk gruppe (Youth Against Militarism), og duften av punk og motkulturell humoristisk freidighet osrer fra fanzinet.

Minneapolis i Minnesota, hvor Erik holder til, er en liberal bastion i et ellers konservativt og reaksjonært område av USA (befolket av etterkommere av skandinaviske innvandrere). Byen har en stor anarkistisk og motkulturell bevegelse; bladene Profane Existence og Blast og Love & Rage er blant de mer kjente eksponentene for denne bevegelsen i Minneapolis (og USA). Erik kan fortelle at motkulturbevegelsen ikke har egne hus i Minneapolis lenger, etter at flere av dem har brent ned de siste årene. De samles derfor på kafeer, konsertlokaler, gallerier og liknende. Sentralt i bevegelsen finner man gruppa «In the Heart of the Beast» som driver med politisk dukketeater.

– Hver første mai går gruppa i front av byens 1. mai-tog. Paraden er flere kilometer lang, og mellom ti og tjue tusen deltar, i noe Erik kaller USAs største og kanskje eneste frihetlige manifestasjon på 1. mai.

– Bakerst i toget går de organiserte partiene og gruppene i en «free speech» avdeling (altså motsatt av i Norge, red.anm.). Paraden vokser hvert år. Det er morsomt å se at stadig flere gamle hippier og motkulturister deltar. Anarko-punkerne som sokner til Profane Existence er derimot ikke med fra starten, de bryter seg kort og godt inn i paraden midtveis i marsjen. Dette er deres måte å være med i opptoget på, på deres egne premisser.

– Etter at punkebevegelsen vokste sterkt omkring 1990 har den blitt veldig kommersialisert. Den harde urkjernen har derfor begynt å verne om kulturen sin og blitt mer innesluttet. De er blitt konservative og lite åpne for nye ideer, mener Erik.

I Paper, scissors, clocks finner man intervjuer med The Make Up (hardcore-band som har konvertert til svart gospel), Henry Rollins (this is not a Henry Rollins interview), ugler(!), historien om breakdancing, bier, fløtesangeren Neil Diamond, toalett-papir (rundt Det Hvite Hus), indie-rock, ziner, dårlige filmer og slikt...

Og pirater.

– Pirater er noe som har opptatt meg en tid nå. De var jo i sin tid en slags motkulturell undergrunnsbevegelse. Hvem er det som ikke ønsker å være en pirat? De gjorde hva de ville, drakk og sloss, og tvang folk til å gå planke. I følge Hakim Bey var samfunnene deres anarkistisk organisert, svært tiltalende egentlig.

Man sitter av og til igjen som et spørsmålstegn etter å ha lest i PSC. Mange av artiklene og intervjuene virker falske, og det er ikke lett å vite hva som er ekte.

– Jeg vil at leserne skal lure på om det de leser er sant, jeg vil sjokkere og provosere dem til å tenke sjøl.

Erik kan fortelle at hans største inspirasjonskilde er dadaistiske kunstnere, situasjonisme, Dead Kennedys ...

– Jeg er nok veldig venstrevridd, og samtidig anti-ideologisk - men ikke anarkist.

– Formålet med å lage fanziner er ikke bare å spre ord men også vise andre at det går an å lage noe på egen hånd. Og jeg gjør dette som en protest mot den økende kommersialiseringen av uavhengige fanziner og blader.

– Det vi trenger aller minst er disse forret-

ningsfolkene i forbrukerindustrien som skummer fløten av undergrunnskulturen for så å selge den tilbake til oss som siste mote.

I god punk-fanzine tradisjon klipper han bilder og tekst sammen til kollasjer. Han forteller at han har brukt flere titalls timer på biblioteket med å kopiere bilder og tegninger. Men det er forbausende god trykk på fanzinet, tilogmed farger er å finne. Opplaget er på 1.000 eks. og dette forsvinner til venner, bokkaféer og platebutikker i byen, og en god del selges på postordre og til noen større butikker i bl.a. Chicago og New York som baserer seg på å selge fanziner. Ellers er Erik svært opptatt av fanziner og fanzinekulturen generelt. Han leser enorme mengder fanziner, forteller han, og han holder jevnlig kontakt med andre fanzineredaktører rundt om i USA. Planen er å lage et fanzine-bibliotek da han i dag sitter på omlag 700 forskjellige utgivelser. Som så mange andre fanzinemakere kan han godt tenke seg en framtid som journalist, men det må være et sted med stor frihet og uten sensur (som kjent er dette mangelvare blant etablerte medier).

Neste nummer av «Paper, scissors, clocks» kommer i november en gang, og den skal fylles med reiseskildringer, intervjuer m.m., lover Erik.

For mer info – kontakt:

Erik Farseth, PO Box 14117, Minneapolis, MN, 55414, USA

Erik Farseth, fanzinemaker i Minneapolis.

Foto: Karl Ivan Frøstad Nes

Lynvald og Garbo

Disney frykter lokaldemokrati

I UTKANTEN av Disney World, nær Orlando i Florida, har Disneyselskapet skapt en gammeldags amerikansk småby, hvor de spiller på en lengsel etter en enklere tid da folk var mer hyggelige mot naboen. Celebration, som byen kalles, «er ikke et boligprosjekt men ett samfunn», som Disneys sjefer liker å si. Planleggerne forsøkte å fange inn følelsen av en småskala, tett sammenvevd tradisjonell småby, med eneboliger plassert nær hverandre og nær fortauskanten, med verandaer og husker, trær langs gatene, en skole i nærheten, et sentrum kun fem minutters gange fra de fleste husene (fritt for butikkjeder), parker og andre behagelige offentlige rom. Bilgarasjene er skjult bort i bakgårdene, og veiene er smale nok til at biler som passerer må gjøre det i krabbetempo.

I Celebration lever rundt 1.500 mennesker for tiden, og totalt 20.000 forventes. To år etter at de første familiene flyttet inn hadde en haug med speidertropper, religiøse foreninger og hobbyklubber sprunget opp. Disney er besatt av å administrere virkeligheten, og for å lage koselig stemning i byen betaler de til og med enkelte for å bruke dagen på å gå tur med hund opp og ned langs fortauene.

Men Celebration mangler noen av de tradisjonelle amerikanske småbyenes essensielle elementer. Lokal sysselsetting er en ting; få beboere kan tjene til livets opphold innenfor bygrensa. De fleste kjører bilene sine til arbeid i Orlando, som enhver annen drabantbyboer.

Den andre tingen Celebration mangler er et bystyre. Byens «borgere» velger ikke ordfører eller et byråd, og heller ikke andre offentlige tjenestemenn. Isteden har byen en «community services manager» - en ansatt hos Disney hvis jobb er å administrere byens anliggender. Sanitære forhold, gatebelysning, rekreasjonsfasiliteter og håndheving av loven er alt sammen privatisert i Celebration. Slik privatisering er i seg selv ikke lenger uvanlig i USA: Hundretusenvis av sentralplanlagte lokalsamfunn er nå administrert av forskjellige private selskaper; disse selskapene er igjen kontrollert av borettslag, som har demokratisk valgte styre.

Celebration har også et borettslag, men beboerne kan ikke selv velge styret (selv om de skal få lov å gjøre det en gang i framtida). Ifølge byens kvasi-konstitusjon, som alle huseiere må undertegne, er borettslaget isteden en av Disneys skapninger, og vil forbli det så lenge som selskapet ønsker det eller så lenge som det eier et eneste mål jord i eller ved siden av Celebration. Borettslaget kan ikke endre noen regler eller restriksjoner i Celebration uten skriftlig samtykke fra selskapet. Disney har retten

til å kontrollere alle fysiske aspekter ved byen – og selskapet regulerer nitidig gatene og husenes utseende. Med andre ord: Disneyselskapet har absolutt og permanent veto over enhver beslutning som borettslaget måtte ta, og så lenge som Disney ønsker det. Evan McKenzie, en advokat som er godt kjent med borettslag, hevdet at konstitusjonen i Celebration innebærer en «total ovenfra-og-ned kontroll». «Beboerne er maktesløse overfor borettslaget, og borettslaget er maktesløst overfor Disney. Jeg kan ikke forestille meg noe mer udemokratisk».

Likevel, Celebrations rent fysiske karakter foster en høynet samfunnsbevissthet som nesten uunngåelig vil føre til en politisering av samfunnet. Etter at de første beboerne flyttet inn i 1996 tok det ikke lang tid før kontroverser oppsto. Etter få måneder var omlag 30 foreldre misfornøyd med pensumet den lokale skolen underviste i, og fikk i stand et møte for å diskutere sine klagemål og for å planlegge hva de skulle gjøre. Byen hadde ikke noe skolestyre eller bystyre hvor de kunne henvende seg, så de gikk til sjefene i Disney for å forklare dem problemene. Da sjefene ikke ga respons gikk foreldrene til lokalpressen, som fulgte opp med negative historier om Disney.

Da startet Disney en åpen kampanje mot dissidentene og til støtte for skolen. Selskapet leide inn en «utdanningskonsulent» som ga intervjuer i favør av skolen og høylytt støtte til lærerne. I en vanlig småby ville en offentlig arena bli arrangert hvor de to sidene kunne luften de forskjellige standpunktene sine og kanskje finne fram til et kompromiss. Men Celebrations «community services manager» - Disneys ansatte - viste åpenlyst ved sin måte å takle affæren på at han kun ivaretok selskapets interesser. Istedenfor offentlige fora så organiserte han landturer og sammenkomster for å peppe opp stemningen på vegne av lærerne, der de som ble kalt «positive foreldre» ble lovprist. De misfornøyde foreldrene ble sosialt utstøtt og hadde ingen andre utveier enn å ta barna ut av skolen og kjøre dem til en nærliggende kirkeskole. Noen flyttet ut av Celebration.

Disney ønsket kanskje å skape en tradisjonell amerikansk småby. Men lokaldemokratiet, som var en integrert del av lokalsamfunnet i disse småbyene, tolereres ikke av det multinasjonale selskapet. Ironisk nok er det sannsynlig at det tett sammenvevde miljøet faktisk skaper den politiske aktiviteten som selskapet ikke tåler. I 1996 snakket selskapet om å lage flere slike byer rundt omkring i landet, men det har siden ombestemt seg. Lokalt selvstyre kan bli en for stor trussel for selskapets interesser.

Av Janet Biehl
En bearbeidet
oversettelse fra
Green Perspectives.

I høst kom det ut noe så sjeldent som en bok om sivil ulydighet, på *norsk*. Boka tar for seg bruken av sivil ulydighet i nyere norsk historie, og hvordan sivil ulydighet har påvirket samfunnsutviklingen til det bedre. Forfatterne som har bakgrunn i aksjonistmiljøet drøfter her kriterier og innhold i begrepet og påpeker nødvendigheten av ulydigheten som en styrkelse av demokrati- et. Dette er en *debattbok* og debatten starter i Gateavisas spalter fra og med denne bokanmeldelsen.

ROSENRØD ULYDIGHET

Folkereisning Mot Krig ønsker å ri bølgen knyttet til gasskraft- motstanden, og utgir en teori- og debattbok om sivil ulydighet. Absolutt en god tanke, men dessverre er begge forfatterne så involvert i både kampen mot gasskraft og annen sivil ulydighet, at boka savner andre nyanser enn det rosenrøde i sin omtale av sivil ulydighet. Det er synd. For ellers er her mye nyttig lesing.

Av Morten Rønning

Siden Alta-kampen har det ikke vært skrevet så mye om fenomenet sivil ulydighet, men med gasskraftsaken langt framme i mediabildet er saken igjen aktuell. Den nødvendige ulydigheten tar for seg både den teoretiske siden av fenomenet sivil ulydighet, og gjør også et historisk dykk i bruken av sivil ulydighet fra Hans Nielsen Hauge til gasskraftsaken. Boka er peilet inn mot den ferske brukeren av sivil ulydighet. Forfatterne, Åsne Berre Persen og Jørgen Johansen, begge med noen år på baken innen ulydig freds- og miljøbevegelse, har gått grundig til verks for å fram- skaffe en bok det norske aksjonistmiljøet har manglet i mange år.

Teori og debatt

Den nødvendige ulydigheten gir en grei gjennomgang av de kriteriene forfatterne mener er nødvendige for å skille en sivil ulydighetsaksjon fra en gjennomsnittlig ulovlig politisk aksjon. Her er selvfølgelig punkt som ikkevold og åpenhet helt avgjørende. Innen aksjonist- miljøet vil disse kriteriene variere noe fra person til per- son, og forfatterne gjør greit rede for også andre kri- terier som kan tenkes stilt til en sivil ulydighetsaksjon.

Persen/Johansen forholder seg her utelukkende teoretisk til kriteriene for en aksjon. Her savnes det et sideblikk på den faktiske situasjonen i aksjonist-Norge av og til. For når en setter en aksjon ut i livet, kan enkelte av kriteriene havne i et merkelig lys. Kriteriet "samfunnsmessig og/eller etisk siktemål" skal si noe om målet for aksjonen. Er vi veldig rausa kan vi jo defi- nere enhver handling vi gjør innenfor et slikt kriterium. Men når en gjennomfører strengt symbolske aksjoner, dvs. aksjoner hvor en ikke direkte rammer "ondet" en er ute etter å forandre, kan aksjonens mål fort, på kort sikt, bli noe annet enn samfunnsforandring.

Det er riktig, som Persen/Johansen sier, at sivil ulydighet kan være med på å sette en problemstilling på dagsorden. Dette gjøres greiest gjennom media. Og har man ingen penger til å annonsere i Aftenposten,

ja så aksjonerer man. Da blir første r. mediaoppmerksomhet. Og siden må- liten, unnselig organisasjon med 173 ge medlemmer og kontor på Sinsen-tr ken, trenger man penger! Det vil si, mæ trenger betalende medlemmer; og man blåser opp noen gigantiske PVC-hva- ler utenfor Stortinget, (uten tillatelse, selvfølgelig) og får raskt noen tusen nye medlemmer. Medlemmer er lik penger i kassa. Og da ble målet – penger.

Først når en har skaffet media- oppmerksomhet, som igjen har gitt med- lemmer, som igjen har gitt penger, da kan en pe en skute og sette snuta mot hvalfangstfeltet. Først da har vi nådd fram til Persens/Johansens mål: Den samfunnsmessige forandringen!

Her føler jeg det norske aksjonistmiljøet, slik jeg kjenner det, har syndet til de grader, at en slik betrakt- ning absolutt burde inngå i en diskusjon omkring kri- teriene for sivil ulydighet.

Kun teknikk

Videre gir boka en gjennomgang av ikkevolds-teori, som danner selve grunnlaget for sivil ulydighet. Denne gjennomgangen blir et pliktløp i Gandhis fotspor, med korte besøk hos Henry David Thoreau, Gene Sharp, Arne Næss m. flere. Her er det lite nytt å finne på, og jeg vil hevde at forfatterne absolutt har fått med seg det nødvendige for å gi leseren en forståelse av den tette sammenhengen mellom ikkevoldsteori og sivil ulydighets-praksis.

Svakheten i kapittelet om ikkevoldsteori, henger sammen med den helt naturlige oppdelingen av sivil ulydighet i to blokker: Teknikk og livsstil. Forfatterne unngår her å benytte denne oppdelingen som en målestokk for dagens bruk av sivil ulydighet i Norge. Hadde de gjort det, hadde de funnet at det kun er

teknikken som er interessant for dagens aksjonister. Drømmen om den ikkevoldelige livsstilen, som en basis for aksjonismen, blir en litt for stor genser å trek- ke ned over den norske aksjonistflokk. Dessverre. Derfor blir også den teoretiske gjennomgangen, fun- dert på Gandhi, lite annet enn en drøm. Selv en aksjo- nist vil gjerne følge fotball-VM på TV-en sin, vet du..

Kommunikasjon

For Gandhi og hans etterkommere var kommunikasjo- nen selve kjernen i sivil ulydighet. Gandhi kunne stop- pe sine aksjoner hvis kommunikasjonen ikke fungerte. Martin Luther King, som forøvrig er så godt som fra- værende i boka, framholdt forhandlinger som det vik- tigste målet for aksjonene i Birmingham.

Hvis den norske aksjonist skulle benytte seg av den samme tankegangen, kunne et flertall av de aksjoner som utøves av de "erfarne" aksjonistmiljøene, som mil- jø-, freds- og solidaritetsbevegelsen, skrinlegges i utgangspunktet siden kommunikasjonsperspektivet i aksjonen er fraværende. Vi oppnår ikke kommunika- sjon med de prøvesprengende franske myndighetene ved å storme gjerdet rundt ambassaden, eller med samferdselsdepartementet ved å lenke oss fast utenfor

regjeringsbygningen. Derimot er vi delaktige i å svekke selve virkemiddelet sivil ulydighet. Dette er aksjoner som drives av ønsket om å sette problemstillinger på dagsorden, og løfte både den, og organisasjonen, fram i media.

Samtidig skal vi heller ikke se bort ifra at slike aksjoner kan være en sann sjelebot. For en bevisst samfunnsborger med høy moral, kan hverdagen fort bli et mareritt. Da hjelper det å ta ut sin frustrasjon i en sivil ulydighetsaksjon. Godt er det, men kommunikasjon med "motstandere" som forøvrig er fly forban-na, det gir det ikke!

Persen/Johansen diskuterer i et kort avsnitt hva en slik inflasjon i aksjoner resulterer i. De kan ikke se at en inflasjon ikke er noe prinsipielt demokratisk problem; de har tydelig glemt den gamle fabelen om gutten som ropte "ulv" en gang for mye. Forfatterne har her tydelig glemt hva de i innledende kapitler skrev om teorien. Det er nettopp alvoret i situasjonen som gir oss rett, ja nærmest en plikt til å aksjonere. Når Persen/Johansen legger til grunn at aksjonistene må drives av en alvorlig overbevisning, mener de neppe at en slik overbevisning kan handle om å sanke medlemmer for organisasjonen? (Slik sett blir AUF-saken nesten sivil ulydighet!) Dette kan jeg ikke tolke annerledes enn at de står aksjonsmiljøet for nært.

Demokratiet

Til sist i den teoretiske bolken debatterer Persen/Johansen det klassiske spørsmålet: Hva gjør sivil ulydighet med demokratiet? Forfatterne forsøker å overbevise leseren om at sivil ulydighet har vært en pådriver for demokratiet historisk sett, og at det fortsatt er med på å styrke dette den dag i dag. Dette er selvfølgelig langt på vei riktig. Men slik sett blir sivil ulydighet framstilt, ikke bare i dette kapitlet, som et temmelig rosenrødt fenomen. I den grad noen måtte ha betenkeligheter ved sider av fenomenet, er dette gitt liten plass i boka. Jeg savner en noe mer nyansert framstilling; det blir for upresist å benevne sivil ulydighet som en metode. Det er ingen automatikk i at alle sivil ulydighetsaksjoner trekker i samme retning, når det gjelder påvirkning av demokratiet. Det finnes dårlig gjennomførte aksjoner som trekker i motsatt vei. Dette underbygges ikke minst av det uhyre viktige kommunikasjonsperspektivet som sivil ulydighet er bygget på. Dette innebærer at det er motpart/tredje part som til sist "bedømmer" aksjonen. Hvis vi ikke får kommunikasjonen til å fungere, vil en aksjon lett bli stemplet som useriøs. Dette kan f.eks. skyldes dårlig, intern "skolering", slik at handlinger og uttalelser fra forskjellige aksjonister i en aksjon kan sprike i samme retning. Her nytter det ikke, som Persen/Johansen gjør, å ta det som selvfølge at en aksjonist faktisk tar oppgaven seriøst og setter seg inn i hva saken dreier seg om. Denne demokratiske fostringen er slett ingen selvfølge. I bunn og grunn kreves det ikke mer for å delta i en sivil ulydighetsaksjon, enn å melde seg inn i AUF. Sivil ulydighet er mote innen enkelte miljøer, slik AUF-medlemskap er innen andre.

Norges-historien

Andre halvdel av boka er viet bruken av sivil ulydighet i Norge. Her åpner forfatterne med Hans Nielsen Hauge, en interessant parallell til Gandhi. Videre følger arbeiderbevegelsens og militærnekternes bruk av sivil ulydighet, og historien følges fram til vår tid. Persen/Johansen presenterer en rekke interessant eksempler, men den historiske biten har tre klare svakheter.

Dette er selvfølgelig ingen fullstendig gjennomgang. Men når man allikevel har valgt å gjøre ett utvalg, burde det være unødvendig med så korte omtaler av enkelte aksjoner, at det for leseren blir uforståelig. Her er det forsøkt puttet inn altfor mange

eksempler i boka, mens man heller skulle konsentrert seg omkring 5-6 større saker, og gitt disse en bredere omtale. For eksempel blir utnevnelsen av Børre Knudsen til såkalt biskop i det såkalte Strandebarm prosti avsett med så få linjer, at ingen som ikke fortsatt husker saken, vil forstå hvor ulydigheten og konflikten ligger.

En annen svakhet er at forfatterne ikke har vært kritiske nok i sin historiske gjennomgang. Her møter vi få spørsmålstegn. La meg gi et eksempel. Det er interessant å studere arbeiderbevegelsens glidende overgang fra "rettferdig klassekamp" til "egoistisk lønns-kamp". De bruker nøyaktig de samme virkemidlene, og selv med forfatternes definisjon av mål i det innledende kapitlet, er det ikke lett å definere overgangen fra det ene til det andre. Her savner jeg en kritisk vinkling på utviklingen av bruken av sivil ulydighet hos fagbevegelsen hos forfatterne.

Mitt tredje ankepunkt mot denne historiske gjennomgangen, blir forfatternes egne roller i nyere aksjonshistorie. Dette er en konflikt de selv påpeker i forordet i boka, men det gjør i grunnen ikke saken noe bedre. Framstillingen av de aksjoner som beskrives fra de seneste 10-20 årene blir dermed både skjev, gal og til tider nærmest ufrivillig komisk idet forfatterne plasserer seg selv i det historiske rampelyset, og omtaler seg selv i tredje person. En del av disse aksjonsframstillingene lider kraftig under forfatternes egen framtreddende rolle. Her burde ærlig talt FMK brukt pengene sine annerledes. Enten burde de barbert vekk omtalen av bruken av sivil ulydighet de siste 20 årene, eller så burde de ha latt en nøytral person, gjerne historiker, tatt for seg den historiske bolken i sin helhet. Slik den står i dag er den hverken fugl eller fisk.

Idealsamfunnet

En liten detalj som har overrasket meg mang en gang når en snakker om sivil ulydighet, er følgende utsagn: "Sivil ulydighet har alltid eksistert, vil alltid eksistere, og bør alltid eksistere, i ethvert samfunn". Jeg er på ingen måte noen motstander av sivil ulydighet, men jeg må skamfullt innrømme at i mitt idealsamfunn har menneskene utviklet kommunikasjonsevnen dithen, at sivil ulydighet er overflødig. Vi må ikke glemme at dette virkemiddelet er det sterkeste vi har, ja, den ikkevoldelige motsatsen til et militærvesen, som det heter i boka.

Uenighet må det alltid være, men forfatterne mener tydeligvis at sivil ulydighet i seg selv er mer verdifullt enn kommunikasjonen. Dette er jeg ikke riktig i stand til å forstå.

Folkereisning Mot Krig skal ha honnør for å forsøke å fylle på det forholdsvis lille biblioteket vi har på området sivil ulydighet i Norge. Siden Alta-kampen har det ikke kommet stort om emnet. Svenske Per Herngren gav for noen år siden ut en håndbok i sivil ulydighet, som har vært nyttig for mange. Forfatterne poengterer i sitt forord at Den nødvendige ulydigheten ikke er en håndbok men derimot en debatt - og historie-bok. Jeg ville ikke sett det som en ulempe om en håndbok hadde erstattet den historiske delen av denne boken, jeg tror miljøet kunne trenge en slik, og så fikk en heller sette en person til å skrive historien om bruken av sivil ulydighet i Norge, som ikke selv er fullt så sentral i selve historien..

Den nødvendige ulydigheten
Åsne Berre Persen/Jørgen Johansen.
Folkereisning Mot Krig 1998.

Artikkelforfatteren har i mange år deltatt i sivil ulydighetsaksjoner, arbeidet med dokumentasjon om emnet og jobber i dag i Norwatch i Framtiden i Våre Hender.

Bokcaféen Jaap

Hjelmsgt. 3, 0355 Oslo

Send meg de trykksakene jeg har krysset av for (ved forhåndsbetaling til postgiro 0814 4280335 kommer porto kr. 20 i tillegg; ved postoppkrav kr. 60)

- ... Guérin: *Anarkismen* (svensk), 170s/kr. 50,- Om anarkismen i teori og i den historiske virkelighet
- ... Nettlau: *A short history of anarchism*, 406s/kr. 150,- "Klassisk" framstilling fra 30-tallet
- ... Strand/Aastorp: *Anarkistisk ABC* (norsk), 128s/kr. 99,- Tekster av de gamle skjeggete menn
- ... Guérin (red.): *No Gods No Masters. An Anthology of Anarchism*, vol. 1, 294s/kr. 193,-, vol. 2, 276s/kr. 193,- Tekstsamling som går fram til og med spanske borgerkrig
- ... Ehrlich (red.): *Reinventing Anarchy, Again*, 387s/kr. 210,- Utvalg av tekster fra våre dager - stort sett fra USA og England
- ... Lagerström: *Syndikalismen - en grundbok* (svensk), 180s/kr. 150,- Oversiktlig og lesverdig framstilling som er blitt til på initiativ fra SACs studieråd
- ... Bratt/Fogelquist: *Syndikalister* (svensk), 153s/kr. 150,- Om hvordan syndikalister og anarkister ser på dagens samfunn
- ... Bakunin: *Centralism eller självförvaltning* (svensk), 157s/kr. 59,- Tekstutvalg
- ... Mett: *Kronstadt 1921* (svensk), 88s/kr. 38,- Om Kronstadt-opprøret av russisk anarkist
- ... Goldman: *Den dansande agitatorn* (svensk), 157s/kr. 77,- Artikler i utvalg
- ... Bookchin: *Veier til en Grønn Framtid* (norsk), 216s/kr. 50,- Innføring i den anarkistiske sosial-økologien
- ... Bookchin: *Social Anarchism or Lifestyle Anarchism - An Unbridgeable Chasm*, 86s/kr. 90,- Hard polemikk mot primitivister, mystikere etc. i anarkistbevegelsen
- ... Debord: *The Society of the Spectacle*, 221 teser/kr. 57,- Situasjonistisk klassiker - stadig lesverdig
- ... *Folkemakt* (norsk) nr. 5, 36s/kr. 15,-
- ... *Brand* 3/98, 32s/kr. 25,-
- ... *Direkte Aktion* (svensk), 3/98, 28s/kr. 15,-
- ... *Direct Action*, sommer 98, 36s/kr. 25,-
- ... *Freedom* siste nr., 8sA3/kr. 10,-
- ... *Black Flag* nr. 214, 32s/kr. 25,-
- ... *Organise!* sommer 98, 20s/kr. 15,-
- ... *Workers Solidarity* sommer 98, 12sA3/kr. 10,-
- ... *Fifth Estate* sommer 1998, 32sA3/kr. 20,-
- ... *Libertarian Labor Review*, nr. 23, 50s/kr. 30,-
- ... **Send meg Bokcaféens gratis bokliste.**

Har du tilgang til internet, finner du boklista på adr:<http://pluto.wit.no/doogie/ga/huset/jaap/bokliste.html>

(navn)
(adresse
... ..
... ..

Boka «Den nødvendige ulydigheten» er å få kjøpt fra Gateavisa. Den koster kr. 150,- + porto, se kupong side 30.

FOOD NOT BOMBS - Stockholm

Organisasjonen Food Not Bombs (FNB) ble startet i New Hampshire i USA den 24. mai 1980, og deler ut gratis mat på gata til folk som trenger det. FNB protesterer mot krig og fattigdom, informerer om mat, fred og rettferdighet, og om husløses kår. Organisasjonen har vakt stor oppmerksomhet i USA¹, der aktivister har blitt kastet på glattcelle for å dele ut mat til husløse og fattige. Ofte har tiltalen der vært det utrolige "conspiracy to distribute calories with intent to nourish", og myndighetene skylder blant annet på at aktivistene mangler løyve til å servere mat. En mer sannsynlig forklaring på forfølgelsen er kanskje at Food Not Bombs gjør fattigdommen synlig.

Food Not Bombs har nå kommet til Skandinavia. Aktivister i Stockholm har nettopp skrevet til Gatevisa og fortalt at de har startet en lokal avdeling av Food Not Bombs. De deler ut mat hver lørdag kl. 14.00 ved Åsöplan i Stockholm, og maten er overskuddsmat som butikker og restauranter ellers ville kastet: «Dette er viktig for å vise at mangel er en løgn, og at det bare er et prioriterings-spørsmål. Noen ganger har vi imidlertid kjøpt mat for penger vi har samlet inn på gata, ettersom visse basisvarer er vanskelige å få gratis» skriver FNB.

De forteller videre at det for tiden finnes oppimot 6.000 hjemløse i Stockholm, og at antallet stadig stiger sammen med nedskjæringene i den offentlige sektoren. «At dette forsvares med at økonomien er dårlig er en åpen hånd mot alle fattige og hjemløse, med tanke på f.eks. Dennisledernes milliardforretninger², de massive beløpene som årlig pumpes inn i den svenske krigsindustrien (med JAS³ i spissen), eller de skatteendringene som er til fordel for de rike og de private bedriftene. For ikke å snakke om de hundretalls tonn mat som hver dag kastes, ofte fortsatt i innpakningen, mens folk rundt i verden såvel som i nabogata sulter.»

«At mennesker, natur og dyr ofres til fordel for "framskrittet" og profitt er ikke noe nytt. Men at det lovpriste Svenska Folkhemmet⁴ og velferdssamfunnet skulle forfalle så raskt (i takt med den økende markedstilpasningen), blir kanskje selv de mest skeptiske av oss forundret over. Nå i ettertid kan man jo se tilbake og se at det faller på sin egen urimelighet at en "myk" og "snill" kapitalisme skulle kunne vare evig.

Med denne utviklingen i det svenske samfunnet er det slettet ikke så merkelig at vi nå tar etter noe som lenge har vært en betydelig del av motstandsarbeidet i USA.»

Gruppen forteller at Food Not Bombs nå også finnes i bl.a. Tyskland og England, i tillegg til i USA, men at de er den første avdelingen i Sverige. Omtrent 30 personer er aktive og deler arbeidsoppgavene i Food Not Bombs Stockholm. Som oftest tar de beslutninger via konsensus, slik at alle får sagt hva de mener.

De forteller videre at oppmerksomheten fra media osv. har vært veldig bra, til tross for at det har blitt mest fokusert på de delene av virksomhe-

ten som ikke er politisk. De har ofte blitt framstilt som en vanlig tradisjonell veldedighetsorganisasjon bestående av ungdommer, men anser ikke seg selv som dette, siden de i tillegg til å gi sultende mat også oppfordrer til protest mot den verden som gjør at det finnes hjemløse, sultende og fattige.

«Det er for det meste hjemløse som kommer til Food Not Bombs. Responsen fra disse har vært veldig bra, men det varierer veldig hvor mange som dukker opp fra gang til gang. Mange er åpne og forteller om sine liv. Vi forsøker å bekjempe at det blir et skille med "oss" og "dem" på utdelingene, og forsøker å vise fellesskap samtidig med solidaritet.» skriver de.

Food Not Bombs forsøker så langt det går å bare servere vegansk mat, og i Stockholm tilbereder de aldri mat som inneholder animalske produkter. Men det hender at de tar imot ferdiglaget mat som f.eks. brød eller boller som inneholder melk, og deler det ut i stedet for at det bare blir kastet. «Årsaken til at vi velger vegansk er naturligvis at vi vil ta avstand fra den unødvendige død og lidelse som kjøtt- og melkindustrien innebærer. Dessuten er disse industriene i seg selv noen av de mest ressursløsende faktorene i samfunnet i dag - å produsere ett kilo kjøtt koster samme mengde energi som å produsere ca. 20 kilo vegetabilsk næring. Rent praktisk er det også sunnere og mer hygienisk å tilberede vegetarmat», hevder Food Not Bombs Stockholm..

FOOD NOT BOMBS

c/o D.O.U, Box 17210, 102 64 Stockholm, SVERIGE.

Noter:

1. Se bl.a. Gatevisa #152 1995
2. Her henviser Food Not Bombs antagelig til folka som profiterer på Dennispakketet, et storslått og politisk kontroversielt motorveisystem som bygges rundt Stockholm.
3. Svensk jagerfly-prosjekt.
4. Det svenske sosialdemokratiet.

Plogjærnsgruppa "Bröd inte Bomber" avrustet Tridentubåt

- For global rettferdighet!

Den svenske plogjærnsgruppa Bröd inte Bomber (ikke FNB red.anm.) begynte avrustningen av de britiske omstridte kjernevåpenubåtene, Trident, den 13. september i år. De tre aktivistene Annika Spalde, Ann-Britt Sternfeldt og Stellen Vinthagen oppholdt seg over tre timer inne på det militære skipsverftet før de ble arrestert. Aktivistene skrudde fra hverandre utstyr som brukes til å produsere ubåtene. De sitter for tiden (oktober) i fengsel og venter på rettssaken. De kan risikere å bli tiltalt for konspirasjon som kan bety flere år i fengsel.

Dette er første aksjon i en internasjonal kampanje mot kjernevåpenubåtene i Storbritannia og du kan følge utviklingen og finne adresser til fangene m.m. på følgende internetadresse:

<http://www.plowshares.se/bnb/welcome.htm>

Kontakt: Plogbillgruppen Bröd inte bomber
Blomstigen 10, 424 37 Angered, SVERIGE.
Fax: 031-330 62 42

Syretimen

Atter en time postmoderne LSD-satanisme og kosmisk rock'n'roll muteres i form av **Monster Magnet** og **"Powertrip"** (A&M). Dave Wyndorf & Co. har latt Stooges/MC5-siden skinne sterkt igjennom med lik mengde tidlig Hawkwind som før. "Crop Circle" er en tordensky av Wyndorfs eksistensialisme som setter tonen fremover. 90-tallets beste band har bestemt seg for å bli rockeguder, og det er jo kult. "Tractor" får post-mortem gjenreisning, og "See You In Hell" er et stykke farfisa-drevet 60-talls garasjepop. Siste låta er teit, den burde isteden vært "Big God" fra "Space Lord" singelen. Kjøp. **National Steam** sin debut på Eternity's Jest (postordre, USA) domineres av lange, mørke improviserte spor, samt noen jazzy instro'er med noe "togske" (Teknisk museum? reise?) over seg, og et par progrock utskielser med vokal. Kule synther minner om Tangerine Dream midt på 70-tallet, gitarist Dave Wexler har noe Lloyd-Langton'sk over seg. Bra atmosfære tross litt kalde digitale slagverk.

Ambient prosjektet **Anubian Lights** tredje CD, **"Let Not The Flame Die Out"** (Hypnotic/Cleopatra, import, USA) følger tett opptil fjorårets tøffe Pressurehed skive. Tommy Grenas og Len Del Rio leder besetningen videre, som før hjulpet av Hawkwind veteraner Nik Turner (sax/fløyte) og Simon House (elektrisk fiolin), samt Gilli Smyths (Gong) legendariske "space whisper"! De beveger seg litt vekk fra den egyptiske mystikken, med det heftige midt-østlige sound'et i behold, lett krydret med space moog og bossanova, i mer leken techno variant.

Esoterisk lounge? Britisk/Belgiske **Tribe of Cro** har gitt ut sin plate nr. to på sitt UFCro label i Belgia. De er er godt beskrevet som en friere/tyngre riff basert Ozric Tentacles og tidlig Guru Guru, og **"Hydroculture"** burde være grobunn for mange solgte plater. Dette er nok det beste på denne fronten av dreven instrumental spacerock siden Ozrics ca. "Strangeitude". Psykoser som "I am A Cube" og "Life?" kan nytes trygt, mens platen ellers er et flott surrogat for mye illegal virksomhet, med bonuspoeng for bruk av sekkepipe.

Jonathan Donahue og **Mercury Rev** besøker verden igjen i form av en fjerde solstråle kalt **"Deserter's Songs"** (V2/Mint Films) som ligger mer opptil siste stråles pastorale stemninger, enn bandets tidligste utskielser. Spøkende sag, og som vanlig Suzanne Thorpes fløyte, supplerer bandet og varmt orkestrerte arrangementer. En slags hallusinasjon, lyrisk Disney opplevelse et sted mellom Loves "Forever Changes" og Miles Davis "Sketches of Spain". Ellers er visst Levon Helm fra The Band med, for dem som vil kjøpe CD'n til bestefar. God jul!

— Christian Mumford

QUART-festivalen

Markedsfestivalen på sørlandet i månedsskiftet juni/juli var en kjempesuksess – i følge Coca-Cola, Toro, Knorr, Levi's og de andre kremmeraktørene. «Quart Festivalen har uoffisielt blitt kåret til Norges beste arena for å treffe interessant ungdom markedsføringsmessig», er den euforiske meldingen fra festivalledelsen.

Mennesker i bølter og spann hadde innfunnet seg i bedebyen Kristiansand for å feste og slentre innom et og annet band som ville spille på de to scenene på Odderøya. Dessverre for publikum var det få som ville spille. Arrangørene slapp utgifter til A Tribe Called Quest, Marilyn Manson, Rammstein for å nevne noen fraværende band, men dette kom fullstendig i skyggen av kremmerånden som preget festivalen. Markedsansvarlig for festivalen, Morten Sandberg, avslører i Fædrelandsvennen hvilke baktanker festivalledelsen og sponsorene har hatt med denne festivalen: «En typisk Quart-gjenger er innovativ og tidlig ute med å ta i bruk nye produkter. Dette er naturligvis veldig interessant for produsentene av ungdomsrettede produkter, og mange satser dermed sterkt på festivalen». Sjøl om han konkluderte med at festivalen var en suksess, så kunne de ikke slappe av med det: «Sponsorene og vi må stadig få tak i nye og trendsettende ungdommer». Musikken var altså trekkplasteret, og alibiet, for å trekke ungdommer til ei sørlandsuke i kjøpehysteriets tegn.

ALT var tilrettelagt for å "stjele" fra folk - det vil si fra de "innovative" såvel som ikke-innovative. Man ble fysisk og åndelig bombardert med reklame og reklameeffekter som kaskader av girlandere under et

karneval. For å innløse billett til festival og camping fikk man påmontert brede bånd rundt håndleddet – og man ble dermed en levende og gående reklameplass for Coca-Cola, Dagbladet og Yahoo. På festivalplassen var suppe- og sausprodusenten Knorr så elskverdige å prøve ut et av sine siste produkter på et intetandende publikum - nudler med varmt vann. Aldri har så få spist opp maten sin! Toro - et annet velkjent suppeposeselskap terget på seg Knorr ved å dele ut gratis suppeposer, de ble da også kastet ut siden Knorr hadde enerett! Ellers gikk det i pølser fra en viss pølsemaker, en tv-skjerm foran "Coca-Cola Stage", som var navnet på hovedscenen, viste kontinuerlig reklame for et internettsestet, mens Dagbladet alltid var foran... Levi's hadde nok en gang fått festivalarrangører og journalister til å "hype" sitt reklameshow på en uskyldig holme i skjærgården, men alle syns Diesel hadde hatt et mye bedre party, sjøl om Levi's introduserte ei helt ny bukse på festivalen. I ei bukt viste Statoil og Aftenbladet siste nytt på vannsportsfronten... Utenom dette gikk det i potetgull, sko, mobiltelefoner, MTV og annet nyttig. Dette kom i tillegg til tjuveriet folk ble utsatt for bare for å slå opp teltet; hele 100 kroner pluss 50,- per natt per pers kostet det å bo sammen med jordrotter på et øde jorde i utkanten av byen - motsatt ende av festivalen selvsagt. Besøkende til festivalleiren måtte også løse billett på selvsamme 50,-! Arrangørene skrøt av festivalleiren hadde "utvidet mattilbud". Dette "utvidete mattilbudet" besto av en varm potet til 35,-. Faen ta! Hva inngangen og ølet kosta er ikke verdt å skremme noen med. Hvem var det som fikk øye på musikken

oppi alt dette?

Joda, det var musikk. Etter Beast Boys hadde avlevert en "grei" konsert første dag, kom ur-punken med omlag 30 års fartstid – Iggy Pop – på godt over 50 år dagen etter og feide alle de andre av banen. Fyrverkeriet av rynker og adrenalin rett og slett angrep publikum fysisk med rå, tung men polert rock slik at resten av det musikalske på festivalen ble en vits.

Neste år skal Quart Festivalen knytte tettere bånd til det lokale næringslivet. Jeg er lykkelig for at jeg slipper å oppleve det.

StålTor

Typisk bilde fra Quart-festivalen '98 – bolere og cola.

-Støybilde-

**Chokebore
Billion \$ Mission.
Mars - 18. September**

Hawai bandet **Chokebore** har kommet en lang vei fra å være et lokalt punk band bestående av skatere i Honolulu. De har nå flyttet til Los Angeles, gitt ut 4 fullengdere, den nyeste "Black Black", og gjestet Norge like mange ganger. Foruten å være et band som ikke automatisk faller innenfor noen bestemt musikkgenre, har Chokebore skapt et veldig spesielt forhold til sitt publikum og fått en solid fanskare tilogmed her i landet. For å plassere dette bandet så er det vel lo-fi/indie-sjangeren de faller inn under. Men når det er sagt så besitter Chokebore mye som andre band i denne sjangeren ikke er i nærheten av.

Chokebore's musikk er enkel i sitt

uttrykk, men samtidig fullpakket med originalitet og detaljer. De er også et ekstremt kapabelt live band, spesielt pga av vokalist Troy Bruno Balthazar's (ja, han heter så) fremragende stemme og intensive nærværenhet i musikkbildet. Å spille like sakte som dette bandet kan være en stor felle av den enkle grunn at det kan bli for kjedelig, men Chokebore unngår denne fellen og kan vel sies å ha utmerket seg på dette feltet. De klarer ved hjelp av en nesten kvelende ømhet og melankoli å få lytteren til å forstå følelsene bak teksten og melodien. Dette er noe jeg sjelden opplever.

Oppvarmingsbandet på Mars denne kvelden var det rimelig nystartede rockebandet **Billion \$ Mission**. De spiller vel en litt post-hardcore inspirert rock som absolutt lover bra. Jeg regner med at de snart vil komme med en utgivelse,

og dette er et Osloband det kan være verdt å holde øynene på.

For mere info om Chokebore, sjekk ut deres ypperlige web site "Thin as Clouds" på <http://www.chokebore.com>.

**Speak 714
Eyes Shut
Fairplay
Kongsberg - xx. september**

De som kjenner sin hardcore-historikk vil kjenne til det legendariske bandet No For An Answer som holdt det gående på 80-tallet. Vokalist i dette bandet har vel også blitt en populær figur. Dan O'Mahoney har alltid hatt en gjennomstrømmende politikk i sin musikk og tekster, noe som også gjør seg gjeldene i hans nye prosjekt **Speak 714** som er på Europa-turné i forbindelse med

deres siste utgivelse "Knee Deep In Guilt" (revelation Rec.).

Dette bandet spiller en nokså fengende old school hardcore, med sans for melodi uten å miste edgen i musikken. Framfor alt gjør vokalist O'Mahoney en fremragende og overbevisende jobb. Og det var ikke få gullkorn han severte denne kvelden. Å begynne å legge fram sine meninger mitt mellom sanger for en gjeng svette hardcore kids er en utfordring, men jeg kan si ganske sikkert at han fikk alles udelte oppmerksomhet denne kvelden. Han uttrykte også "You have got me into a fucking good mood", som absolutt stemte for de fleste tilstede inkludert undertegnede.

Kongsberg-bandet **Fairplay**, eller **Fairfuck** som de har blitt omdøpt til, spilte oppvarming denne kvelden sammen med old school bandet **Eyes Shut** fra Trollhättan i Sverige. Begge to er band som bør sjekkes ut.

aaron

Abonnementstilbud på GATEAVISA!

Ut året har vi et utrolig tilbud til deg som ikke er abonnent fra før:

- For latterlige **60 kroner** får DU **fire nummer Gateavisa** (gateverdi 100,-)
- For enda mer latterlige **140 kroner** får DU **ti nummer**, og du får boka *Anarki & Adel* med på kjøpet! (gateverdi 300,-)

Tilbudet gjelder bare i Norge – for adresser i resten av norden må du legge på kr. 35,- – *Bruk kupongen under.*

Et abonnement gir:
Mer til deg, mer til oss.
Mindre til Narvezen

Boka «Den nødvendige ulydigheten» er å få kjøpt fra Gateavisa. Den koster kr. 150,-.

Gjør som jeg:
Ta med familien ut og
-SELG GATEAVISA!

Blakk og trist?
Selg Gateavisa og bli rik - når du selv ønsker det!

Du tjener 15 kr. for hvert blad du selger. Selger du f.eks. 10 blader i timen, 6 timer om dagen i 14 dager tjener du 12.600,- kr! Det er flere måneders ferie på sanddynene i India, det!

Du selger selvfølgelig akkurat så ofte og mye du vil, og når du vil! Bladene kan du hente i Gateavisas lokaler, de betales på forhånd med 10,- kr. pr. stykk (du selger dem for 25,-).

Bor du utenbys setter du inn penger på vår postgirokonto (min. for 20 eks.), og vi sender deg blader. Merk giroen "GA#162". Kontonummer og adresse finner du under ved siden av kupongen.

Jaaaaaaa...! jeg vil ha:

- ☐ **4 nummer til 60,-** (tilbud til 31/12-98)
- ☐ **10 nummer til 140,-** (m/ *Anarki & Adel*) (tilbud til 31/12-98)
- ☐ **Livsvarig abo 1.000,-** (m/ *Anarki & Adel*) (tilbud til 31/12-98)
- ☐ 50 gamle nr. av Gateavisa 1976-90 m/nr. 1/70: kr. 390,-
- ☐ 25 gamle nr. av Gateavisa 1976-82 m/nr. 1/70: kr. 220,-
- ☐ 25 gamle nr. av Gateavisa 1983-90 m/nr. 1/70: kr. 220,-
- ☐ 25 siste nummer av Gateavisa -> 98: kr. 400,-
- ☐ Tegneseriepakke 1,5 kilo GA-tegneserie-ekstra og Psykose: kr. 120,-
- BØKER:**
- ☐ Leonard Borgzimmers essaysamling *Anarki & Adel* kr. 50,-
- Stein Jarvings to første av Syvstjerne-trilogien kr. 50,- per stk.
- ☐ *Syvstjernen* ☐ *Livsegget*
- ☐ *Den nødvendige ulydigheten* – kr. 150,-

Bestiller du bare abonnement sender vi innbetalingskort. Bestiller du gamle nummer eller bøker, sender vi hele betalingen (inkl. evt. abo) i oppkrav. PORTO kommer i tillegg.

Jeg bestiller følgende enkeltnummer (løpende nummerering)

Send til:

Navn:

Adresse:

Postnr.og sted:

Kan sendes
ufrankert i
Norge.
Gateavisa
betaler
porto.

bREV

SVARSENDING

Avtale nummer
117/04/14

TL

Futurum Forlag
Hegdehaugen Postkontor
0308 OSLO

Abonnement:

Hvis du vil ha bare abonnement så er det enklest hvis du fyller ut en giro og rett og slett betaler inn på giro:
0813 22 30332,
Gateavisa, Hjelmsgate 3, 0355 Oslo.
Skriv tydelig hva du betaler for.

Du kan også bestille over telefon:
22 69 12 84
eller internett:
gateavisa@online.no

FANGETRYNE:

Sitter du sperret inne i fengsel eller på annen institusjon får du gratis abo på Gateavisa. Send oss navn og adresse og info om hvor lenge du sitter/ligger, slik at vi vet hvor langt abo du skal ha. Skriver du ikke lengde, fører vi deg opp med et 4-nummers abonnement.

Lesernes meninger Mening med leserne Lesning med mening i?

Hei Gateavisa

Leste for noen nr. siden reportasjen om Sponsorol. Jeg har lett etter informasjon om øya men har ikke funnet noe som tyder på at reportasjen er riktig. Finns PortWatson eller er det bara en bluff?? Kjenner dere til noe lignende sted?

Vennlig hilsener
Mattias Berndtson

Sitat fra artikkelen om Sponsorol: "Ikke gi opp: Port Watson eksisterer i deg, og du kan gjøre utopien virkelig." - Absinthia Vibrato

Hei

Jeg bor i Grimstad, og her er snuten ekle. De siste seks månedene har politiet holdt store uro aksjoner mot narkotikamiljøet i byen. I mangel på kunnskap om hvor stort miljøet egentlig er, har de i desperasjon begynt å ransake folk med rare klær på gata. sitat: -ja vi er sendt ut for å ransake blant annet sånne folk som dere, sitat slutt. Samme hvor de finner deg, om det er på gata lørdag formiddag, i kjøpesenteret eller på ute-steder, blir du ransaket på stedet. Hvis du kjører bil blir den også endevendt i den store jakten på marihuana

Det jeg og mange andre lurer på er om de har rett til å mistenke folk for bruk av hasj fordi de går i løse bukser og skateboard under armen. Kan dere i Gateavisa hjelpe meg å finne ut av det hadde jeg blitt veldig takknemlig
Vennlig hilsen B.

Det kreves skjellig grunn til mistanke for å endevende bil og folk på den måten. I teorien vel og merke. I praksis derimot, er lovhjælp noe politiet skaffer seg i ettertid ved behov. Troverdige tips fra informanter som selvsagt ikke kan navngis er den mest vanlige begrunnelsen. Det beste du kan gjøre er å kjøpe deg noen Harry-klær og ha skateboardet i en Rimi-pose. – Dr. F. Penis

Innlegg i Gateavisa?

Jeg spurte Gud om det var han som hadde skapt dyrene. "Ja" svarte Gud. "Åssen, klarte du det," spurte jeg. "Ja, si det" sa Gud.
Alt godt for dere!
Unni Kristiansen

Ja Unni. Fint å få det avklart. Så allmektig, men akk så hjelpesløs når det gjelder å svare på enkle spørsmål. – A. Vibrato

Hei Hei Anarkijævler

Litt knask til deres hasjskadde hjerner:
-Hvordan skal dere klare dere uten staten og sosialkontoret? Tror dere vi som jobber vil betale ølet for

dere frivillig når skattefuten er død? Husk vi har gunnere vi som jobber og - ikke bare pønken. (Dessuten har vi litt erfaring fra militæret - i motsetning til dere som nektet + pisste på det norske flagget.)

-Helten deres, Mr Borgzinner, er ingen filosof. Han er bare en kvasi type som vil vise hvor mange fremmedord det går ann å få med på minst mulig plass. Boka Anarki og adel" er ikke provoserende, bare dårlig og tunglest. Dessuten har han føydale fantasier tydelig-hvis. Men selvsagt er dette logisk nok - adelen snyllet på de som jobber - det gjør også dere.

-Prøv å spille litt Civilisation (ll er stiligst grafikk og mere avansert). Der vil dere se lyset - Anarki er Bad, bad, bad!! Personlig foretrekker jeg å ha Demokrati og la min rettferdige vrede hagle over Konger, Kamerater, Ayathollaer og spesielt anarkister. Jeg sender dem skrikende i grava - i en orkan av ild og jern - fra helvedes dyb!!

Mitt budskap er: Betal ølet sjøl, bastarder!

Hilsen Tigeren

Vi drikker bare tran.

– Absinthia og Frankenstein P.

Makka staden

Vi bor i en stad full av makka alt er gjemt bort og jeg refererer til at selv jeg skyter makka så ofte jeg kan. Den nyktre rusen som får en til å vrenge hverdagen med tiden. Så vil jeg nevne at den stimulans som boltrer seg i systemet ikke bare er anarkistisk men politisk også. Det som følger av den rus man bruker i hverdagen er at man kommer inn i systemet sånn at man blir fanget av samfunnet. Det irriterer meg og sikkert mange andre. Så hvorfor ikke heller bruke heroin sånn at man vet hvor man har beina hen. Jeg har tygd ganske mange drops og har blitt stimulert i nervesystemet. Hvorfor samfunnet er sånn veit jeg ikke men det er sånn likevel. Kokain er en frihets drug som bare er til nedgang for de dømte. Mange setter sin stopp etter å ha brukt kokain jeg foretrekker hasj og heroin. Jeg tyr til Makka når jeg trenger det og det er hele tiden, fordi jeg er på et psykiatrisk sted og der er det mange rotter!!

Skrevet av en pessimist

Villskudd takker

Vi vil på vegne av Villskudd Hamar takke for at dere tok inn stykket om festen vår. Vi har allerede fått tilbakemeldinger fra folk som synes at dette "bare høres så kult ut". Vi setter pris på at vi fikk slippe til i et så viktig "undergrunssavis" som gateavisa. Særlig med tanke på at avisa bl.a. abonneres på av et par videregående skoler i distriktet. At vi hører hjemme i en motkulturell blekke er vel hevet over enhver tvil, homseungdomsfester på landet er i høyeste grad mot-

kulturelt. Men tusen, tusen takk, klemmer og smell-kyss fra oss i Villskudd Hamar.

En oppfordring til andre suspekter individer på bygda, skriv noen ord om hva dere driver med til Gateavisa og vi skal se om det er verdt spalteplass. – Absinthia Vibrato

Arne Danielsen brukbarhet

Redaktøren i Sporveisnytt følte seg soleklart "truffet" av sannheten, glimrende! Trist at en slik fingerrapp fyr er fullstendig indoktrinert av sporveispropaganda. Mannen kunne jo blitt til noe...

Jarle

Klage-vedtak på GA nr. 161 (hvor det sto at satan var amatør). Denne klagen forlanges satt på trykk:

- En saga om den sanne ondskap

I liket med resten av familien til HÆLVETE er nudisme en del av teorien og virkeligheten til det ondeste onde. Slektreet begynte med at "the bill took a Man in his arms and threw it down from the air". Hvem det var vet vi ikke men det forartet seg som om alle onde sirkler åpenbarte seg i HÆLVETE. Mennesket ble nummer to på offerlista ingen må prøve å forstå ondskapen men bare leve med den. Verden tar aldri slutt så jeg har en mistanke om ondskapen på FAEN var et forspill etter som gud er HÆLVETE. Ingen har noen gang prøvd å finne ut hvem gud er men de som opplever ham har stor respekt for ham. Hvis du noen gang står foran døra til Hælvete så må du kunne bevise at du er ondskap ellers havner du i hælvetet. For alle kommer til HÆLVETE en eller annen gang, og da kommer den personlige dommedagen. Er du ondskap så liker du varmen, er du ikke – ja da er du et offer.
Skrivd av Faan

Hei,

har hørt snakk om at dere har hatt oppskrift på hvordan en kan slippe militæret. Dette skulle være i form av et skjema eller lignende. Stemmer dette? og i så fall, kan dere være så snille å sende det til meg. Jeg hadde vært evig takknemlig.
Med vennlig hilsen Svein

Vi har gitt folket oppskriften på militærnektning flere ganger. Sist i nummer 159-2/97. Der finner du utmeldingsskjema fra militæret og bruksanvisning på hvordan bruke skjemaet. Har du ikke nummeret så kan det fortsatt skaffes fra oss. Kom oppom eller send oss frimerker for 38,- og en lapp som forteller oss at du vil ha dette nummeret og vi sender.

– Dr. Frankenstein Penis

Spisestedet Vegetarkafé

Økologisk og biodynamisk
dyrket mat for småkonger

Mandag - fredag kl. 1400-2000

Dagens fra kr. 30,-

Pasta fra kr. 25,-

Salater fra kr. 15,-

Suppe fra kr. 15,-

Te/kaffe kr. 5,-

Ta trikk 11 eller 19 til Vibes gt./Rosenborg

Vi holder til i det røde trehuset i Hjelmgate 3. Tlf: 22 69 01 30

Hverdager fra kl. 18.00

Lørdag fra kl. 23.00

Søndag fra kl. 12.00

Menyen består bl.a. av:

Tirsdag kl. 19.00: Babel

Onsdag kl. 19.00: Kvegpeles

Torsdag kl. 19.00: Rene hender

Fredag kl. 20.00: DJ-kveld

Søndag kl. 16.00: Krigsropet

SKUMMA KULTUR HVER UKEDAG – FRA KL. 18.00

Mangler du noe?

Hundrevis av sider hjernesprengende kost til "selvkost".

Gatevisa har fra starten av for snart 30 år siden vært før sin tid. 10-20 år gamle numre kan være like grensesprengende og aktuelle den dag i dag. Heldigvis har vi ennå en del gamle blader på lager som DU kan få til odel og eie. Vi selger dem i bunker på 50 forskjellige numre (1976-90) (eller delt opp i 2x25) for en latterlig lav pris. Du kan også kjøpe enkeltteksemplarer hvis du f.eks leter etter ett spesielt nummer til å tette huller i samlingen med (ikke betal på forskudd da en del numre er utsolgt – send eller ring inn bestillingen). Tegneseriepakken inneholder 1,5 kg klassiske tegneserier fra roterommet og koster latterlige 120,-. **Se side 30.**

**De tolv siste numrene av Gatevisa finner du nedenfor. De koster vanligvis 25 kroner per stykke, men nå har du sjansen til å få åtte av dem for 150,- (tilbudet gjelder alle numre fra #123 til #161). Velg i vei...
Bruk kupongen på side 30.**

GA 161 (1/98)

Les om: Satan i Bjugn, Bygdehomøer, Intervju med Flashback-redaktøren og med redaktør av "Murder Can Be Fun", Brand 100 år, Arild Edwardsens dommedager, FiaMia, Foucault, Spist av satanister, Jehovas vitners tullprat, Cointelpro - USAs skjulte krig mot landets venstreside, Hvem faen?, "Sug eksosrør!" ...

GA 160 (3/97)

Psykose er Gateavisas tegneserieekstra. Medvirkende: Chr. Mumford, Maja Lindberg, Geir Moen, Ole C. Haga, Fredrik Høssmann, Mr. Baluber, "Heiberg og Glad", Daniel K. Fox, Sebastian Kjolaas, T. Johnson og N. Baraldsnes og Jon-Are M. Masternes

GA 159 (2/97)

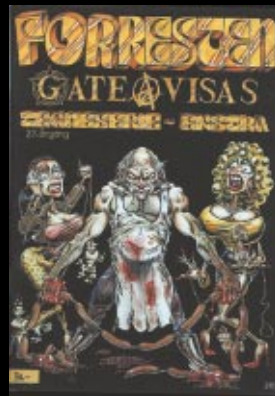
Oslo Sporveier: Gyldig billett eller evig pinse!! Folkets fredspris: Odd F. Lindberg!, Sado-masochistisk verksted, Nord-Irland, Anarkist-sladder, Revolusjonær Rag, Kosmisk liv, Transmigrasjon og kloning, Steve Fishman, Meld deg ut! av militæret, Dopkrigen slår sprekker, Castor, ...

GA 158 (1/97)

Thetanerne er avslørt: En sinnsyk pengesekt som holder på å revne. Evig liv: La deg fryse ned etter døden og bli gjenopplivet i framtiden. Nazi-okkultisme: Den hellige treenighet med Hitler som Gud, ...

Få igjen!

GA 157 (4/96)

FORRESTEN #2 (TEGNESERIE-EKSTRA) Medvirkende: Sven Tveit, Roy Søbstad, Erik Falk, Maria S. Astrup, Trygve Høiset, Karine Haaland, Rune Borvik, Ronny Haugeland, Robert Sørensen, Jens K. Styve, Gro Vik Fiadu + Randi Jørgensen, Knut Gjermstad, Trond Ivar Hansen, Håvard Holten.

Få igjen!

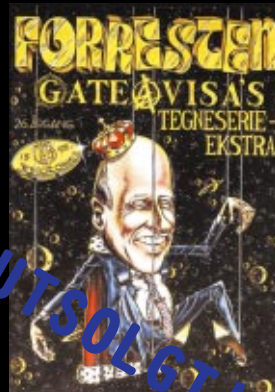
GA 156 (3/96)

[A3-format] Garden verver 3-åring-er! Timothy Leary har forlatt kroppen. Joints Around the World. TEGNESERIE! Benjamin Tucker. Spannersaken, Matspalte. Konkurransen og kryssord. CD-anmeldelser, ...

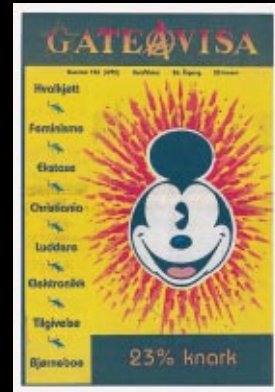
GA 155 (2/96)

[A3-format] Lars Frønsdal. Tilfellet Torgersen. LSD for nybegynnere. Drømmer. Ibogain. Gateavisas Gule Sider II. Barnet og skyggen. Legaliseringsorganisasjoner. Bjørneboe, ...

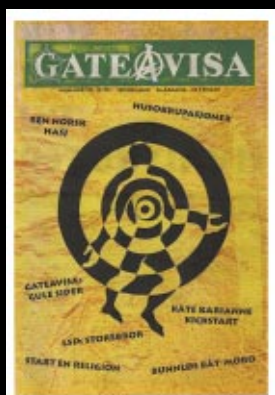
GA 154 (1/96)

FORRESTEN #1 (TEGNESERIE-EKSTRA) Medvirkende: Sven Tveit, Roy Søbstad, Erik Falk, Paul Anders Lingås, Leif Høghaug, Robert Sørensen, Jens K. Styve, Rune Borvik, Håvard Holten, Ronny H. Olsen, Roald Andersen, Trond Ivar Hansen og Arild Tjomsland.

GA 153 (4/95)

[A3-format] Intervju med de prostituerte organisasjon – PION, Valg '95, Bastesen, Bjørneboe, Christiania (11 sider-bilag), pirat-radio, anarkofeminisme, halvnaken lunsj, politi og hasj, mer om DMT, ...

GA 152 (3/95)

[A3-format] Slik senker du hvalskuter. Lag din egen religion. Husokkupasjoe. Norges største nar-kolab. DMT. Gule sider. Sado-masochisme. Food not bombs. Kåte Karianne Kickstart, ...

GA 151 (2/95)

[A3-format] Tusen år er mer enn nok. Intervju med Satan. Christos Anarchos. Fleinsoppguide. Nei til pisseprøver i fengslelene. Åndelig supermarked. Fangestoff. Futurum skrifttestol, ...

GA 150 (1/95)

JUBILEUM! [A3-format] Oppgjør med hasjen. GA-guide. Radiopirater. Anarkistiske sjøpirater. Alternativ ferie på Zendik Farm. Støy i musikk. Fanger. Jubileumstoffet: Statistikk, kuppforsøk, gammel geist, Satans barn, sykkeltyveri, en død franskmann og Waldemars stadier. SubGenius, ...